

alella

Núm. 390
Abril-maig 2024
any 64

4,50 €

La Miralda: encara hi som a temps

RENTAT ALELLA

**TREN DE RENTAT SUAU,
AMB RASPALLS TÈXTILS.**

**11 BOXES DE RENTAT A PRESSIÓ
AMB AIGUA CALENTA, CERA
ESPECIAL AMB TEFLÓ I ESBANDIT
AMB AIGUA OSMOTITZADA.**

**PAGAMENT AMB TARGETA DE CRÈDIT
AL TÚNEL DE RENTAT, ALS BOXES
I ALS ASPIRADORS.**

**NOUS PROGRAMES DE RENTAT AMB ESCUMA
XXL CHRIST BUBBLE GUN FOAM.**

22 ASPIRADORS I D'ALTRES COMPLEMENTS.

**NOVA MÀQUINA DE NETEJA ESTORES. PRÀCTICA
I RÀPIDA, PER NOMÉS 1 EURO.**

Carretera d'Alella, km. 1
08328 Alella
(Al costat de la gasolinera BP)

Christ
WASH SYSTEMS

CAR WASH

01 Coberta

L'urban *skecher* premianenca Montse Sanchiz ha creat per a nosaltres aquesta bonica imatge de la Miralda.

04 Cartes al director

07 Del poble

10 Actualitat

- Conversem amb el regidor del PP Toni Bernal.
- Es multipliquen les accions contra el Pla de la Miralda mentre l'ajuntament inicia un procés de modificació del projecte.
- Tres col·lectius contraris al Pla de la Miralda organitzen una taula per analitzar en quin punt està el projecte.
- Revolta pagesa al Maresme.
- Comerciants d'Alella. Fotografies de la FEM.
- Pisos a la fàbrica de pintures a canvi d'una zona verda al Rost.
- El canvi del paviment del centre urbà aixeca polseguera.
- Com afectarà Alella la nova llei que regula el preu dels lloguers.
- Entitats d'Alella: Fundació Santa Clara.

37 Què fa...

- Giorgio Kazdikian.

39 Cultura

- Alella recupera l'esperit poètic amb Espais de Poesia.
- Les llàgrimes i el neó 'implosionen' a Can Manyé.
- Acte de reparació a les víctimes alellenques del franquisme.

44 Personatge

- En Josep, la Maria, la Mireia i la Marta del Garden Center Arenas.

46 Solidaritat

- Pensaments d'una noia de Gaza.

48 Parla la gent gran

- El grup de WhatsApp del ball de la gent gran treu fum cada dijous.

50 La DO Alella avui

- Els primers blancs de Vall de Betlem.

53 Magazín

60 Esports

- Tres dècades de taekwondo a Alella.
- Breus.

EDITORIAL

La Miralda, a la cerca d'un futur consensuat

Al primer número de la revista *Alella* d'aquest any, a l'editorial vaig recordar que fa trenta anys que vaig assumir la responsabilitat de ser director d'aquesta publicació. Des del començament sempre he escrit l'editorial i crec recordar que no hi ha hagut cap número sense. Fent una senzilla operació matemàtica, trenta anys multiplicat per sis edicions anuals, resulta que en dec haver escrit més de cent vuitanta.

Sovint faig relectures de temes concrets a l'hemeroteca de la revista, buscant informació específica, com quan vam recopilar i seleccionar tots els escrits d'en Pepito Xicola per fer el número homenatge que li vam dedicar fa poc.

Però he de confessar que encara no he fet cap relectura integral dels editorials que porten la meua signatura: potser m'hi engrescaré en el futur. Sobretot dels primers anys, recordo perfectament que, tant per comunicar-ho als lectors com per endreçar les meves pròpies idees, sovint reflexionava en veu alta sobre el paper que havia de tenir la revista *Alella*.

No us puc reproduir cap citació textual concreta, però recordo que en més d'una ocasió vaig defensar la idea que, quan es presenten alguns dels inevitables conflictes que es produeixen en la vida de qualsevol societat, la revista *Alella* ha de tenir un paper conciliador i cercar l'acostament i la concòrdia entre les parts. No som ingenus: sabem que de vegades les posicions estan tan distanciades o s'han fet tant de mal entre si que la reconciliació és difícil. Però en cap cas, ni abans ni ara, penso que la revista hagi d'atiar el foc afegint-hi més llenya.

Tot això ve a tomb per l'afer de la Miralda. Per un cantó, hi ha una sèrie considerable de ciutadans tan en desacord amb el projecte, que han deixat de banda una part del seu confort quotidià per dedicar l'esforç a plantejar diferents qüestionaments a l'ajuntament. Em pregunto: abans d'anar a l'enfrontament, no hauríem hagut de procurar algun tipus de conciliació per estalviar energies que es podrien dedicar a coses positives?

Per un altre cantó, l'ajuntament, ignoro si per mandat d'instàncies superiors o motivat per la pressió ciutadana, o potser per totes dues raons, ha començat a fer alguns gestos, com ara obrir un procés de revisió i millora del Pla Parcial de la Miralda.

És cert que les qüestions d'urbanisme segueixen uns procediments legals i d'informació pública ajustats a la legalitat. Per tant, si algun ciutadà vol informar-se'n, pot endinsar-se en l'embolic de les informacions oficials i arribar a comprendre què s'hi projecta.

Però hauria de ser més fàcil. No pot ser, per exemple, que al POUM aprovat el 2014 al Pla de la Miralda es digui que hi haurà espai per a diferents usos, entre els quals els comercials, i al cap dels anys es concreti en unes grans superfícies i això no s'expliqui clarament. La ciutadania no se n'hauria d'assabentar per la revista *Alella* o per les informacions dels diferents moviments de protesta.

Les grans superfícies comercials i els blocs de pisos aïllats, sense personalitat, conviden a un tipus de relacions humanes disgregadores. L'urbanisme que es projecta i s'implanta determina el model de convivència.

L'existència dels moviments que esmentàvem demostra que l'urbanisme interessa als ciutadans. Per tant, a més de transparència, caldria aprofitar aquesta energia positiva i que els veïns amb aquestes inquietuds disposessin de veritables canals de debat i participació.

Els catalans, dins l'estat espanyol, ja hem après que no ens deixen participar, ni decidir ni votar el nostre propi destí. Almenys a escala local hauríem d'aspirar a unes regles de joc més democràtiques. Difícilment les coses, i encara més en una matèria tan complexa, s'acabaran fent a gust de tothom. Però veure'ns abocats al conflicte per falta d'informació i de participació no és el model més desitjable.

Com comprovareu a les pàgines següents, la revista *Alella* continua aportant informació per entendre el debat i que cadascú es pugui fer el seu propi criteri.

Ramon Ruiz Bruy

Director de la revista *Alella*

Cartes al director

alella

Revista independent d'informació local

Edita
ASSOCIACIÓ CULTURAL REVISTA ALELLA
Eduard Serra i Güell, 2
08328 Alella
revista.alella@gmail.com
www.revistaalella.cat

Director: Ramon Ruiz Bruy
Sots-director: Eudald Serra
Redactor en cap: Óscar Pallarès

Redactors:
Albert Alabau, Ramon Anglada, Judit Bertran,
Jordi Bes, Laia de Bobes, Agnès Céspedes,
Inés Esteban, Cristina Gaggioli, Carlos Martínez,
Joan Rosselló, Laura Ruiz, Eva Vicens i Pep Vidal

Col·laboradors:
Marc Ciruela, Comissió de Cooperació d'Alella,
Enzo Cortez, Quico Lluç, Joan Oliveras,
Roger Petra, Jordi Prat i Jordi Prats

Publicitat: Óscar Pallarès (Tel. 654 40 40 43)

Subscripcions: Carme Vilaseca
www.revistaalella.cat/subscripcio

Comptabilitat: Josep Maria Carbó
i Carme Vilaseca

Correcció: Martí Crespo

Disseny gràfic i maquetació: Josep Puig

Producció: RRB

Impressió: Rotimpress

Dipòsit legal: B-24.950-62
Col·laboració: 4,50 euros

Amb el suport de:

AJUNTAMENT D'ALELLA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

La gestió fiscal i comptable de l'Associació
Cultural Revista Alella compta amb el suport de:

arisval

Premi Tasis-Torrent 1989 de premsa comarcal.
Fundada l'any 1960 per Eduard Serra i Güell.
Dirigida per Esteve Riambau i Saurí de 1989 a 1994.

La revista Alella no es responsabilitza necessàriament
de les opinions que continguin els articles signats.

REVISTA ALELLA
En català
des de 1960

ACPC
Associació Catalana
de la Premsa Comarcal

LA MEMÒRIA DELS MORTS TAMBÉ ÉS LA NOSTRA

Ara fa uns dies, passejant per Torrent Vallbona amunt, vaig tenir la sorpresa de trobar una fotografia seva en un banc, al costat del Parc de les Heures. És ella? I sí, ho era. La Maria Rosa va morir encara no fa un any després d'una llarga malaltia, el seu marit havia mort unes setmanes abans i pocs mesos després ens vam assabentar que casa seva, situada al bell mig del poble, havia estat ocupada. Una casa que havia estat dels seus pares, una família del poble de tota la vida, a l'encreuament entre Torrent Vallbona i el carrer de les Escoles Pies. La foto al banc era només un avís agredolç. Uns metres enllà, als contenidors del mateix carrer, hi era la resta: bolsos, jerseis, àlbums de fotografies d'ella, amb les seves amigues, dels seus viatges, amb gent del poble... la seva vida en un contenidor. Els seus records llençats entre bosses d'escombraries. Les seves fotografies a punt de ser trinxades per sempre.

Ella ja no és amb nosaltres, no fa ni un any que li vam dir adeu, però la seva memòria segueix viva, també com a allellenca i filla del nostre poble. No es mereix respecte? No mereix que la seva voluntat es compleixi? Veure part de la seva vida entre brossa fereix l'ànima de qualsevol amb dos dits de front i, per descomptat, dels qui la van conèixer. Quina impotència viure en un món, en un poble, on tenim gent que, sense escrúpols, es desfà de tota una vida sense miraments. Una vida, a més, que no els pertany. I, és clar, sense que passi res. Profanar els morts, profanar la memòria, profanar el poble. Cadascú quan vagi a dormir que pensi si ho pot fer tranquil.

Joan Gonzàlez

EL CARTELL DE LA VEREMA

És una pruna? És una llimona? Oh! Em diuen que és un gra de raïm i que aquest cartell representa la nova Festa de la Verema d'Alella. No soc una persona gaire entesa en vins i raïm, però crec que el que ens identifica com a te-

rritori vinícola és la pansa blanca. I els raïm de pansa blanca, quan està a punt per ser veremat, té grans petits, rodons i daurats. No cal entendre-hi, de vins, per adonar-te'n quan passeges per Rials, com els gotims de raïm de les nostres vinyes són ben diferents del que ens ensenya aquest cartell, que té tota la pinta de ser raïm de taula. Com deia el poema: "Vinyes verdes vora el mar..."

Quina llàstima que una cosa tan característica del nostre poble com el color daurat de la pansa blanca hagi estat suplantada per una llimona o potser per una pruna.

Marta Vendrell

LES ENTITATS NO SOM ADMINISTRADORS

El motiu del meu escrit és perquè l'administrador del nostre ajuntament tingui una mica més de sensibilitat envers les entitats del poble.

Exposo els fets: sé com ens van passar les factures de justificació de l'adjudicació que l'ajuntament ens va concedir. A l'hora de presentar les factures, no sé com no les vaig lliurar. Per part d'intervenció, van reclamar els originals, els envio i resulta que en faltaven dues. No se què va poder passar! La qüestió és que només ens paguen per les lliurades i reclamo que s'hi puguin incloure les dues restants, que tenim. Ara el senyor interventor diu que no les pagarà perquè estan fora de termini... Crec que de la mateixa manera que ens reclama unes factures, ens podria haver demanat les que li feien falta per arribar al total de la subvenció. Resumint, ara no ens pagaran uns 300 € que, per a una entitat com la nostra, representen una part molt important dels nostres ingressos anuals i això és injust. Esperem que es pugui solucionar, perquè les entitats sense ànim de lucre depenem d'aquests ingressos per sobreviure. En cap moment vull dir que no faci la seva feina.

Francesc Lluch Prat

President dels Trabucaires del Vi d'Alella

LA PANSA NEGRA Roger Petra

ESPECIAL SANT JORDI

Impressionant especial de Sant Jordi a en Pepito Xicola. Moltes felicitats, Òscar, Ramon, Cristina, Laia i equip.

És una excel·lent recuperació de la humanitat i filosofia d'en Pepito. La seva generositat, valentia i amor al poble t'atrapa en totes les seves anècdotes. En Pepito ens adverteix que la por paralitza, que hem de creure en nosaltres mateixos i actuar i "ajudar" dia a dia.

En aquest article ens submergim plenament en la història i cohesió del poble d'Alella, els costums, les famílies i els fets que queden en la nostra memòria per sempre.

Us felicito de tot cor pel plantejament de l'article, que ens impacta i ens genera interrogants en els aspectes més profunds de la vida. Ens heu enlairat un transparent vel que ens endinsa de ple en el segle XX del poble i ens fa veure de prop la "gran família" que va ser Alella. Aquest article m'ha fet plorar d'emoció! Moltíssimes gràcies. Aquest Sant Jordi 2024, per mi ha sigut el millor llibre!

Una forta abraçada d'admiració i agraïment.

Rosa Agenjo

MALA EXPERIÈNCIA A CAN TORRAS

Són moltes les persones que han passat i passen pel Centre Sanitari d'Atenció Intermitent Can Torras. Els habitants d'Alella tenim la sort de tenir-lo al nostre municipi, perquè facilita el contacte dels pacients amb els seus familiars i amics més propers. Però no tenim tanta sort en el tracte que rebem d'aquesta institució. Després d'haver-hi anat a raure, a conseqüència d'una intervenció a l'Hospital Germans Trias i Pujol de Badalona, la nostra sensació és que al pacient se'l tracta com un client que ha de donar beneficis a la institució i no es vetlla prou per la seva millora integral, tant de salut com de benestar emocional.

Hem pogut comprovar que el menjar és el primer tema de conversa entre pacients i familiars que, tot i que ja estaven avesats amb el menjar de l'hospital, es queixen de la poca qualitat i varietat amb què es troben.

Pel que fa a la medicació, seguiment de malalties cròniques i cures, el seguiment que se'n fa és de mínims i es depèn del criteri i la voluntat del treballador implicat.

En algunes ocasions el pacient ha demanat ajuda al personal del centre per anar al lavabo i no se l'ha atès fins després d'insistir-hi reiteradament. Som conscients que hi ha molts pacients i moltes situacions, però sovint només caldria una mica de comprensió, empatia i molta dosi de respecte.

Es rep poca informació de l'evolució del pacient de l'equip mèdic, si no és que es demana expressament.

La sensació que n'hem tret és que no hi ha prou personal ni prou preparat per aconseguir els objectius que la fundació publicita. Tot i amb això, volem agrair el bon tracte que hem rebut d'alguns bons professionals del centre que fan tot el que és al seu abast, malgrat els entrebancs que hi troben.

Amb aquest escrit volem demanar que les institucions públiques actuïn, en la mesura que els sigui possible, i contribueixin a millorar el benestar d'aquelles persones que, en algun moment de la seva vida, necessiten ser ajudades.

Uns usuaris de Can Torras

**LÍDERS EN VENDES D'HABITATGES
A COMPRADORS INTERNACIONALS**

LUCAS FOX MARESME

Plaça de l'Ajuntament, 7, 08328 Alella
T: (+34) 935 952 490 · E: maresme@lucasfox.com
www.lucasfox.es

Som part del teu negoci
c/ Santa Eulàlia, 4 i 6 - Alella (Barcelona)
93 540 36 36 info@arisval.com

arisval

*Els impostos
La comptabilitat
Les nòmines
Els contractes
El pla de negoci
La comunitat de veïns
El contracte de lloguer
La venda de la casa
El canvi de nom del vehicle
Les assegurances*

Des de 1983
sempre amb tu

ness

BRANDING
PACKAGING
WEB
EVENTS

www.nessalella.net
sroca@nessalella.net

ESPAI DE PSICOLOGIA

—
INFANT · ADOLESCENT
PARELLA · FAMÍLIA

T. 606 42 52 22
www.espaialella.com · info@espaialella.com

Kepton

solucions i instal·lacions
d'energia solar fotovoltaica

Carrer Garrofers, 17, 08320 El Masnou
93 222 49 89 · info@kepton.solar

la
DO.
TASTETS D'ALELLA

Aquí guisem!
Autèntica cuina de mercat!

Mercat Municipal d'Alella
Tel. 629 73 98 03

CAN MATONS
VINS FINS D'ALELLA

WINE_{in}MODERATION
ELIGE I COMPARTE I GUIDA
EL VINI BONES ES GUADES I BONS MODERACIÓ

CAN MATONS
VINS FINS D'ALELLA
2020

Compra **CAN MATONS**
directe del celler a 15bodegas.com

SERVIFIBAL, S.L.

BALANCES – TALLADORS – ENVASADORES – PICADORES

- CCTV -

-TOTA LA MAQUINÀRIA PER A L'ALIMENTACIÓ-

WWW.SERVIFIBAL.CAT

Tel.: 659 770 814

**PIZZA
A PUNT**
QUALITAT ARTESANA DE PROXIMITAT

935 408 806

Una xarxa de tràfic de persones actuava a Alella

El 21 de febrer, en el context del dispositiu Iluro, els Mossos van detenir sis persones i van dur a terme sis entrades en supermercats del Maresme. Entre aquests hi havia el Condis de la rambla d'Àngel Guimerà i el Pròxim del Solell del nostre poble. Tots eren gestionats per un mateix clan familiar paquistanès, que funcionava com un entramat criminal, l'activitat principal del qual consistia a explotar laboralment compatriotes seus als locals. Les víctimes treballaven en condicions pràcticament d'esclavitud, amb sous baixos o nuls i entorns insalubres, i dormien al mateix local.

CEDIDA

Exjugadors del CF Alella homenatgen Joaquim Suñé

Exjugadors del CF Alella han homenatjat aquest abril Joaquim Suñé, que va ser el seu entrenador a la joventut. Suñé, conegut a Alella com en Quimet de Mallorca, resideix actualment al Masnou, on molta gent el coneix amb el nom de Didí. Precisament el mateix nom que fan servir el grup dels seus deixebles, la Peña Didí, a qui va entrenar fa dècades al CF Alella. L'homenatge ha estat una trobada en què li han lliurat una placa commemorativa i una pilota signada pels que van ser els seus jugadors. ●

CEDIDA

Enric Satué, premi Laus d'Honor

L'Associació de Disseny Gràfic i Comunicació Visual ha atorgat el premi Laus d'Honor 2024 a l'alellenc Enric Satué, dissenyador gràfic, historiador del disseny i professor. El premi reconeix una trajectòria professional de grans aportacions a la cultura del disseny gràfic, que han servit com a font d'inspiració a les generacions següents. Satué va fer història modelant el renaixement del disseny gràfic dels anys 70 i impulsant la investigació de la història del disseny. ●

O.P.

Presenten a Alella les Rutes per la Llibertat

El 10 d'abril es van presentar a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella les Rutes per la Llibertat. Aquests camins permetien passar els Pirineus durant la Segona Guerra Mundial i avui en dia expliquen la història de la resistència contra el feixisme, organitzada per l'independentisme català. Una d'elles porta el nom de Jaume Cornudella, pare de la popular alellenca Núria Cornudella, que va ser representant del Front Nacional de Catalunya a Perpinyà des del 1939 i l'encarregat de les rutes de la llibertat. ●

CEDIDA

Els ambaixadors del Maresme

El Consorci de Turisme ha presentat els Ambaixadors del Maresme, el nou projecte de promoció local dels municipis. Es tracta de 30 persones, de totes les edats i de cadascuna de les localitats de la comarca, que tenen en comú la passió pel seu poble o ciutat i que l'expliquen des del seu punt de vista. L'ambaixadora d'Alella és la Carmesina Pons, directora de Can Lleonart. Podeu trobar entrevistes a cada un d'ells a la web del consorci. ●

COMERÇOS I SERVEIS DE LA PLAÇA ANTONI PUJADAS

PREMIUM HOUSES

Excellence Real Estate

Tel. 93 540 22 22
www.premiumhouses.com

ALUMINIS TÈCNICS ALELLA

Plaça d'Antoni Pujadas, local 8 · Tel. 93 540 84 00 · Alella
www.aluminisalella.com · aluminisalella@gmail.com

CLINICA DENTAL

Vera

Dr. Jose Mª Araujo

Llicenciat en Odontologia · Màster Implantologia · E. Superior d'Implantologia de BCN

Odontologia General · Implantologia i Estètica · Periodòncia-Ortodòncia · Servei d'Ortopantomografia

Plaça Antoni Pujadas n° 14 · Tel. 93 555 49 71

20% dte. en tots els tractaments

El Raco
d'Alella

BAR - CAFETERIA

Un racó per gaudir, relaxar-te i compartir

Plaça d'Antoni Pujadas, 10B
elracodalella@gmail.com · 935 403 451

Ctra. a Granollers, Km 3.2 · 08328 Alella
elracodalella@gmail.com · 626 756 420

Servei d'atenció domiciliària
i hospitalària les 24h

Personal titulat i qualificat

Servei de qualitat i
tracte personalitzat

TRUQUEU-NOS EXPLIQUEU-NOS EL VOSTRE CAS
I US DONAREM LA SOLUCIÓ QUE NECESSITEU

Plaça Antoni Pujadas i Nirell, 9B · 08328 Alella (Barcelona) · Tel. 93 540 28 37 www.asadsl.com

PARK
autoescoles

CANSAT QUE ET PORTIN?

Ha arribat el moment de
començar a conduir!

ENSENYANT A CONDUIR DES DE 1980

www.autoescuela-park.com

93 540 92 68

Deixa'ns descobrir
la bellesa que hi ha en tu.

SWEET SOUL
- ESTÈTICA I BENESTAR -

Pt. d'Antoni Pujadas, Local 13 B
08328 Alella_BcN
679 710 451 // sweetsoul.cat

Parera

Menú migdia
de dilluns
a divendres

CAFETERIA · CERVERERIA · SALSITXERIA

Plaça d'Antoni Pujadas, 5, local 5 · Tel. 93 768 64 21

Fina Soler presenta el seu llibre a la biblioteca

Aquest mes d'abril s'ha presentat a la Biblioteca d'Alella el llibre *Amb música de fons* de l'alellenca Fina Soler. Conté vint relats sobre les relacions personals, sobre la mort i sobre els sentiments humans i proposa cançons que els acompanyen. A l'acte, l'autora va compartir conversa amb Judith Cuixart i Laia de Bobes, conegudes també per molts alellencs, que van seleccionar uns textos concrets per saber el motiu de la connexió amb la peça musical. ●

'Papers de vi' rebrà el premi Verema 2024

El 18 d'abril es va desplegar el cartell de l'edició 2024 de la Festa de la Verema, que suposa el seu cinquantè aniversari. Es tracta d'un cartell creat pel reconegut dissenyador gràfic alellenc Enric Satué, que mostra un gra de raïm retratat pel fotògraf també alellenc i col·laborador de la revista Jordi Farrús. També es van avançar alguns continguts del programa de la festa, com ara el tast que farà el sommelier Josep Roca del Celler de Can Roca, i es va anunciar que *Papers de vi*, germana de la revista *Alella*, rebrà el premi Verema 2024 per la contribució feta a la festa des del primer número, el 2008. També rebrà el premi el Casal d'Alella. ●

Uns operaris despleguen el cartell de la Festa de la Verema.

Vicenç Llorca guanya el premi Crítica Serra d'Or de Poesia

L'alellenc Vicenç Llorca ha guanyat el premi Crítica Serra d'Or de Poesia 2024 pel poemari *La llum mirada* (Perifèric Edicions). L'obra, que va ser presentada a la Biblioteca d'Alella al desembre, ret homenatge a mestres de les nostres lletres com Salvador Espriu, Jordi Sarsanedas i Màrius Sampere, i s'hi pot escoltar la veu d'un pare que parla al seu fill que acaba d'entrar a l'edat adulta o el clam per recuperar els vincles amb la natura. ●

S'ha mort Jordi Pujolràs

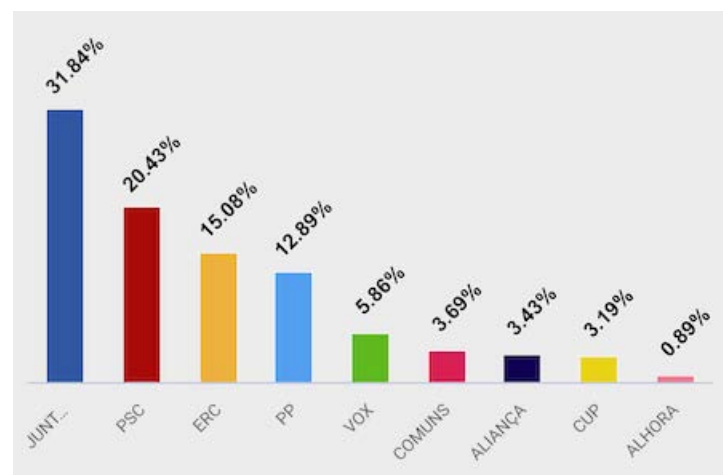
El 19 d'abril ens va deixar Jordi Pujolràs (Girona, 1945). Pujolràs va ser l'enòleg d'Alella Vinícola entre el 1967 i el 1981. Anys després va desenvolupar les tasques de secretari del Consell Regulador de la Denominació d'Origen Alella. També va ser el fundador i primer president de la secció local d'Alella de l'Assemblea Nacional Catalana. Fa uns quants mesos li havien detectat un càncer i, en plena consciència, va decidir no seguir cap tractament. Tal com ell havia demanat, no hi va haver vetlla ni cerimònia i el seu cos va ser incinerat.

Jordi Pujolràs dirigint un tast de vins d'Alella.

Junts guanya les eleccions parlamentàries a Alella

Les eleccions al Parlament de Catalunya celebrades el 12 de maig van donar la victòria a Junts a Alella amb un 31,84% dels vots. El van seguir el PSC amb un 20,43%, ERC amb un 15,08% i el PP amb un 12,89%. A certa distància es van situar Vox amb el 5,86%, Comuns Sumar amb el 3,69% i Aliança Catalana amb el 3,43%. La regidora de l'ajuntament Carme Torres ocupava el lloc 27 de la llista del Partit Popular, però finalment no ocuparà escó perquè el partit n'ha aconseguit quinze. Per la seva banda, els tres membres de Primàries Alella que anaven a les llistes d'Alhora, Glòria Monné al lloc 17, Montserrat García al 40 i Xavi Merlos al 58, n'han quedat també exclosos perquè el partit no ha obtingut cap diputat. ●

“Amb la Miralda se’ns planteja un dilema que enfronta el creixement econòmic i mantenir o no un model de poble”

Conversem amb el regidor del PP **Toni Bernal** per saber la seva visió dels temes clau que l’ajuntament té damunt la taula

Bernal ha triat fer-se la sessió de fotos a Can Lleonart. És una masia que li agrada molt i que, a més, “és seu de la bona oferta cultural del nostre poble”, assegura.

AGNÈS CÉSPEDES

Tot i renegar de la política de partits i manifestar en més d'una ocasió que ell només és un veí compromès amb el poble, Toni Bernal ja viu la segona legislatura com a regidor de l'ajuntament. Es va estrenar en plena pandèmia, com a representant i portaveu de Ciutadans, i després d'abandonar el partit taronja a principis del 2023, a les eleccions municipals de fa un any va ser elegit novament regidor com a número 2 de la candidatura del Partit Popular.

Per no voler ser polític, déu-n'hi-do la teva implicació...

Estic en política perquè m'hi van posar uns amics. Jo no volia relacionar-me amb partits. La meua idea de política era més com a grup de veïns, per tractar temes estrictament locals, més propers i que ens afecten com a allelencs. Quan vaig venir a viure a Alella i tenia els fills encara petits, doncs em preocupava, per exemple, que no hi havia parcs infantils. I ja aleshores em vaig anar implicant en qüestions municipals d'aquest tipus i en reunions de barris.

Com va ser que vas fer el pas?

Ciutadans era un partit nou, sense motxilles polítiques de corrupció. I vaig pensar que si em ficava definitivament en política havia de ser amb un partit sense rèmores.

Però ara et trobem amb el PP, tot i que havies dit que no et veuríem mai en un partit corrupte.

Em sentia còmode a Ciutadans, però el projecte polític va anar de baixa. I em trobo que un dia em comenten que s'està refundant el PP a Alella i pensen que amb la meua experiència els podria aportar molt. En un primer moment els vaig dir que no, però al final em van convèncer. Jo econòmicament em considero liberal i, dins les opcions polítiques que hi ha, vaig afiliar-me finalment al PP i sumar-me a la seva candidatura.

Doncs segurament et deuen el bon resultat obtingut a les últimes eleccions municipals.

Crec que l'èxit que hem tingut ha estat gràcies als afiliats, que tenien ganes de recuperar la representació del PP a l'ajuntament, que s'havia perdut d'ençà que Javier Berzosa era regidor. Vam obtenir 501 vots i som tercera força. Hem reconquerit l'espai de centredreta.

Com us organitzeu, tenint en compte que la cap de llista i ara portaveu, Carme Torres, no és del poble?

Cadascú té el seu rol. Ella té més vincle amb el partit i jo soc més proper al poble i a les qüestions que l'afecten. Hem constituït

el grup municipal i intentem repartir-nos la feina que fem des de l'oposició.

Com valoren el govern que s'ha constituït a Alella?

El pacte de govern d'ERC amb el PSC no s'entén. Quan va passar allò del 2017, el referèndum d'independència, i es va aplicar el 155 a Catalunya, ERC va fer fora el PSC del govern municipal. I ara, uns anys després, com que vols continuar al poder i no tens majoria, tornes a pactar-hi. Considero, i així ho he manifestat al mateix PSC, que hauria estat millor que s'hagués investit un alcalde d'ERC en minoria, amb vuit regidors, i que s'hagués vist obligat a negociar i pactar cadascuna de les accions de govern, fent així més política amb tothom i d'una manera més democràtica, perquè tots representem una part de veïns d'Alella.

Al seu moment es va sondejar fer un govern alternatiu a la majoria d'ERC?

Sí, se'n va parlar. Es buscava aconseguir sumar nou regidors per ser majoria davant els vuit d'Esquerra. El problema és que un pacte entre partits tan diferents com són Junts, PSC, PP i Primàries feia difícil escollir qui havia de ser l'alcalde o alcaldessa i era difícil de gestionar. Des d'un principi

HAURIA ESTAT MILLOR QUE S'HAGUÉS INVESTIT UN ALCALDE D'ERC EN MINORIA I QUE S'HAGUÉS VIST OBLIGAT A NEGOCIAR CADA TEMA AMB LA RESTA DE PARTITS

ho vaig veure molt complicat. Tot i que per fer política local, hi ha enteses que s'han de veure per al bé del poble. Aquí a Alella hi va haver un moment en què van governar ERC amb el PP. No ens hem d'espantar de fer pactes.

Aquest gran pacte no va tirar endavant, però ara Junts ha arribat a un acord amb el govern. Com el valoren?

No és un pacte de govern, sinó que diuen que és un acord per crear un espai de treball per tractar conjuntament quatre reptes de poble com són la Miralda, la Vinícola i les gestions dels residus i l'aigua. Un acord sobre el que dius: i els 200 votants de Primàries, per exemple, no tenen dret a participar en els fets importants d'Alella? I els 500 del PP? Estem fent diferències que no són precisament democràtiques. I així ho he fet saber a l'alcalde. Això no funciona.

Amb la covid també va passar, que es va fer un pacte per a la recuperació entre ERC, Junts, PSC i Gent d'Alella i se'm va deixar de banda a mi com a regidor de Ciutadans.

Quina posició adoptareu des del PP?

Continuarem fent les nostres aportacions, serem combatius en allò en què no estiguem d'acord, i fiscalitzarem l'equip de govern com fins ara. Però que ens deixin de banda per tractar els grans temes que hi ha damunt la taula em sembla molt poc democràtic. Al final als regidors ens han votat uns veïns i els ignoren.

Quina seria, per tu, la causa d'aquest acord a tres bandes?

Aquí a Alella tenim uns problemes bastant greus. ERC i PSC veuen que si prenen les grans decisions tot sols patiran el desgast polític que comporten. Tenim la Vinícola, que és un problema de difícil solució, la Miralda és una altra gran qüestió que arrosseguem de fa anys... Per tot això s'haurien de fer pactes per implicar-nos-hi a tots i així, si ens equivoquem, ens equivoquem tots. La voluntat popular és al ple municipal, on van tots els partits polítics i és on s'haurien de decidir els temes importants, i aquest acord no ho respecta.

Cal afrontar la qüestió de la Miralda. Es trobarà la manera de fer-ho?

El tema de la Miralda fa vint anys que ja està tot fet sobre el paper i ara canviar-ho és molt complicat. L'any passat es va fer l'aprovació inicial del Pla Parcial de la Miralda. Si ja has aprovat les inversions i has considerat que és viable, per què vens a dir que vols canviar coses? Perquè has trobat una resposta al carrer? Perquè ara hi ha unes associacions que no ho volen?

Es podrà fer un replantejament del projecte?

Quan es va presentar aquest projecte en audiència pública a principis d'any es va dir que s'intentarien fer modificacions i que es permetria a la ciutadania fer-hi aportacions. Però tot això em sembla que és de cara a la galeria, perquè en junta de govern ja s'ha aprovat que es pot tirar endavant tal com està. Tot això que s'està fent portarà a algun lloc? La nostra posició és que si tot això ja està dat i beneït, no facis aquesta pantomima. I si encara es poden fer coses, deixa'ns parlar també a nosaltres.

Caldrà prendre decisions. S'arribarà a un consens?

El problema que tenim és que fa pocs anys a l'ajuntament teníem un romanent de 5,5 milions d'euros, però com que s'han encarit els serveis, s'ha anat reduint. Per fer noves

inversions al poble necessites ingressos i aquests et venen de l'IBI o de les llicències de construcció. Si no hi ha activitat econòmica al poble no generes ingressos. Així, qualsevol obra que es fa, sigui la Serreta o la Miralda, a efectes econòmics serà una injecció econòmica important i aportarà molta activitat que beneficiarà la vida econòmica del poble. I aquí hem de decidir si volem un poble molt gran amb molts serveis i moltes coses o volem el poble d'Alella antic. Amb la Miralda se'ns planteja un dilema que enfronta el creixement econòmic i mantenir un model de poble. Hi ha a qui ja li agrada el poble com està i que no vol que creixi més, perquè ja no seria el nostre poble.

Quina seria la teva aposta?

Nosaltres sí que som partidaris que es preguntin a la gent si volen que el poble continuï creixent d'aquesta manera. Al PP, com a partit econòmicament liberal, defensaríem que l'economia creixi, que es creïn llocs de treball, però també volem que s'escolti el poble i es faci el que vulgui la gent. I a la gent se li han d'explicar les conseqüències d'aquest creixement urbanístic. Ara mateix tenim molts projectes oberts on es pot construir, com a la Crison, la Serreta... pisos i més pisos.

El futur de la Miralda ha mobilitzat molts alellencs.

Sí, s'ha creat una plataforma i tot. Amb el tema de la Miralda està participant molta gent, però perquè ara veuen el final del camí, que ja són els planells, on aniran els supermercats, on anirà l'hotel, el *hub* tecnosanitari, on hi haurà els pisos... però tot aquest projecte ve de fa molt temps. A la gent se li hauria d'haver explicat abans. Aquests col·lectius que surten, apareixen una mica tard. Però és clar que hem de deixar decidir al poble si allò ho vol o no ho vol. Jo personalment veig molt complicat trobar-hi una solució. Hem demanat poder participar en les converses que s'estan tenint.

Però que la gent participi és positiu, no?

Es fa molta publicitat de la participació, però aquí als veïns els costa molt participar. Molta gent només s'implica quan una cosa l'afecta directament. Però amb els pressupostos participatius vam ser només deu persones a la reunió, vuit regidors i dos veïns. Això no pot ser. S'ha provat de tot perquè la gent participi, però no hi ha manera.

Damunt la taula també hi ha ara el futur de l'edifici d'Alella Vinícola.

Amb el POUM és una zona industrial. Això té dues solucions: o requalifiques perquè

pugui ser una altra cosa o el propietari ho té tal qual està i hi fa el que vulgui i pugui d'acord amb la llei. Ara per ara, essent industrial, s'hi podria posar en marxa qualsevol fàbrica, per entendre'ns. Però pel que tinc entès, els propietaris han proposat fer una part de pisos i una altra de centre comercial amb unes galeries, mantenint l'estructura de l'edifici, perquè està catalogat. Caldrà valorar quines propostes sorgeixen.

I no veus factible que l'ajuntament ho recuperi per al poble?

Allò és molt gran i val molts diners. La solució és complicada perquè l'ajuntament té uns recursos limitats i s'haurà de veure si troba la capacitat econòmica per fer-hi una

L'AJUNTAMENT NO TÉ DINERS PER FER HABITATGE PÚBLIC I HA D'ESPERAR A TREURE'N MITJANÇANT ELS PERCENTATGES LEGALS QUE PERTOQUEN PER LES PROMOCIONS URBANÍSTIQUES

inversió, però ho veig difícil. I si no tenim recursos, potser s'haurà de cedir. Ara per ara, mana el propietari. Està molt bé fer com el PSC i llançar proclames de "La Vinícola serà nostra", però s'ha de ser realista. Com la penses pagar?

No t'agradaria que hi hagués un equipament municipal?

Fer un museu o traslladar-hi la biblioteca estaria molt bé, però això val molts diners i l'ajuntament ara no en té. Cal treballar-ho molt. La nostra proposta és que el poble no perdi la personalitat i encant que té ara. Sí que m'oposo, ja des de la legislatura passada, que allà s'hi munti un gran supermercat amb galeries al voltant. On es pretenia que descarreguessin els camions? Al mig del poble? A Àngel Guimerà? Una bogeria. Molts dels problemes que tenim a Alella desemboquen en el mateix: problemes de circulació, d'aparcament, de comunicació d'uns nuclis amb els altres. Els projectes s'han de mirar molt amb lupa. Però la sensació és que aquí tothom té les cartes amagades.

Al mig del poble també tenim Can Gurri, que sembla que finalment podrà ser una zona verda. Què et sembla la solució que s'ha aprovat al ple?

La solució que proposa l'ajuntament és que

al senyor de Can Gurri, a canvi que allò esdevingui zona verda, se li doni dret de construcció de dotze habitatges al terreny del costat de la fàbrica de pintures. Al 2007, la condició dels venedors de la fàbrica de pintures era que durant durant anys allà no es podia fer cap construcció que no fos dotacional o equipament municipal i es parlava de situar-hi la biblioteca. Fins al 2036 no s'hi hauria de poder fer altra cosa. I si es fa, s'hauria de compensar els propietaris originals en cas d'una revalorització del terreny.

Una operació amb moltes implicacions, no?

L'ajuntament ara no té prou recursos. Fins i tot s'ha vist obligat a apujar els impostos i a fer un pla de sanejament. Per això ha de buscar altres solucions. A Can Gurri, per fer-hi la zona verda que es vol fer, calia expropiar el terreny. El problema és que al POUM aprovat el 2014 s'hi va estipular que el propietari de Can Gurri té dret a una expropiació a preu de mercat. I això va ser una cagada. I l'opció aprovada al ple ha estat una solució d'emergència per no haver de pagar al propietari.

Creus que s'hauria pogut fer d'una altra manera?

Nosaltres vam plantejar que es deixessin construir cases aparellades o de planta més dos pisos a Can Gurri, però el govern va considerar que allà ja està prou densificat i que no s'hi pot construir més. O una altra opció podria haver estat vendre el terreny de la fàbrica de pintures, pagar al propietari de Can Gurri per la zona verda i alhora obtenir recursos. És que ara no es farà habitatge dotacional ni es podrà construir la biblioteca. És que permetrem construir en una zona que és nostra. Quin sentit té? Al ple ens deien que "no ens ha costat un duro fer això". A veure, sí. Hem perdut patrimoni. Hem perdut els diners que hi vam invertir fa uns anys. No sé jo si hem fet un bon negoci. Penso que si simplement haguéssim venut aquells terrenys perquè hi fessin cases adossades o el que fos, n'hauríem obtingut més diners. Però és una decisió política d'aquest govern.

I ara doncs, a la fàbrica de pintures ni habitatge dotacional ni biblioteca?

El problema és que no tenim terreny públic per fer coses i l'únic de què disposem, ara hi fem això. Si vull fer pisos per a joves o per a gent gran o dotacionals... no hi ha terreny. I fer la biblioteca no s'ha fet perquè és molt cara. Uns 5 milions d'euros.

Un altre tema per resoldre aviat és la gestió de residus. Hi treballes, des de l'oposició?

ÒSCAR PALLARÉS

A partir del 2025 la taxa ja ha de ser del 100% del servei. És a dir, que la taxa que aquest any ja s'ha pujat un 50% s'haurà d'apujar un 50% més. Si la gestió de residus i la neteja viària té un cost d'1.145.000 €, caldrà incrementar la taxa per sufragar-ho. Amb l'Agenda 2030 es vol conscienciar la ciutadania del cost veritable del servei perquè es responsabilitzi de generar menys residus. A més, ara caldrà escollir quin sistema de recollida de residus voldrem aplicar, si amb contenidors digitals o porta a porta, o buscar solucions mixtes. S'haurà d'estudiar molt bé. Fa temps que demano participar en aquesta qüestió, però estic esperant que l'alcalde ens ho expliqui encara.

L'habitatge és un altre dels grans problemes que tenim a Alella.

És un problema de preu, més que no del fet que faltin habitatges. A Alella hi ha habitatges buits, molts, però són segones residències o residències d'estrangers, que aquí n'hi viuen molts. Ens haurem de plantejar el model de poble també en aquest sentit. La gent, inclosos els estrangers, venen a viure aquí comprant i pagant el preu que es paga perquè el poble és com és: residencial, amb parcs... La gent compra tranquil·litat. Si canviem aquesta característica també perdrem aquest perfil de veí. Hem de buscar un equilibri i, sobretot, definir què volem com a alellencs. La gent que té calés està comprant les propietats que hi ha perquè els donen tot aquest valor afegit. Serem un poble només de milionaris?

Com ho solucionem?

L'ajuntament no té diners per fer habitatge públic i ha d'esperar a treure'n mitjan-

çant els percentatges legals que pertiquen per les promocions urbanístiques. Però això no és suficient i parteix de permetre un creixement. Aquest poble és de difícil equilibri. Tenim habitatges de molt valor i alhora volem fer pisos que puguin ser més assequibles. Aquest equilibri es trenca i fa que el poble no sigui el que era en un principi. El model de creixement per nosaltres és que ha de ser contingut, perquè si no no hi haurà recursos per donar serveis als nous veïns del poble. Però això no és un tema d'ideologies polítiques, sinó de capacitats econòmiques i d'una realitat local.

COM A PARTIT ECONÒMICAMENT LIBERAL, EL PP DEFENSEM QUE L'ECONOMIA CREIXI, PERÒ TAMBÉ VOLEM QUE S'ESCOLTI EL POBLE

Un altre tema a treballar en aquest mandat, i més en context de sequera, és la concessió de l'aigua.

S'ha de fer una nova concessió de cara al 2025. I tenim la xarxa com la tenim, amb fuites. Els possibles concessionaris demanen pujar preus per al servei. S'haurà de revisar bé el contracte i com s'hi estipulen els preus perquè el servei atengui com cal el manteniment de la xarxa, la reparació de fuites, sense repercutir-ho exageradament en el ciutadà.

Des del teu punt de vista, sembla que tot sigui qüestió de diners, no?

És clar que tot es basa en els diners. Desgraciadament tot és qüestió de saber fer una bona gestió econòmica. En política s'ha de ser eficient com s'és a l'empresa privada. I una cosa econòmicament important és saber buscar fons per fer les coses: fons europeus, subvencions de la Diputació... al govern actual els falta una mica treballar això i no dependre tant dels fons propis. Pensa que jo els pressupostos municipals no me'ls crec mai. Fan uns pressupostos d'ingressos que fa tres anys que s'estan incomplint. I jo, com a economista, els ho vaig retraient.

Sempre el contrapunt. Cal treballar molt per poder fer oposició?

Jo si em fico en alguna cosa ho faig seriosament, perquè hi dedicaré molts esforços. A casa, els meus fills se sorprenden del temps que destino a la política i als temes del poble, a estudiar-me informes i expedients, a assistir a reunions. ●

PERFIL

Llicenciat en empresarials, Toni Bernal és un apassionat de l'economia i treballa en banca des dels 25 anys com a assessor financer al BBVA. Va néixer el 17 de gener del 1968 a Sant Gregori (Gironès), fill d'uns pares que feien de masovers i havien vingut anys abans de Terol i Palència. Va viure la seva infantesa i joventut a la ciutat de Barcelona abans d'instal·lar-se, ja en parella, al Masnou, primer, i després a Alella. Té una filla i un fill, de 20 i 19 anys, respectivament. Resideix al nucli de Mar i Muntanya.

APUNTS

UN LLIBRE: La lectura és el meu punt dèbil. No trobo gaire temps per llegir. Et parlaria de manuals de fiscalitat i hipoteques.

UNA PEL·LÍCULA: *Gladiator*, de Ridley Scott, com a símbol de la lluita contra les injustícies.

UNA AFICIÓ: Jugo a futbol amb un grup d'amics.

UNA CANÇÓ: *I still haven't found what i'm looking for*, de U2

UN VI: Un Roura.

UN MENJAR: M'agrada molt cuinar i et diria que una paella o una fideuà. O una bona barbacoa.

Es multipliquen les accions contra el Pla de la Miralda mentre l'ajuntament inicia un procés de modificació del projecte

Almendro busca la complicitat de l'oposició i els veïns arran de les mostres de protesta

RAMON RUÍZ BRUY

De desenvolupar-se el Pla de la Miralda tal com estava previst fins ara, l'edifici passaria a ser un equipament municipal.

REDACCIÓ

Després que el mes de març l'alcalde Marc Almendro anunciés durant una audiència pública que s'iniciava un procés de modificació del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) que incloïa un procés de revisió i millora del Pla Parcial de la Miralda, aquesta primavera els col·lectius que s'oposen al projecte han estat especialment actius.

En aquest article us expliquem en quin punt es troba el projecte i totes les accions que s'han dut a terme tant dels

partits polítics i el govern com dels grups de veïns.

El govern mou fitxa

D'acord amb el promotor, fa algunes setmanes l'Ajuntament d'Alella va aturar la tramitació de la proposta de Pla Parcial de la Miralda, aprovat inicialment, i ha iniciat la tramitació de la modificació. Per dur-la a terme ha contractat l'equip de l'urbanista Eduard Fenoy.

Per tant, el pla urbanístic que era aprovat ara ha quedat descartat pel govern que

encapçala Almendro i es vol modificar "incorporant-hi totes les millores possibles". En aquest sentit, l'ajuntament ha dut a terme un seguit d'iniciatives per incorporar la visió de veïns i experts. Entre més, ha creat un grup de treball multidisciplinari que, mitjançant unes sessions de treball, farà arribar les seves conclusions a l'equip redactor de la modificació.

Amb tot, es tracta d'accions que parteixen d'uns plantejaments que deixen poc marge de maniobra. Al final d'aquest i dels altres processos participatius que ha

Acte al Casal Popular la Mina del Masnou i recollida de signatures contra el projecte a la plaça d'Antoni Pujadas.

CEDIDES

posat en marxa l'ajuntament, com ara una enquesta on no hi havia la possibilitat de renunciar al projecte, i amb la conformitat o no dels promotors, els polítics hi tindran la darrera paraula. Cal recordar que l'equip de govern té majoria absoluta i, per tant, pot aprovar allò que decideixi validar.

Primeres reunions

Al maig l'alcalde va convocar la primera reunió d'aquest grup assessor format per una trentena de persones. La majoria dels components que ha convidat l'ajuntament són experts en matèries relacionades en urbanisme, arquitectura i altres disciplines relacionades. Durant la reunió, es va demanar confidencialitat sobre els noms dels components i, sobretot, sobre les opinions de cadascun, per facilitar que tothom pugui argumentar lliurement els seus punts de vista. Tanmateix, després de la segona reunió, l'alcalde va publicar un vídeo a les seves xarxes socials en què es podien reconèixer clarament alguns dels integrants del grup.

Acord de Junts i el govern

Segons un comunicat conjunt que van fer arribar a aquesta revista, l'equip de govern (ERC + Sumem per Alella i PSC-Alella Primer) va arribar a principi de maig a un acord amb Per Alella Junts "per la creació d'un espai de treball conjunt davant quatre reptes de poble de gran importància i transcendència", entre els quals hi ha el de la Miralda. Junts s'havia mostrat recelós amb el projecte durant la campanya electoral de les municipals.

Mobilització veïnal contra el projecte

Durant la primavera, sobretot el mes de maig, els col·lectius de veïns contra el projecte han organitzat moltes activitats. En aquest número trobareu articles dedicats a dos dels actes més concorreguts: la conferència del cicle de Paisatges Periurbans

que va organitzar la periodista Montse Serra *Revolta pagesa al Maresme* i l'acte conjunt dels col·lectius Tres Pobles, Salvem la Miralda i Audiència Miralda *La Miralda. Trobada amb experts sobre el futur d'Alella*.

Nova recollida de signatures contra el projecte

Des de mitjan abril el col·lectiu Sauló Miralda duu a terme una campanya de signatures "per aturar el projecte de la Miralda". Primer van començar amb una iniciativa digital a la plataforma Change.org que acumula més de sis-cents signatures, i des del mes de maig també s'han organitzat per recollir-ne de presencials.

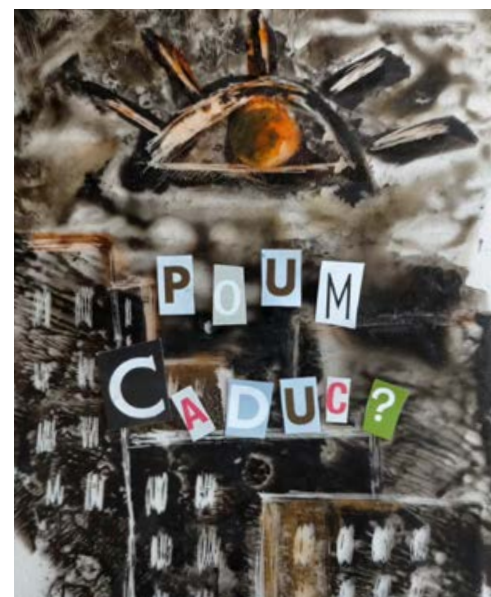
Sara Millan, una de les membres del grup que també manté el perfil @onvasmiralda a Instagram, on duu a terme una acció de protesta artística, fa una valoració molt positiva de la iniciativa. "Gairebé tothom s'atura a parlar amb nosaltres, a peu de carrer i de manera informal, fem xarxa i compartim idees." Explica que l'objectiu no era repetir la recollida que es va fer l'any 2022, sinó fer arribar el missatge a tanta gent com fos possible. "La idea va sorgir quan vam veure l'enquesta de l'ajuntament, va ser una reacció perquè el pas previ de preguntar als veïns si volen aquest projecte, se l'havien saltat."

Al Masnou també se senten veus en contra

El col·lectiu masnoví Salvem la Miralda, sorgit del Casal Popular la Mina del Masnou, també treballa per aturar el Pla de la Miralda amb l'eslògan "Ni un pam més de ciment". A l'abril van organitzar un acte informatiu al Centre Cívic els Vienesos i al maig un acte més festiu, amb sopar i música, amb l'autor d'històries gràfiques sobre especulació urbanística Rubén Uceda.

Alguns membres d'aquest grup treballen a l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la Universitat Autònoma

de Barcelona (ICTA-UAB) i al Centre Basc pel Canvi Climàtic (BC3). El 15 de juny aquests dos centres oferiran un taller al Casal d'Alella "per pensar propostes alternatives al projecte basades en valors socials i ecològics". ●

Diversos col·lectius s'han organitzat per oposar-se al projecte de la Miralda:

Sauló Miralda. Grup constituït el novembre del 2023 per "persones interessades a preservar l'espai no construït de la Miralda d'Alella".

Salvem Alella. Plataforma ciutadana que l'any 2022 va recollir més de mil signatures per aturar diferents plans urbanístics previstos al POUM, en forma part l'exregidora de Gent d'Alella Mercè Marzo.

Salvem la Miralda. Col·lectiu ecologista del Masnou en contra del projecte a la Miralda.

On vas miralda? Acció artística personal de Sara Millan.

Café - Bar Vinallonga

BAR - RESTAURANT
VIÑALLONGA

Rambla d'Angel Guimerà, 28 - 08328 Alella - Tel. 93 540 01 26

charol
CALÇAT & COMPLEMENTS

sabateria dona, home i nen
bosses i complements
servei de reparació de calçat i varietat en plantilles
calçat escolar (descomptes especials)

607 710 686 · Torrent Vallbona, 8 · 08328 Alella · charolsabateria@gmail.com

TALLER GRANÉ SC
més de 40 anys al servei de l'automòbil

Reparació d'automòbil Benzina i Dièsel
Manteniment i Revisions

- Canvi d'oli
- Bateries
- Frens
- Autodiagnosi
- Filtres
- Amortidors
- Revisió Pre ITV
- Corretja distribució

HORARI:
De dilluns a divendres
de 8.30 a 13.30h
i de 15 a 19h

C/Comas, 12 Tel. 93 540 31 41 tallergrane@gmail.com

RESTAURANT
1789

www.restaurant1789.com

Rbla. Àngel Guimerà, 1
08328 - ALELLA (Barcelona)
Tel. 93 555 34 55
1789@restaurant1789.com

Horari
Dilluns - Divendres
9:30h a 20:00h
Dissabtes
10:00h a 14:00h

Alella Cabriels centre veterinari

935 403 376
Urgències: 619 790 804
info.alella@unavets.com

www.unavets.com/alella/ca
Torrent de Vallbona, 10
08328 Alella, Barcelona

TALLERS ALELLA
Miquel Alcalde i fills, s.c.p.
Treballs de manera en general
Serralleria i de Forja

Carrer del Mig, 17
08328 Alella
(BARCELONA)

Mòbil (Elias): 627 575 018
Mòbil: 661 727 119
tallersalella@hotmail.com

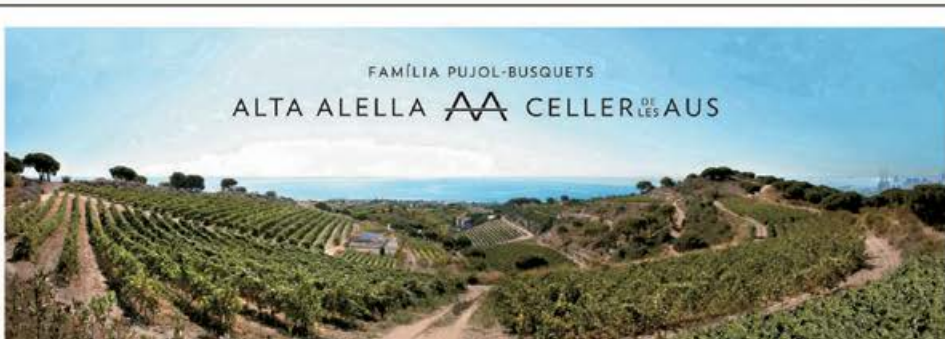
Xarel·lo
VINS · CAVES · LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA

Àngel Guimerà · 30
08328 ALELLA · Barcelona

Tel. i fax 93 555 21 41
ferranaymar@ferranaymar.net

La Magrana
C. Santa Madrona 6
08328 Alella
marianavalero65@gmail.com
M. 625 899 060
Tel. 93 555 69 70

FAMÍLIA PUJOL-BUSQUETS
ALTA ALELLA **AA** CELLER DE LES AUS

VISITA'NS!
Enoturisme personalitzat

+34 628 624 182
visita@altaalella.wine

www.altaalella.wine @altaalella

Camí baix de Tiana s/n · 08328 Alella, Barcelona

WINEinMODERATION
ELEGIR | COMPARTIR | CUIDAR

Salvador Milà: “No és que sigui legítim i possible revisar el Pla de la Miralda, és que és obligat preveure totes les possibilitats, també aturar-lo”

Tres col·lectius contraris al Pla de la Miralda organitzen una taula amb tres ponents que analitzen en quin punt està el projecte i les possibilitats de modificar-lo i, fins i tot, aturar-lo

Peu: Agàpit Borràs, Martí Oliveras, Salvador Milà i Amadeu Quintana, al Casal d'Alella.

CRISTINA GAGGIOLI

Tal com expliquem a l'article de la pàgina 14, mentre l'ajuntament iniciava un procés de modificació del projecte de la Miralda, aquestes darreres setmanes s'han multiplicat les accions d'oposició de diferents

col·lectius. En aquest escrit us presentem un extracte del que va oferir la *Trobada amb experts sobre el futur d'Alella*, el 27 de maig, organitzada pels col·lectius Tres Pobles, Salvem la Miralda i Audiència Miralda.

La sala del Casal va quedar petita per acollir les cent quaranta persones que no es van voler perdre les opinions i reflexions dels ponents. Malgrat la baixa de dos d'ells, l'arquitecta i professora d'urbanisme Maria Rubert de Ventós i l'antic coordinador ge-

neral d'Unió de Pagesos Pep Riera, la trobada va servir per escoltar els arguments de tres experts de reconegut prestigi sobre el projecte que té en suspens el poble: l'arquitecte Agàpit Borràs, que va ser l'arquitecte municipal d'Alella en l'època de l'alcalde Pepe Casco; Amadeu Quintana, el regidor de Solidaritat i Cooperació i de Transició Ecològica i Desenvolupament Sostenible de l'Ajuntament del Masnou, en representació d'En Comú Podem; i l'exconseller de Medi Ambient i Habitatge Salvador Milà, que va actuar com a advocat defensor de l'Ajuntament d'Alella en l'afer Rials. Tots ells, amb la moderació de Martí Oliveras, geògraf i meteoròleg a RAC1.

La llei no és inflexible

Un dels arguments que l'ajuntament va donar a l'audiència pública del mes de març per defensar la continuïtat del projecte a la Miralda, i que de fet és l'argument que preocupa a gran part dels veïns, va ser que tirar-lo enrere requerirà indemnitzar els propietaris i promotors dels terrenys i que, per tant, tindrà un cost molt elevat per al poble. En la seva primera intervenció a la trobada, Milà va desmuntar-lo. "A falta d'alguna documentació que hem demanat i encara no ens ha arribat, el que puc dir és que la llei preveu que l'ordenació urbanística del territori i dels municipis és una competència irrenunciable i incondicionada dels ajuntaments i de la Generalitat I, per tant, una funció pública no susceptible de ser transaccionada, que organitza i defineix l'ús del territori i del sòl d'acord amb l'interès general." Llegint textualment el text legal, Milà va explicar que "aquesta funció determina les facultats i els deures del dret de propietat del sòl, i que aquestes determinacions urbanístiques no donen dret d'indemnització excepte en els casos expressament establerts per les lleis". Aquestes determinacions urbanístiques – va assegurar – no són un xec al portador. Com a ajuntament no puc fer un pla general i creure que amb això els titulars ja han fet els quartos. Això no és el que diu la llei. Cal complir uns deures i seguir uns terminis."

Milà va voler incidir en el concepte d'interès general. "La llei diu que l'exercici d'aquestes potestats d'ordenació urbanística han d'estar sempre motivades i han d'expressar l'interès general. El control per part de les administracions públiques competents del procés urbanístic en la fase d'ocupació, urbanització, construcció, edificació o ús del sòl per a qualsevol subjecte públic o privat està subjecte a aquesta sobirania pública."

La pregunta que es planteja en aquest punt és si en aquest cas l'interès del poble pot posar fre als drets dels propietaris. Se-

gons l'advocat, "la previsió d'edificabilitat per l'ordenació territorial i urbanística no s'integra en el contingut del dret de propietat del sòl. La patrimonialització de l'edificabilitat es produeix únicament en la seva realització efectiva." Dit amb altres paraules: "No dic que quan vulgui i de qualsevol manera es pugui desprogramar, sinó que en el marc de l'interès general es pot debatre."

Però un cop sabem què diu la llei, mireu què diu el projecte en concret. El Pla d'Ordenació Urbanística d'Alella, que data del 2014, és el que recull el projecte de la

SALVADOR MILÀ: "NO DIC QUE QUAN VULGUI I DE QUALSEVOL MANERA ES PUGUI DESPROGRAMAR, SINÓ QUE EN EL MARC DE L'INTERÈS GENERAL ES POT DEBATRE"

AGÀPIT BORRÀS: "QUE ELS POBLES RICS DEL MARESME ES CONVERTEIXIN NOMÉS EN RESERVES RESIDENCIALS GENERA UNA MANCA DE COHESIÓ SOCIAL TREMENDA"

Miralda. Tal com dicta la llei, el pla s'acompanya d'una agenda, que marca que durant el primer quinquenni, és a dir, entre el 2014 i el 2019, havia d'estar fet el pla, i entre el 2019 i el 2023 hauria d'estar en fase d'execució. Però "això no s'ha fet", recorda Milà. S'hi afegix, a més, que el plantejament del pla marca que qui ha de gestionar el sector és l'ajuntament. Però el juliol del 2022 l'Ajuntament d'Alella adopta un acord segons el qual la iniciativa privada pren la proposta de tirar endavant el projecte. "Un canvi que és legal, però que requereix un acord d'aprovació inicial pel ple, informació pública a quinze dies i aprovació definitiva." "Però no hem trobat aquest acord. Per tant, ni s'ha fet el projecte des de l'ajuntament ni s'ha desenvolupat", conclou.

Tot plegat, que el moviment d'oposició de part del poble pugui aturar el projecte i que paral·lelament ja hi hagi certa documentació perquè el pla tiri endavant portaria a pensar que aturar el projecte significaria haver d'indemnitzar-ne els promotors. Però Milà no ho veu així. "La llei d'urbanisme de Catalunya diu que els efectes de les indemnitzacions aplicables en el cas de

modificacions del plantejament urbanístic que impedeixin o alterin la facultat de participar en actuacions de transformació urbanística requereixen que: els terrenys comptin amb el pla parcial definitivament aprovat; la iniciativa sigui del particular; i que aquest hagi presentat el seu projecte de reparcel·lació en el termini previst", explica: "Als propietaris no se'ls ha de pagar l'edificabilitat prevista en un paper, perquè tot plegat no està patrimonialitzat en la mesura que encara no s'ha executat. Cada una de les fases és la que et va donant dret a patrimonialitzar: si has fet un pla, et paguen el pla; si has fet l'obra d'urbanització, et paguen l'obra d'urbanització..."

"Això va passar a Rials", recordava Milà. "En aquell moment en què jo assessorava l'ajuntament, ens vam trobar un sector industrial que ja estava fora d'agenda. L'ajuntament va dir que havia canviat el criteri polític i que el seu programa defensava la preservació del sector de Rials. Com que ja havien passat tots els terminis, vam iniciar els tràmits i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ens va donar la raó. L'ajuntament és sobirà, sempre que segueixi els procediments adequats i sempre que els propietaris del sòl no hagin fet les coses en els terminis en què els dona dret a patrimonialització."

La importància de la cohesió

L'arquitecte municipal d'Alella durant els primers anys de democràcia, Agàpit Borràs, va centrar l'anàlisi en la transformació del paisatge i l'urbanisme no sols del poble, sinó també de la comarca. Borràs va recordar que "durant molts anys el Maresme tenia una colla de municipis amb indústries, comerç, relació amb la pagesia, cohesió social al territori... però amb els anys l'agricultura ha anat desapareixent perquè sempre acaba sent una reserva urbana, la indústria també s'ha eliminat perquè s'ha traslladat cap als polígons i el comerç s'ha evaporat per internet i la competència de les grans superfícies": "Només ha quedat l'habitatge, que els pobles rics del Maresme es converteixin només en reserves residencials, cosa que genera una manca de cohesió social tremenda." En aquest sentit, va remarcar que "la proposta de la Miralda no és gens constructiva en aquest sentit".

Borràs, molt actiu al Col·legi d'Arquitectes i en diferents grups ciutadans, va explicar: "Avui hi ha problemes prou greus perquè els alcaldes de la comarca estiguin decidits a canviar les coses. Són molts els que volen mantenir l'espai agrícola i estan en contra d'aquests creixements constants." De fet, aprofundint en el concepte d'espai agrícola, va comentar: "En aquests

El Casal es va omplir de públic com poques vegades abans per assistir a la taula rodona.

RAMON RUIZ BRUY

moments al Col·legi d'Arquitectes estem debatent sobre la necessitat que el sòl no urbanitzable, que ara és rural, es qualifiqui com a reserva alimentària. Avui que portem tants productes alimentaris de regions llunyanes, cal aprofitar que tenim reserves alimentàries o, dit amb altres paraules, rebost als mateixos pobles.”

Però per teixir un urbanisme amb sentit cal no posar-hi portes. “Si jo digués a un metge que fes una operació del cor i deixés de banda els pulmons, els ronyons i el fetge, el metge em diria que el cos és un sistema biològic”, explicava Borràs. “El territori també és un sistema. La Miralda té uns valors agrícoles de relació intermunicipal que hem d'aprofitar. Ja seria hora que el Maresme no fos una suma de trenta municipis aïllats que competeixen constantment, sinó una relació intermunicipal on els ajuntaments es possessin d'acord com fan en molts països d'Europa. No pot ser que Alella i el Masnou, que se separen per un carrer, hagin de fer dos plans generals diferents, i no pot ser que cada municipi vagi a la seva, competint per tenir els millors serveis. El cas de la Miralda és un cas d'aquells tan interessant de relació entre Alella, el Masnou i Teià.”

No es pot negar que un pla ambició com el de la Miralda té implicacions no sols a Alella, sinó també als pobles veïns. Amadeu Quintana, regidor a l'Ajuntament del Masnou, va assegurar: “Aquest pla el veiem com una petita agressió: no rebrem allò bo d'Alella, sinó un impacte negatiu.

Ens preocupa la possibilitat de transformar aquest àmbit en un espai que encara ens envii més gent, més cotxes i més fum cap al nostre territori, que, a diferència del vostre, està molt més densament poblat.” “Quan parlem de la Miralda –va recordar–, parlem d'un espai verd i d'un gran potencial en el seu subsol, que és un gran aquífer. La pregunta és com valorem l'espai verd, com valorem la riquesa natural versus l'interès econòmic.”

**AMADEU QUINTANA:
“AQUEST PLA, DES DEL
MASNOU, EL VEIEM COM
UNA PETITA AGRESSIÓ. NO
REBREM ALLÒ BO D'ALELLA,
SINÓ UN IMPACTE NEGATIU:
MÉS GENT, MÉS COTXES I
MÉS FUM”**

En aquest sentit, el regidor va confessar: “Em feu molta enveja. Al Masnou hi ha hagut molts debats al carrer, però mai una audiència pública amb la gent que hi ha aquí. Esteu en el bon camí. Els polítics no som de pedra i volem guanyar eleccions. Es tracta de convèncer. Heu de lluitar per canviar les maneres d'entendre-ho com ara. Aquest és el joc democràtic. Si teniu prou força, ho podreu tornar més fàcilment del que us penseu.”

La força dels veïns

“La pregunta inicial per poder moure el pla és si voleu els habitants d'Alella i el seu ajuntament que això tiri endavant o no”, resumia Milà. “Si l'ajuntament, que està legítimament acreditat, hi creu, pot revisar les agendes, revisar les requalificacions, fer alguns canvis al pla, treure'n punts perquè ja ha passat el termini... No us atureu pensant que haureu de pagar molts diners perquè aquest és el problema amb els polítics: posar barreres per davant de tipus formal. Però parlem-ne. Han passat deu anys des de l'aprovació del Pla General del 2014 i, per tant, no és que sigui legítim i possible revisar-lo, és que és obligat preveure totes les possibilitats, també aturar el projecte. La llei ho preveu, perquè el que s'ha aprovat al 2014 a partir d'unes dades socials, econòmiques, urbanístiques... no pot condicionar el 2029. Es pot revisar el programa d'actuació i modificar puntualment el pla. De possibilitats, n'hi ha. No us quedeu amb els formalismes, perquè els formalismes es poden superar amb voluntat i intel·ligència.”

Borràs resumia: “A dia d'avui, la Miralda és un exercici de reflexió interessantíssim sobre el tema del canvi climàtic, de les reserves alimentàries, de la relació intermunicipal... Genera tants elements que l'Ajuntament d'Alella hauria d'estar obligat a aturar-ho tot i a generar un debat en què tothom pugui participar. Ho teniu difícil, però no impossible.” ●

Revolta pagesa al Maresme

Dins el cicle de Paisatges Periurbans s'ha dedicat una sessió a conèixer la situació dels pagesos de la comarca, amb la participació d'un pagès de l'Alt Maresme, Miquel Riera, i un del Baix Maresme, Pau Gutiérrez. Al Casal d'Alella, el 20 de maig.

MONTSERRAT SERRA

La cinquena sessió del cicle Paisatges Periurbans s'ha celebrat el dilluns, 20 de maig, al Casal d'Alella, amb el títol *Revolta pagesa al Maresme*, i s'ha centrat a conèixer la situació que viu i pateix la pagesia a la comarca. Amb aquesta finalitat, es va convidar dos pagesos del Maresme, pagesos d'horta, que mantenen la vida agrària, el consum de km 0 i la possibilitat de sobirania alimentària a la comarca. Són en Miquel Riera, copropietari de la finca Pla de Munt, a Palafròls (Alt Maresme), i en Pau Gutiérrez, que impulsa l'Hort d'en Pau a la vall de Rials d'Alella i a Teià (Baix Maresme). Amb el seu treball i esforç vetllen per mantenir l'agricultura viva a la comarca.

Els dos pagesos treballen l'agricultura ecològica i no utilitzen productes químics, insecticides ni pesticides, cosa que els agermana. Però arriben a la pagesia des de dues situacions ben diferents: Miquel Riera és fill de pagès de Mataró i ell i els quatre germans més que té s'han dedicat tots a la pagesia, seguint els passos de la família i secundats amb equipament i aprenentatges pel model agrari de casa. Amb el temps en Miquel deixa Mataró i s'instal·la a Palafròls, l'últim poble del Maresme, on la terra és més barata i hi ha aigua. Amb el projecte propi decideix deixar el model d'agricultura química conegut i començar a conrear en ecològic. D'això ja fa disset anys. Per contra, en Pau Gutiérrez, que és un dels dos únics pagesos hortícoles que queden a Alella, no ve de família pagesa. Els seus pares són arquitectes, de manera que, tot i que volia ser pagès des de petit, els aprenentatges els va començar estudiant la carrera de ciències ambientals i quan va acabar va començar a buscar terres. D'això ja fa divuit anys. Va fer uns cursos agricultura ecològica a Manresa i va aprendre del saber de pagesos vells del poble, en especial del seu sogre. Es va instal·

Pau Gutiérrez i Miquel Riera durant l'acte.

lar en una masia a Teià amb la seva família i actualment cultiva gairebé quatre hectàrees d'horta entre Teià i Alella.

Els dos pagesos fa anys que es coneixen i que s'intercanvien productes, per farcir les cistelles de verdures per oferir als clients, perquè venen les verdures directament al consumidor. Els fills d'en Miquel Riera sembla que volen continuar essent pagesos, de manera que veu possible un relleu generacional que sempre és difícil. En el cas d'en Pau Gutiérrez, els seus fills encara són petits per saber si continuaran treballant la terra.

Hem titulat aquesta sessió *La revolta pagesa al Maresme* perquè els pagesos de la comarca, entre ells vosaltres, us vau mobilitzar el 6 de febrer i també en dies posteriors, en el conjunt de mobilitzacions de tot el país que van portar més de quatre mil tractors de tot el Principat a ocupar Barcelona. Recordeu-nos les principals de-

mandes i en quin punt es trobaven quan es van convocar les eleccions.

Miquel Riera [MR]: D'entrada cal dir que en la mobilització vam coincidir pagesos de tot Catalunya. Però en relació amb la pagesia, el país és molt divers i els problemes que tenen els pagesos que fan cereal o fruita no són els mateixos que els de l'horta. La mobilització va suposar un punt d'atenció, de reclam, de treure musculatura. Van ser manifestacions sorgides sense els sindicats, que després s'hi van afegir. Els pagesos del Maresme vam consensuar un manifest, que el 6 de febrer vam lliurar als representants de l'administració a la comarca, amb les nostres reivindicacions, que són molt concretes.

Quins són els problemes i les reivindicacions dels pagesos d'horta del Maresme?

MR: Hi ha temes que ens engloben a tots, com l'excés de paperassa, massa burocràcia, el llibre digital, el problema de la manca de relleu generacional, el mal ús de l'aigua, que sempre ens toca a nosaltres pagar per les restriccions... Però la pagesia d'aquí també tenim problemes molt concrets, que ens afecten d'una manera greu. Per exemple, de la mateixa manera que a nosaltres ens demanen una seguretat alimentària, en relació amb els pesticides i insecticides, amb nombroses normatives molt rigoroses, també volem la mateixa seguretat i el mateix rigor amb tots els aliments que vinguin de fora d'Europa, que no es fan. I es dona el fet que Europa (i Espanya al capdavant) és el principal exportador d'aquests productes químics fora de la Unió Europea. Molts productes del Tercer Món arriben sense complir aquestes normatives i es venen i els comprem. I porten uns químics que aquí ja fa anys que no ens deixen utilitzar. I que es produeixen a Europa. És il·lògic, oi?

Pau Gutiérrez [PG]: És una animalada.

MR: Volem que els organismes que en tenen competència, el primer Mercabarna, perquè és el principal mercat majorista d'entrada de productes alimentaris de fora a Barcelona, a Catalunya, ho reguli i es facin les analítiques corresponents, perquè això no passi. Però portem dos, tres mesos batallant i ja es veu que és molt complicat. Realment és molt complicat perquè hi ha una mà negra que no ho vol arreglar. Aquest tema de la seguretat alimentària pel que fa al producte que ve de fora no es vol tocar. Intentarem com a sector anar batallant, anar picant pedra, però és complicat.

Hi ha més problemes de pràctiques fraudulentas?

MR: Hi ha situacions puntuals que ens perjudiquen molt als pagesos del Maresme, el Vallès i el Baix Llobregat: es produeix una venda fraudulenta dels excedents hortícoles d'alguns països europeus, que s'haurien de destruir als seus països d'origen (Països Baixos, França, Alemanya, el centre d'Europa), tal com marca la seva política interior, però no ho fan. Hi ha algun espavilat que els importa de manera fraudulenta i ens trinxen els preus. Això normalment passa a l'estiu. A mitjan agost, et pots trobar amb dos o tres tràilers de tomàquets al mercat de Barcelona, en plena campanya, la nostra campanya d'estiu, i fan que un preu raonable, de cop i volta, s'enfonsi. I el negoci se'ns en va en orris.

PG: Hi ha un tema important que ens afecta a tots i és l'excés de burocràcia que se'ns demana. Van dir que farien una sola finestra, però no s'ha fet. I quan aquest any han tornat a fer la DUN (declaració agrària), és igual de complicada que l'any passat. I volia afegir que ens imposen el quadern digital, que ha de fer tothom, a més de tot allò que ja fem pel fet de fer agricultura ecològica. Ho hem d'apuntar tot, des de la llavor que comprem, el planter que fem, el que plantem, quins adobs posem, quins fems utilitzem, tractaments, collita i, si es dona el cas, a quina empresa certificada hem venut el producte. Així volen garantir la traçabilitat. Però, a més de fer això, hem de fer el quadern digital i només tenim trenta dies i la major part de la informació que podem posar és orientativa, perquè a nosaltres, que fem petites produccions i moltes classes diferents de cultius, ens suposa invertir una quantitat d'hores que no tenim. Perquè, per exemple, jo planto de 400 a 600 enciams cada quinze dies. Has d'apuntar al quadern digital a quina parcel·la, la superfície que ocupa, quins fertilitzants has posat a cada enciam..., són coses que és molt il·lògic que ens puguin demanar, sobretot perquè l'agricultura no és una màquina on prems el botó i tot funciona bé: al camp, dos i dos no són quatre. Demanar tot això a petits productors com nosaltres, que fem trenta, quaranta, cinquanta cultius diferents

al llarg de l'any, és inviable, és totalment inviable.

MR: El tema de la sequera també és molt bèstia. Tres anys seguits de sequera ens situen en fase 1 i per l'article 29 es diu que el sector agrari ha de reduir un 80% el consum d'aigua. L'aigua (i la terra) és el principal element que necessitem. Si ens obliguen a reduir l'aigua un 80%, haurem de reduir el 80% la producció. Això vol dir plegar. I vol dir que aquest decret va ser una enganyifa, perquè només van treure el 80% de l'aigua als regants del canal. La resta tenim pous i aigua a títol personal. El sector vam haver d'anar trampejant, perquè si no entre la pagesia, com a sector, no hagués quedat ni l'apuntador. Per tant, són normes que l'administració es treu de la màniga que no tenen ni cap ni peus.

PG: I ara que ha plogut una miqueta sembla que s'acabi el problema i tothom a omplir les piscines.

Parleu de l'aigua, de la burocràcia: com veieu el tema del relleu generacional?

PG: Crec que no hi pot haver relleu si els que actualment fem de pagesos no ens guanyem la vida. Si no ens la guanyem mínimament bé i dignament, no hi haurà relleu. Siguin els meus fills o uns altres els qui s'hi vulgui dedicar. Si haig de treballar set dies la setmana per guanyar una misèria, la gent no s'hi voldrà dedicar. Fins que no ens guanyem bé la vida, no hi haurà relleu. Actualment, la majoria dels pagesos pleguen. Ara em deia en Miquel que la mitjana d'edat dels pagesos de Catalunya és 55 anys. A mi em sembla baixa. Però, vaja, d'aquí a deu anys què passarà? Si no hi ha relleu, els pocs que quedem acabarem tancant.

MIQUEL RIERA: "VOLEM RECUPERAR L'EQUILIBRI ENTRE ZONA URBANITZADA, ZONA AGRÀRIA I BOSC O VOLEM QUE TOT SIGUI EDIFICAT, DE PALAFOLLS A BADALONA?"

Una de les dades que tenim diu que els últims deu anys s'han tancat cent produccions agràries al Maresme. Això és molt, en una comarca que a més pateix una pressió urbanística tan forta, especialment al Baix Maresme. De l'alt preu del metre quadrat, també caldria parlar-ne.

MR: Davant el problema de l'especulació i de la pressió urbanística que tenim al Maresme, només hi ha una solució: el Banc de Terres. Cal que intervingui l'administració, no podem deixar que el preu el posi el lliure mercat. Fa vint-i-cinc anys el preu de les terres agràries de lloguer a Mataró era preu per edificar, no pas per fer de pagès. Davant un preu inacces-

sible per la terra, amb el treball de pagès no arribaràs mai a pagar-la. Per això cal que es reguli. Perquè, a més, si a un pagès jove el tens estudiant un mòdul a Malgrat o a l'IRTA i després entra al mercat laboral i veu que els lloguers són d'un màxim de set anys, per una terra treballada en ecològic, que necessita dos, tres, quatre, cinc anys per començar a endreçar-la, i saps que al cap de dos anys te'n poden fer fora, és obvi que cap d'aquests joves que volen fer de pagès s'hi aventurarà. Per tant, si no dones la seguretat perquè aquests nanos o els mateixos pagesos puguin créixer, aquestes terres no s'agafaran. La seguretat ha de venir a través de l'administració i els bancs de terres en poden ser la garantia. Perquè la mentalitat de tenir al pagès en una zona com si fos un reservori de terra, perquè l'ajuntament la disposi per al dia que vulgui créixer urbanísticament i el foti fora, això ha passat a la història, avui ja no funciona. Hem d'anar més enllà. Ja hem vist què ha passat amb municipis com Premià de Mar i el Masnou, que han esgotat el terme municipal. Per tant, quin territori volem? Volem recuperar l'equilibri entre zona urbanitzada, zona agrària i bosc o volem que tot sigui edificat, de Palafolls a Badalona? I això ens implica a tots, no només els pagesos. Els pagesos sols ho tenim perdut, perquè actualment no representem ni el 2% de la població activa de Catalunya.

Aquesta situació també va lligada al canvi climàtic.

MR: Si volem menjar, què millor que tenir el menjar ben a prop de casa, si més no un petit rebost. I si no comencem tots a fer aquest canvi de mentalitat, el Maresme està venut.

A més del Banc de Terres, què més pot fer l'administració?

PG: Crec que primer de tot hem de decidir si volem pagesos. Per mi és la cosa més important: si en volem o si no en volem. Si la majoria de la gent creu que som importants i que necessitem pagesos a Catalunya i a Europa, les administracions s'hi han d'implicar. I quan dic implicar-s'hi, no vol dir que demani que ens donin 20.000 euros. Ho dic en el sentit d'entendre que l'agricultura és un bé comú, un bé general. Pel que fa als ajuntaments, com poden donar suport a la pagesia del municipi? Doncs afavorint que els nostres productes de proximitat es consumeixin als menjadors escolars, menjadors d'hospitals, menjadors de les presons..., que en institucions de caràcter públic el menjar procedeixi de les produccions locals. Ja no dic només ecològica, sinó local. I que si hi ha una mica de diferència de preu, perquè nosaltres ens puguem guanyar una mica millor la vida, que l'administració porti aquesta diferència de diners, perquè la gent no hagi de pagar més.

MR: Per una altra banda, regular els preus, l'administració no ho pot fer, però potser ho haurem de fer nosaltres, agrupant-nos la pa-

gesia agrícola i ramadera de Catalunya i fer la venda directa, per arribar directament al consumidor. El que és clar és que hem de fer alguna cosa per no desaparèixer. I ho hem de fer ja, perquè si la mitjana d'edat de la pagesia són entre els cinquanta i els cinquanta-set anys, d'aquí a deu o dotze anys la majoria estarem jubilats. Per tant, només tenim aquests anys per arreglar el problema.

PG: Jo que vaig estudiar ciències ambientals, en relació amb el canvi climàtic hi ha tot el tema dels incendis. Una de les coses bones de l'agricultura també és que forma un mosaic agrari i que els camps, cuidats, fan de tallafocs. Amb la desaparició de la pagesia, els últims anys el bosc ha augmentat moltíssim. Si ens quedem sense pagesos, Catalunya es pot cremar d'un cantó a l'altre. Podem invertir milers de milions en avions, en bombers, però el més fàcil és que hi hagi pagesos.

Creieu que en clau de canvi climàtic hi ha prou consciència social del valor de tenir un mosaic agrari i forestal (d'horta, vinya i flor ornamental) en un territori periurbà com el Maresme, que és un paisatge tan altament urbanitzat?

MR: Es parla molt de sobirania alimentària. Bé, per ser sobirà necessites un mínim de dues opcions de compra. Per tant, mentre hi hagi teixit agrari de proximitat, podràs escollir si vols comprar en un lineal d'una gran superfície comercial i comprar un menjar que vingui de no sé on, o pots anar al mercat i comprar al pagès que tens més a prop de casa teva. Per tant, la sobirania alimentària només la mantindrem si tenim les dues opcions de compra. Només per això ja és interessant que

els pagesos existim. I, com diu en Pau, mentre hi hagi pagesos el territori s'endrecarà. Més coses: aquí a Catalunya no es menja car, si mireu uns altres països d'Europa, com França i Alemanya. Nosaltres tenim horta, fruita, lleguminoses, oli, de tot. Per tant, el dia que no quedin pagesos i tot l'aliment vingui de fora, a quin preu el pagarem? A banda de quin menjar menjarem, de quina qualitat. Perquè regular el que els pagesos fem aquí a casa és molt fàcil per a l'administració. Vigilar el que es fa aquí és fàcil. Vigilar el que es fa en uns altres països, on no tens capacitat d'intervenció, és molt difícil. De manera que menjarem el que ens vulguin donar. Això elimina la sobirania alimentària.

PG: Jo diria que mentre continuem amb la lògica del capital d'aconseguir el producte més barat, no importarem els pagesos d'aquí. Perquè en qualsevol país del Tercer Món es pot produir menjar més barat. I si seguim amb això d'importar producte més barat de fora, la pagesia d'aquí s'acabarà, perquè no funcionarà. Perquè el preu que paguem a un treballador d'aquí no serà mai el mateix que pagaran a un treballador al Marroc. Només per això ja no competim amb la mateixa igualtat de condicions. Sempre serà més barat importar mongeta de fora que fer-la aquí.

Per acabar, hi ha grans diferències entre un pagès de l'Alt Maresme i del Baix Maresme?

PG: Pel que fa al clima, poques. Aquí fa una mica més de calor que a Palafròlles. De vegades en Miquel em diu que allà ha gelat i aquí no. Sí que tenim en comú que quan vam començar érem quatre pagesos que treballàvem en ecològic al Maresme i vam començar a inter-

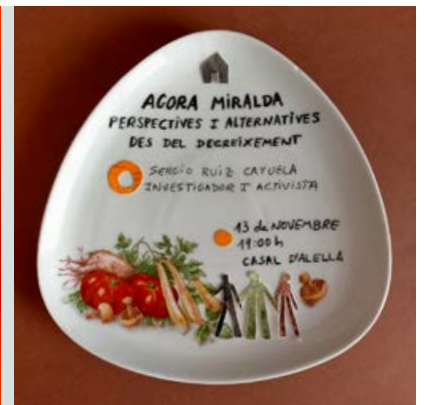
canviar el producte, per completar les cistelles. De seguida vam començar a fer xarxa. Els pagesos que fem ecològic al Maresme ens coneixem bastant tots i continuem fent xarxa. En la producció no hi ha gaire diferència. Sí que la pressió urbanística al Baix Maresme és molt més elevada que a l'Alt Maresme. Allà hi ha encara importants extensions d'horta, mentre que aquí en queda molta menys.

MR: Jo personalment m'emmirallo molt amb la gesta d'en Pau i d'altres com en Pau que no venen de fills de pagès i van tenir el valor fa quinze anys de fer el salt al sector agrari i, a més, en ecològic. Té molt de mèrit. És clar, si vens de família pagesa, la terra, les vivències les vas mamant, portes una motxilla des de petit. Però és gràcies a ells que el sector agrari en ecològic ha fet un salt més ràpid que el sector convencional, perquè ells han aportat noves idees que nosaltres, portant la motxilla que portàvem, no hi vàiem més enllà. Els que fem eco portem unes dinàmiques més avançades que els que fan agricultura convencional. I hi ha una xarxa molt fluida amb els pagesos que fan eco del Baix Maresme, del Vallès i del Baix Llobregat. Constantment ens trobem i tenim dinàmiques. Això ens ajunta. Hem evolucionat molt i part d'aquesta evolució ha estat gràcies als pagesos que no provenien del sector agrari i que ha fet que el sector en ecològic periurbà porti dinàmiques molt més evolucionades. En aquest aspecte, anem molt bé.

PG: I aquesta xarxa també ens ha permès tenir contacte amb pagesos de Lleida, per exemple, que fan fruita, que aquí no fem, contactant-hi directament, i això també és una manera de no dependre tant del mercat global. ●

Els plats del cycle Paisatges Periurbans. Aquest cinc plats corresponen a les sessions celebrades fins ara

El cycle Paisatges Periurbans són sessions de coneixement, amb la voluntat que puguem construir un punt de vista propi sobre la manera de tractar el paisatge, amb coneixement de causa, i reforçant el sentit crític. Els cartells de les cinc sessions han estat creats per l'artista Sara Milian, a partir de plats antics que han pres uns nous usos i significats.

Per navegar de forma cibersegura

CATALUNYA ENS CONNECTA

L'Agència de Ciberseguretat de Catalunya posa al teu abast un seguit de guies, infografies, activitats i altres recursos perquè puguis navegar per Internet de forma més segura i prevenir els possibles fraus digitals.

ciberseguretat.gencat.cat

 **Generalitat
de Catalunya**

T'AGRADARIA PROVAR UNA BICICLETA ELÈCTRICA?

GIANT REIGN E+ 3 2024
Bateria 800Wh - 85Nm
Ebike enduro

LLOGA'N UNA!

60€ / Dia*

99€ cap de setmana

Si t'agrada tant que te'n vols comprar una, et descomptem el preu del lloguer de la ebike nova que vulguis durant els següents 15 dies

LIV EMBOLDEN E+ 2 2024
Bateria 625Wh - 85Nm
Ebike per dones tallatge petit

GIANT TRANCE EL E+ 2 2024
Bateria 600Wh - 85Nm
Ebike lleugera

TALLER / BOTIGA BICIS

Exposició de bicicletes de MTB, EBIKE, Carretera o Gravel

Roba i accesoris per bicicleta

Lloguer de bicicletes elèctriques

*El preu inclou el casc, assegurança apart.

Telf: 613 448 361
Torrent Vallbona nº7 - Alella
www.thebikevillage.com
alella@thebikevillage.com
[@thebikevillage](https://www.instagram.com/thebikevillage)

Comerciants d'Alella (2)

FEM Fotografia, l'associació fotogràfica del Masnou, ha dut a terme un treball col·lectiu per retratar els responsables d'un bon nombre de comerços d'Alella. La col·lecció de fotos es va exposar primer a Can Lleonart i més tard al Casal d'Alella. En aquesta edició de la revista us mostrem una nova tongada de les imatges d'aquesta exposició. La resta, en números vinents.

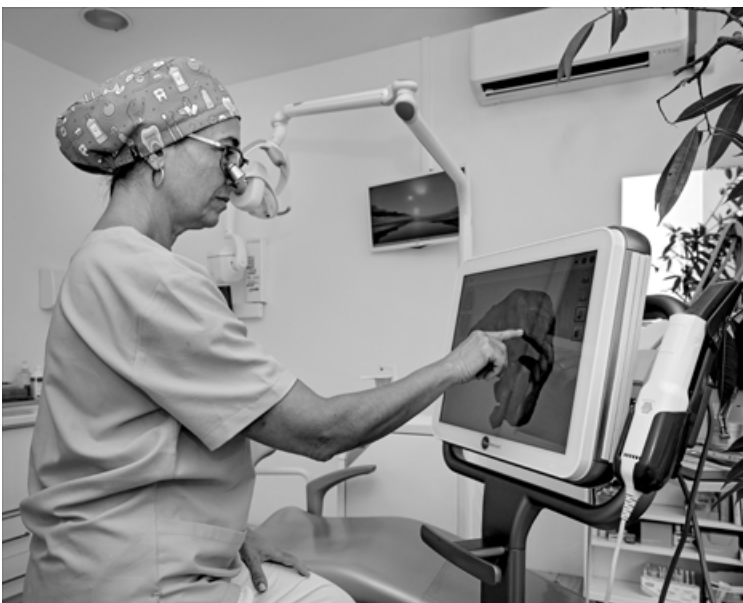
Jaume. Llibreria QuatreCincU°. Fotografia: Esteve de la Paz

Carme. AOM Serveis. Fotografia: Joan Pairó

Josep Ma. Clínica Dental Vera. Fotografia: Joan Pairó

Sònia. Dentaella. Fotografia: Joan Pairó

Elena. Tot Tinto Alella. Fotografia: Joan Pairó

Feli. Feli Plaza. Fotografia: Jordi Roma

Carol. Sweet Soul. Fotografia: Laura Pérez

Daniza. Más que Pollos. Fotografia: Laura Pérez

Glòria. Koke Garden. Fotografia: Laura Pérez

Joan. Euromodul Arquitectura de la Cuina. Fotografia: Laura Pérez

Emilia i David. Òptica Alella. Fotografia: Marianne Schiffels

Jordi. Perruqueria Jordi. Fotografia: Marta Albertí

Eva, Ana, Roser i Mireia. Centre Veterinari Alella. Fotografia: Marta Albertí

Núria, Josep, Núria, Anna, Gore, Ana M^a, Pili, Salo i Jaume. Casa Librada. Fotografia: Marta Albertí

Silvia. Charol. Fotografia: Marta Albertí

Maribel. Foto Baena. Fotografia: Marta Albertí

Montse. COMaCASA. Fotografia: Marta Albertí

Ferreteria Alella

C/. Torrent Vallbona, 5 - local 2
08328 ALELLA (Barcelona)
Tel. 935 554 136
ferreteriaalella@cadena88.com

 www.cadena88.com/ferreteriaalella

centre d'Àlia
de psicologia
i logopèdia
d'Àlia

Un equip humà i professional
orientat a l'atenció
d'infants, adolescents i adults

hores concertades

c/ Ribas, 5 Alella tel. 93.540.89.71 www.centredalia.cat centredalia@centredalia.cat

ACADÈMIA
FÒRMAT

TELÈFON / WHATSAPP AL 644 05 4134
WWW.ACADEMIAFORMAT.CAT

APUNTA'T AQUEST SETEMBRE!

**LA TEVA ACADÈMIA
D'ANGLÈS A ALELLA**

portes i
automatismes
enric s.l.

**NO TOTES
LES
PORTES
SÓN
IGUALS**

C/ Indústria, 14 - Pl. Buvisa 08329 Teià - Barcelona
Tel: +34 93 555 93 88 - info@automatismesenric.com

M Tarrés
assegurances

 **Catalana
Occident**
Grup assegurador

Galeries Alella · Santa Madrona, 8 · Tels. 671244488 - 646513950
info@assegurancesmtarres.com
montserrat.tarres@agentes.catalanaoccidente.com

Maresme

Escola trilingüe Montessori per a nens
de 0 a 6 anys · Niu de 4 a 20 mesos
Comunitat infantil de 20 a 36 mesos ·
Casa de nens de 3 a 6 anys

Carrer Verdaguer 6 · Tel- 615 316 892
 maresme@chiaravalleschool.es

*La Petita
Mallorquina*
Forn i Pastisseria

Rambla d'Àngel Guimerà, 40 · ALELLA Tel. 93 555 68 67

JORDANA

**VENDA I DEGUSTACIÓ
D'EMBOTITS,
FORMATGES, VINS
I CAVES**

Rambla Àngel Guimerà, 60
ALELLA · 08328
cellerjordana@hotmail.com
Tel. 93 180 66 78

Obert de 9 a 14 h, de dilluns a divendres
de 9 a 15 h, dissabte i diumenge
De 17 a 20:30 h, de dilluns a dissabte
Dimarts tancat

OBRES i REFORMES
ALELLA s.l.

REHABILITACIÓ INTEGRAL DE L'HABITATGE · PROJECTES I INSTAL·LACIONS

Sant Josep de Calassanç 37 - 08328 Alella - Tel. 93 540 50 56 - alella@obresireformes.com

Pisos a la fàbrica de pintures a canvi d'una zona verda al Rost

El ple aprova una modificació del POUM que permetrà la construcció de pisos privats a la fàbrica de pintures. A canvi s'obtindrà una zona verda pública a l'àmbit de Can Gurri

Aquest espai de la finca de Can Gurri esdevindria una zona verda pública.

REDACCIÓ

El POUM d'Alella, aprovat definitivament el 2014, qualifica els horts de la masia de Can Gurri, al barri del Rost, com a espais lliures públics: es preveu una nova zona verda de caràcter local que ajudarà a dinamitzar l'espai amb la incorporació d'aquesta amb l'entorn, contribuint al manteniment i la millora del nucli històric d'Alella. Actualment la titularitat d'aquests terrenys

és privada i, per tant, això implicaria que l'Ajuntament d'Alella hauria d'adquirir els sòls, a través de l'expropiació, i posteriorment costejar-ne la urbanització. L'ajuntament manifesta que en aquest moment no té capacitat econòmica per fer-ho.

La solució plantejada per l'ajuntament és la compensació als actuals propietaris del terreny del carrer Gurri amb una part de terreny de l'àmbit de l'antiga fàbrica de

pintures, situada al Torrent Vallbona, 53, perquè els propietaris de l'àmbit del carrer Gurri puguin fer-hi pisos lliures, és a dir, de promoció privada.

I aquí hi ha el motiu de la modificació puntual del POUM que es va fer al ple d'octubre. A l'àmbit de l'antiga fàbrica de pintures, el POUM del 2014 hi preveu una zona d'habitatges de protecció oficial i ara passaria a ser zona d'habitatges de mercat

lliure, on es podria fer un edifici plurifamiliar amb fins a dotze habitatges distribuïts en planta baixa més dos pisos, dels quals un 40% haurien de ser destinats a habitatge de protecció públic, en principi de lloguer.

A banda, també es modifica la superfície total destinada a equipaments, que es redueix respecte al previst al POUM del 2014, a canvi d'incrementar la zona verda amb un nou espai de verd públic davant l'edifici de la fàbrica.

Es manté la idea de fer-hi la biblioteca

Segons que diu la memòria del projecte de modificació, tot i la reducció de la superfície d'equipaments, es manté tota la validesa i viabilitat de la idea d'implantar la biblioteca i l'arxiu municipal a l'edifici de la fàbrica de pintures.

Però, tal com recull la memòria de la modificació del POUM, hi ha un punt d'estipulacions a la compravenda de l'edificació on es fa referència a una clàusula inclosa a les escriptures de compravenda, realitzada el 5 de novembre del 2007 quan l'ajuntament va comprar l'edifici als antics propietaris.

Dita clàusula estableix que el preu de la venda que es va preveure l'any 2007 es va establir en la consideració que la finca estava qualificada com a equipaments i seria destinada, segons que va manifestar l'ajuntament, a la construcció d'una biblioteca i habitatges de lloguer per a persones necessitades de la població (joves i gent gran). A continuació, la clàusula determina

Antiga fàbrica de pintures.

que en el supòsit que se'n canviés la qualificació urbanística o la destinació citada, excepte que passés a qualificar-se com a equipament per a l'ús de tot el poble, dins els trenta anys des de la data de l'escriptura, l'Ajuntament d'Alella, independentment de qui en fos propietari en aquell moment, es comprometia a revaloritzar la finca a preu de mercat del moment en què es produís l'esmentat esdeveniment i a pagar a la part venedora la diferència entre l'esmentat preu de mercat i el pactat en la compravenda del 2007.

En el projecte de modificació del POUM s'esmenta la clàusula i es fa una

valoració a partir de les càrregues o despeses pendents (urbanització dels espais) i els possibles ingressos generats pel canvi de qualificació donant com a resultat un import inferior al que l'ajuntament va pagar el 2007. Per tant, l'ajuntament considera que no s'ha produït un increment de valor dels terrenys. Segons que ha pogut saber la revista *Alella*, els antics propietaris de la fàbrica de pintures no estan d'acord amb la valoració que fa l'ajuntament i han mantingut alguna reunió amb l'alcalde i l'arquitecte municipal per tractar el tema, però de moment no s'ha arribat a cap acord. ●

DISTRIBUCIÓ D'ESP AIS A LA FINCA DE LA FÀBRICA DE PINTURES.

Clau 5: Equipament (futura biblioteca i arxiu municipal). **Clau 1:** Viari. **Clau 4:** Espai lliure públic (zona verda). **Clau 11dP:** Espai cedit a particulars per a promoció immobiliària.

Els murs de Can Gurri, al Rost, tenen un alt valor patrimonial. Caldrà veure quin paper juguen en la remodelació del barri i en la creació d'aquesta zona verda pública.

El canvi del paviment del centre urbà aixeca polseguera

Veïns i usuaris posen en dubte la idoneïtat del nou paviment de la porxada i rodalia format per llambordes irregulars que plantegen algunes dificultats als usuaris

OSCAR PALLARÉS

INÉS ESTEBAN

Amb una inversió de més de 348.000 euros, l'ajuntament ha realitzat la millora dels principals carrers del centre urbà: la impermeabilització i substitució del paviment de la porxada del mercat, l'actualització de l'entorn de l'ajuntament i la renovació del paviment de la plaça de Can Leonart i la riera Fosca.

Des de la revista *Alella* hem parlat amb els alellencs per valorar els canvis (vegeu la pàgina següent), després d'haver rebut una carta al director l'edició passada en la qual es criticaven les noves llambordes: "Totes irregulars, sense polir, plenes de bonys, arestes i punxes, són un malson. S'hi camina malament, sobretot la gent gran... Empènyer-hi una cadira de rodes es fa molt feixuc", hi llegíem.

El regidor de Serveis Municipals, Israel Payà, indica que les llambordes tenen

dotze certificats de qualitat i que, com que són tallades a mà, el relleu que presenten no és uniforme. "Són una mica irregulars i és cert que si arrossegues els peus tot caminant poden ser incòmodes, però la

ALGUNS VEÏNS ES QUEIXEN QUE LES NOVES LLAMBORDES SON PERILLOSES ESPECIALMENT PER A LA GENT GRAN, PERQUÈ ÉS FÀCIL ENSOPEGAR-HI

llamborda perfecta no existeix. Hi ha gent que n'està molt satisfeta i així ens ho ha traslladat", afirma.

Evitar relliscades

L'encàrrec per a la licitació, guanyat per Construcciones Fertres SL, era que fos "una llamborda amb subjecció". L'objectiu primordial era aconseguir un terra porós i rugós, perquè no hi hagués relliscades. "Baixar Torrent Vallbona quan plou pot provocar-te inseguretat, perquè és una llamborda que està molt llimada. De servir ha servit, perquè aquests dies que ha plogut la subjecció és perfecta, no hem tingut cap mena de problema", afegeix Payà. L'estètica rústica de les llambordes també va ser un element clau, perquè es volia que lliguessin amb l'entorn del barri antic del poble.

A part del canvi de paviment, s'han renovat les escales d'accés a la porxada, on hi ha ciutadans que hi troben a faltar una rampa. Tanmateix, Payà indica que "la normativa actual marca que una

rampa ha de tenir, com a màxim, un 5% de pendent”. Si es posés una rampa des de les escales, “hauria d’arribar fins a la segona columna de la porxada”. Amb les taules de les terrasses, seria complicat trobar-hi l’espai.

L’absència de rampa dificulta l’entrada al mercat amb carrets i carretons. “Al mercat, si vas amb el carro, surts per l’altra banda. No surts per la porxada perquè tens les escales, has d’anar per l’altra banda, on tens el pas accessible. Potser si vas amb el carro es produirà un sotragueig, això sí”, diu el regidor.

El paviment de Can Leonart

Justament per evitar aquestes molèsties, davant de Can Leonart no s’han canviat les llambordes perquè hi té lloc el Mercat Setmanal. Si bé alguns ciutadans pensaven que s’havia enlairat el terra per canviar el paviment, des de l’ajuntament s’assegura que aquesta mai va ser la intenció. “A causa dels arbres, el terra estava molt aixecat i els escocells eren vells. Es va aixecar l’asfalt, es va posar tot nou i després a sobre es va afegir la capa de *slurry*, que hi dona aquest color arenós.”

L’AJUNTAMENT HA APROFITAT LES OBRES PER RENOVAR INSTAL·LACIONS D’AIGUA I LLUM

De fet, les obres de la porxada també tenien una raó funcional, perquè l’ajuntament volia aprofitar-ho per canviar la canonada d’aigua que hi passa, a més de fer la instal·lació elèctrica que s’utilitza per a la Fira de Nadal, la festa major i la de la Verema, la qual abans es feia tota en aeri. “L’amortitzarem amb un parell d’anys i, a més, compleix la seguretat elèctrica millor que abans, tot i que ja es complia. Ara està tot dins les seves capses, ben ordenat”, afirma Payà.

A l’hora d’escriure aquest article, l’únic aspecte que quedava pendent de les actuacions al centre urbà eren els bancs del costat de la terrassa de Can Duran, els bancs de “la Moncloa”. Amb la publicació d’aquest número, ja estan col·locats una altra vegada, després d’unes tasques de neteja i pintura.

Originalment, havien estat retirats per poder-hi exposar *Operació aigua*, una mostra finançada per Agbar. Al contrari dels rumors que havien circulat, l’ajuntament no hi havia invertit 5.000 euros: “Nosaltres no vam assumir cap cost”, afirma Payà. ●

SALA DE MOSTRES

Roser Rabella

Col·laboradora d’ADANA

El canvi de paviment m’agrada força. De fet, el trobo millor que abans. Encara no hi he passat mai quan plou: espero que no rellisqui. Com que és força irregular, potser tinc algun problema...

Jordi Giménez

Treballador del bar del mercat

Aquí a la taverna, les noves llambordes no ens agraden gaire. Com que s’aixeca molta pols, és molt difícil escombrar! A més, quan col·loquem les taules, se’ns fa difícil encaixar-les a terra, igual que les cadires. Això ens afecta a nosaltres, però per als nostres clients tampoc és fàcil. No hi ha rampa a l’escala, de manera que les persones amb una mobilitat reduïda han de donar la volta al mercat.

Glòria Brutau

Paradista de Fruites i Verdures Aymar

El nou paviment de la porxada és un trencacames, directament. La meva dependenta va caure portant-hi el carretó, amb la mala sort que va trencar-se el genoll. D’altra banda, els meus proveïdors de fruita m’han dit que volen plegar, perquè el paviment és molt inestable i els cau tot el gènere. Des que han tret el moll, descarreguem a la paradeta de l’ONCE, però després han de fer tota la volta per darrere del mercat. És el deure de l’ajuntament posar un moll de fusta proper. Estem intentant que ens facin cas.

Guillem Miró

Alellenc

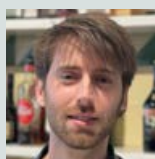
M’agrada que les llambordes siguin de pedra, visualment trobo que queda bé. Tot i això, la rampa està mal pensada. He treballat al mercat i quan has de rebre el proveïdor cada dia, pot ser un problema no tenir-ne. De cara a la gent és millor perquè l’escala és més ampla, però de cara al treballador no. Al mercat treballen moltes dones i dubto que tinguin maquinària per moure el gènere sense carregar-se l’esquena.

Marc Grau

Alellenc

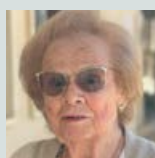
M’agrada que s’inverteixi en l’aparença dels carrers, però, malgrat que aquest terra és més maco, també és més brut que l’anterior. Això ho veig perquè tinc un gos i fa el que ha de fer. Anem amb cura que ho faci a la sorra, però hi ha cops que no hi caus i a l’hora de netejar és més complicat. Quant a les escales, de moment encara soc jove, però sí que he vist gent gran a qui li costa pujar i baixar. Alhora, quan vaig a treballar al matí, veig que no és senzill el transport fins al mercat. Això sí que crec que és un impediment i un retrocés.

Albert Llobet

Cambrer i cuiner de Can Duran

Per fer el que han fet, podrien haver-ho deixat com estava. La desaparició del moll ha perjudicat els paradistes del mercat i a nosaltres també, perquè de vegades hi descarregàvem. Alhora, el terra és massa irregular. Entenc que vulguin que no rellisqui tant, però la gent gran s’hi entrebanca molt. Quan anem a buscar el pa, el carretó va fent salts. A més, ara que comencem amb la terrassa i fem quilòmetres, a veure com tindrem els turmells al final de l’estiu!

Maria Lourdes Torrelles

Alellenca

Amb 94 anys, el cap el tinc bé (gràcies a Déu!), però les cames no. Aquestes llambordes no m’ajuden a caminar. M’agradaria que fossin més planes, perquè no és fàcil portar-hi el meu carretó caminador, que em serveix per guardar-hi les coses i recolzar-m’hi.

Pere Homs

Alellenc

A mi aquest paviment, i curiosament perquè sento molta gent que diu que no li agrada, no em sembla malament. Malgrat tot, admeto que per a determinat perfil de gent és incòmode, perquè és una superfície irregular, però a mi estèticament em sembla que queda bé.

Com afectarà Alella la nova llei que regula el preu dels lloguers

Arran del topall al lloguer que ha entrat en vigor el mes de març, analitzem amb agents immobiliaris i llogaters els canvis que es produiran al mercat d'habitatge al nostre poble

Pisos del carrer de les Heures, al centre del municipi.

CRISTINA GAGGIOLI

Bones notícies per als llogaters. Des del mes de març, els preus dels lloguers estan regulats en uns quants municipis catalans. Entre ells, Alella. El govern espanyol ha posat en marxa la mesura estrella de la nova llei d'habitatge, que marca un índex per limitar el preu del lloguer de primera residència a les zones on s'enfila més. A continuació us donem els detalls per saber qui implica i de quina manera.

Per saber si l'habitatge de què parlem està inclòs en aquest nou reglament i el

EL GOVERN ESPANYOL HA POSAT EN MARXA UNA LLEI QUE FIXA UN LÍMIT PEL PREU DEL LLOGUER

preu màxim que li correspondrà, cal tenir en compte quatre punts.

El primer és si l'habitatge és situat en una zona tensionada, és a dir, una zona amb risc de poca o nul·la oferta d'habitatge assequible.

La Generalitat considera que arreu del país hi ha cent quaranta municipis en aquesta situació. Alella n'és un, de la mateixa manera que cinc dels seus set pobles veïns.

El segon punt fa referència al propietari, perquè el topall s'aplica només en cas de grans tenidors, és a dir, aquells que tenen més de deu habitatges o bé cinc o més en una zona de mercat residencial tensat. En queden exclosos els promotors socials i les administracions públiques. Aquesta informació es pot consultar, de moment, al Registre de la Propietat.

El tercer punt és quin és el preu que marca l'índex de preus de lloguer. El govern espanyol estipula un sistema de referència, que ofereix un ventall de preus segons el lloc on se situa l'habitatge i les seves característiques. El valor de l'índex de referència consta ara tant als anuncis que es fan de l'immoble com als nous contractes de lloguer que generi.

I el darrer ítem en què ens hem de fixar és si l'habitatge ha estat llogat amb anterioritat durant els últims cinc anys, perquè el sistema és d'aplicació obligada per als que no ho han estat. Si, per contra, sí que ha estat ocupat per llogaters, cal saber a quin preu. És el mateix propietari o la immobiliària qui ha de facilitar aquesta informació, però també es pot obtenir a través de l'Incasòl.

Missió impossible

Malgrat que els casos de lloguers més desorbitats es donen a les grans capitals com Barcelona, els allelencs sabem bé que el nostre mercat immobiliari fa anys que necessita una regulació. Són molts els veïns, principalment joves, que busquen un habitatge propi i acaben tirant la tovallola

perquè no n'hi ha de disponibles ni d'assequibles. Mercè Prats, allelenc de 24 anys, fa temps que busca independitzar-se amb la parella, però trobar un pis ho considera "missió impossible": "A Alella els lloguers més baixos ronden els 2.000 € o 1.800 € i sé que no m'ho puc permetre, per tant, ara estic mirant a la zona del Vallès. De tant en tant en surt algun a 800 € o 900 €, però són pisos molt petits o que necessiten reparacions. Al final t'expulsen del

MALGRAT EL PREU ÉS ELEVAT, EL PRINCIPAL PROBLEMA D'HABITATGE D'ALELLA ÉS LA MANCA D'OFERTA

poble." Mireia Iglesias, de 31 anys, viu de lloguer amb la parella al centre del poble en un pis que va trigar només mitja hora a anar a veure després que es publicés als portals immobiliaris. "Jo era la segona visita -recorda- i no vaig tenir gaire temps per pensar-m'ho. Va ser una gran victò-

ria perquè no sortien pisos. Ara el nostre objectiu és poder comprar alguna cosa, però veient que a Alella no serà possible intentarem quedar-nos de lloguer fins que trobem una opció millor." La seva experiència tampoc és gaire esperançadora: "Tens la sensació que estàs sempre en uns llimbs estranys, que et poden fer fora en qualsevol moment."

Els agents immobiliaris, per la seva banda, tampoc preveuen millores. Jordi Cebrian de Finques Cebrian explica: "Jo no tinc pisos. Hi ha molt poca oferta i amb el topall no augmentarà. És més, penso que es reduirà." També creu que "s'hauria de fer un plantejament més global, no només anar al tema de la contenció de preus". Elena Pérez, d'Arrel assegura: "No crec que la llei ens solucioni gaire la situació. Al contrari, en aquestes zones la complicarà. Pel que ja està llogat, es pot continuar demanant el mateix preu. Afectarà qui tenia el preu antic o molt baix, que s'haurà de quedar amb el topall o l'import actual. I a qui comenci a llogar de nou, li farà plantejar moltes coses." "Si el nostre parc immobiliari de lloguer ja és petit, aquesta llei encara el reduirà més" conclou. ●

portes i automatismes enric s.l.

NO TOTES LES PORTES SÓN IGUALS

atenció telefònica 24h

Facebook, Twitter, Instagram, YouTube

C/ INDÚSTRIA, 14 - P.I. BUVISA 08329
TEIÀ - BARCELONA - TEL: +34 93 555 93 88
INFO@AUTOMATISMESENRIC.COM

ENTITATS D'ALELLA: Fundació Santa Clara

Conversem amb algunes de les persones que reben el suport de la Fundació Santa Clara

JOAN ROSSELLÓ

En el dia a dia, els esdeveniments ens poden ser favorables o no. És quan ens situem en l'adversitat, que el suport ens resulta molt necessari i valorable. La situació em fa pensar en una frase que diu: "L'alegria és autosuficient, les dificultats necessiten companyia." És en el moment de necessitar aquest acompanyament, aquest suport, quan podem comptar amb la Fundació Santa Clara.

Per aprofundir en la tasca de la fundació, hem parlat novament –ja ho vam fer al número 387 de la revista– amb la directora del centre, Mireia Arch, perquè ens posi en contacte amb algunes de les persones que reben el suport de l'entitat amb l'objectiu de poder oferir testimonis reals de situacions en les quals la intervenció de la fundació ha estat un salvavides. Pretenem que l'entrevista aporti una informació complementària a la recollida en el número 387, que faciliti el coneixement dels recursos de què disposa la nostra societat.

En aquest article indiquem el nom de les persones entrevistades, però les respostes no les personifiquem perquè l'objectiu és recollir uns comentaris corals que ens permetin presentar la visió d'algunes situacions en què les persones han pogut rebre el suport de l'entitat: quines han estat les

característiques d'aquestes persones, quin ha estat el procés per aconseguir aquest suport i quina és la situació actual.

Diversitat funcional

Ens endinsem en les vivències d'en Daniel, l'Àngela, el Cèsar, la Núria i en Lluís. Són persones d'edats compreses entre els 50 i els 84 anys. Algunes viuen soles, unes altres en companyia i unes altres en una residència. Tenen un cert nivell de diversitat funcional: alguns de naixement, uns altres per l'edat i uns altres sobrevingut per les circumstàncies.

"ENS ENDINSEM EN LES VIVÈNCIES D'EN DANIEL, L'ÀNGELA, EL CÈSAR, LA NÚRIA I EN LLUÍS. SÓN PERSONES D'EDATS COMPRESSES ENTRE ELS 50 I ELS 84 ANYS"

En un dels casos ens trobem amb una mare d'edat avançada que té a càrrec un fill amb una discapacitat intel·lectual lleu. Tots dos residien a casa i la mare estava malalta i es preveia que es pogués morir aviat, per tant, calia preparar la situació perquè, arribat el

moment de la defunció, el fill no es quedés desemparat. Els serveis socials, que coneixien la situació, van posar en contacte la família amb la fundació i aquesta última els va aconsellar, vistes les característiques, fer servir la via d'assistència notarial. Aquesta via consisteix a fer una primera entrevista, que es denomina acte previ, amb un notari, que és qui avalua si la persona té la voluntat i la capacitat de poder decidir qui, o quina entitat, es farà càrrec de donar-li assistència i suport a l'hora de prendre les decisions. Si considera que la persona vol aquesta assistència i pot decidir de qui la vol rebre, en una segona visita se signarà una escriptura on s'establiran les condicions de la relació amb qui li ha de donar l'assistència, les quals, també via notarial, poden canviar en qualsevol moment que ho desitgi la persona interessada.

En el cas que ens ocupa, la fundació va donar el suport requerit. Això vol dir que: la persona que la rep té una referent a la fundació a qui es pot adreçar durant la jornada laboral o, fora d'aquestes hores i si és urgent, un telèfon de contacte els 365 dies de l'any. Si cal, la referent l'acompanyarà al metge i la fundació li gestionarà la contractació d'una treballadora familiar per sortir a passejar o per fer unes altres activitats lúdiques, quan la persona ho desitgi.

Lluís.

Àngela.

Dani.

Núria.

Cèsar.

Davant d'alguna dificultat, de manera conjunta (l'usuari i el personal de la fundació), s'analitzarà la situació i el motiu del problema, es farà la valoració de les possibles solucions i s'optarà per la decisió a prendre: la fundació disposa d'una àrea social (que s'ocupa dels aspectes relacionats amb els metges o aspectes socials), una àrea administrativa/econòmica (on, juntament amb les referents, orienten i fan un seguiment sobre com s'administren els ingressos de què disposa la persona o orienten i donen suport sobre aspectes relacionats amb el patrimoni, si és que en té) i una àrea jurídica (on els poden donar orientació i suport, si cal). La referent que tenen a la fundació els visitarà periòdicament per fer un seguiment de la situació de la persona assistida. Des de Santa Clara els organitzen trobades, si les persones volen i poden, per celebrar els aniversaris o per celebrar festes assenyalades com Nadal, i també els ajuden a organitzar sortides de vacances si la persona vol i pot pagar-les econòmicament.

Servei gratuït per a les persones que el reben

És important fer notar que el servei d'assistència i suport que ofereix la fundació és totalment gratuït per a les persones que el reben. És la Generalitat, mitjançant un concert amb la fundació, la que es fa càrrec de les despeses que té Santa Clara per al seu funcionament. Però també cal assenyalar que la fundació no dona suport econòmic als seus usuaris, sinó que els ajuda a gestionar els diners de què disposen i és al seu costat cooperant quan els ve alguna dificultat de qualsevol mena.

L'assistència descrita fins al moment és força generalitzable, la diferència sol ser la situació que la fa necessària i el camí per aconseguir-la. Per això descriurem les altres situacions que ens han explicat els nostres entrevistats.

En el segon cas, ens trobem amb una mare d'edat avançada i amb problemes de salut que vivia amb el fill en un pis del qual estaven a punt de ser desnonats. Els serveis socials ho van comunicar a Santa Clara i la fundació va suggerir que es presentés al jutjat un informe on es reflectís la problemàtica econòmica, familiar i social de la persona, perquè actués la fiscalia. Ateses

ÉS IMPORTANT FER NOTAR QUE EL SERVEI D'ASSISTÈNCIA I SUPORT QUE OFEREIX LA FUNDACIÓ ÉS TOTALMENT GRATUÏT PER A LES PERSONES QUE EL REBEN

les circumstàncies i la greu situació de desampar en què podia quedar la mare arribat el desnonament, el jutjat va establir mesures cautelars, perquè les resolucions judicials solen tardar un any o més. Això va permetre que la mare pogués entrar en una residència i la fundació pogués començar a donar-li suport.

La situació següent correspon a una persona que vivia a casa seva, amb un estat de salut molt delicat: tenia depressió, ansietat, havia perdut 30 kg i s'havia fins i tot autolesionat. Serveis socials va presentar un informe al jutjat i, atesa la situació de vulnerabilitat de la persona, el jutge va decretar mesures cautelars i es va designar Santa Clara com a entitat per donar-li assistència. Una de les primeres accions de què es va ocupar la fundació va ser acompanyar-lo als centres sanitaris, perquè tot sol no hi hauria anat, i així va començar el seu procés de recuperació i millora física i mental.

Una altra de les entrevistades és una persona invident, amb discapacitat intel·lectual i que viu en una residència. En prin-

cipi la tutela la tenia la germana, però es generaven força conflictes perquè la germana decidia sobre què podia o no podia fer l'entrevistada sense parlar-ne amb ella. En vista de la situació, la treballadora social de la residència ho va comentar al personal de la fundació i aquest li va recomanar comunicar-ho al jutjat, per si es trobaven davant un possible abús d'un tutor cap a una persona incapacitada. La comunicació al jutjat va posar en marxa diferents serveis (fiscalia, policia, serveis socials, etc.) per esbrinar què passava. Arran d'això, la fiscalia va citar les parts perquè fossin escoltades i, finalment, el jutge va decidir fer efectiva una "remoció de càrrec" (donar la tutela a una altra persona o entitat). En aquest cas, a petició de l'entrevistada, la tutela va passar a la Fundació Santa Clara.

Finalment, ens trobem davant una persona amb una discapacitat intel·lectual que fa quaranta anys que està vinculada i acollida per la Fundació Sant Francesc d'Assís. En un moment determinat es va considerar necessari regularitzar la situació de l'entrevistat. Això requeria incapacitar-lo i adjudicar-li un tutor. La residència on era en aquell moment es va ocupar de presentar la documentació al jutjat i fiscalia va posar en marxa el procés pel qual es va adjudicar la tutela (que actualment es denomina *assistència*) a la Fundació Santa Clara. És aquesta fundació la que li dona suport i amb la qual la persona entrevistada pren conjuntament les decisions, a l'hora d'afrontar els esdeveniments que vagin sorgint en el dia a dia.

Per acabar, hem demanat a cadascuna de les persones que ens digui, amb poques paraules, què representa per a ells la Fundació Santa Clara. I les respostes són: "És meravellós el suport i la relació amb la fundació"; "Em sento secundada en tot moment"; "Són els meus àngels de la guarda"; "Santa Clara és la millor"; i "M'ajuden a fer que les coses funcionin bé". ●

Què fa... Giorgio Kazdikian

ALBERT ALABAU

Giorgio Kazdikian és un noi alelenc de 18 anys d'origen colombià que ha començat recentment la carrera com a director de cinema amb *Gala*, un curt rodat quasi íntegrament a Alella i en català. I sí, també és el meu nebot. Per tot plegat, aquest "Què fa?" és ben especial per a mi. Orgull de tiet.

Qui és en Giorgio?

"Em considero una persona creativa, empàtica i amb iniciativa. M'agrada entendre les persones que em rodegen, em genera curiositat entendre-les, què els mou, què els apassiona i què motiva tot plegat. Això fa que se'm doni bé connectar amb la gent. M'interessa entendre com socialitza la gent, com es connecten les persones. També m'agrada emprendre, no tant en el sentit econòmic, sinó en el d'iniciar projectes, mobilitzar gent, perseverar i aconseguir objectius. Lluito per allò en què crec, allò que m'agrada. I allò que més em fascina des de petit és el cinema, poder explicar històries a través d'una càmera i transmetre-les a través d'una gran pantalla. El tipus de cine que m'ha influït des de petit és el que retrata personatges interessants,

com interactuen entre ells i amb uns altres personatges, connectant directament l'espectador amb la vida d'aquests personatges, fent que els espectadors sentin empatia i curiositat per endinsar-se en la seva vida com si la càmera no hi fos", explica.

D'on ve la passió pel cinema?

En Giorgio ens explica que la seva mare el duia al cinema des de petit quan estava molt inquiet, perquè només callava davant la gran pantalla. L'obsessió era tal, que això el va dur a aprendre a llegir pel seu compte abans dels 3 anys, per poder buscar les pel·lícules que volia veure a la cartellera. "Encara avui, quan més viu em sento és davant una bona pel·lícula a la pantalla de cinema. Quan la pel·lícula no és bona, quan no es percep el carinyo al darrere sinó només un esperit comercial, la sento buida, que no es percep l'ànima col·lectiva de tota la gent que ha hagut de fer esforços per fer-la realitat. Per mi una bona pel·lícula ha d'aconseguir transmetre quelcom. El director ha de transmetre una idea: encara que tècnicament no sigui excel·lent, la pel·lícula t'ha d'arribar. Sempre m'ha agradat di-

buijar i continuo dibuixant com a mitjà d'expressió, però sempre arriba un moment en què el paper no és suficient per il·lustrar el que tinc al pensament. I allà és on el cinema, amb la combinació d'imatge i so, em facilita cobrir un rang molt més ampli d'allò que sento, d'allò que vull expressar", comenta.

Sobre 'Gala'

És un projecte que neix de l'empatia per l'altre, de posar-se en el lloc de l'altre. La *Gala* és una companya de classe d'en Giorgio: "Jo no soc dona, però sí adolescent, i el darrer any he anat prenent consciència de com la pressió social afecta en el desenvolupament de les noies amb molta més intensitat que no pas en els nois, no només pel que fa a l'aspecte físic, sinó sobretot pel que fa al rol que s'espera que adoptin socialment, sobre les expectatives que hi ha sobre elles, i com això influeix en la manera com moltes joves adolescents es comporten per encaixar, per satisfer unes expectatives externes, en lloc de poder identificar les seves pròpies expectatives i satisfer-les", reflexiona.

El projecte va començar com una idea individual i ràpidament va dur-lo a mobilitzar molta gent, sobretot companys i companyes de classe, que hi van posar molt d'esforç i molta passió per ajudar-lo a transmetre la seva idea. "M'encanta aquesta idea de col·lectivitat. És un procés que liderava a nivell creatiu, volent explicar la meua idea, però que va estar contínuament exposat al *feedback* del col·lectiu, ajudant-me a considerar perspectives molt diferents de les que jo hauria accedit per mi mateix. De fet, vaig decidir coescriure el guió amb la meua amiga Inés Martí i això va ser clau per donar la proximitat a la idea de feminitat que buscava. Jo suggeria idees de com creia que podia sentir-se una adolescent i rebia *feedback* de validació o correcció immediat de l'Inés, cosa que va fer que l'escriptura del guió fos molt orgànica i ràpida: d'una trucada inicial un diumenge a la tarda a tenir el guió final dos dies després. Va ser molt intens, però molt divertit, perquè tot fluïa de manera natural, amb molt de joc", explica.

Què significa Alella per a en Giorgio i com l'ha influït a ell i a 'Gala'?

"Conec el poble des de fa alguns anys, perquè venia sovint a visitar els meus tiets des que tinc 11 anys, però venir-hi a viure ara

QUÈ FA...

fa un any i mig m'ha aportat moltes més coses que les que percebia quan hi venia de vacances: l'entorn és visualment preciós, al carrer es percep familiaritat i la gent és molt acollidora. La vida de poble és molt diferent de la de ciutat, sobretot si tenim en compte la perspectiva d'una adolescent. Per exemple, fins que vaig rodar *Gala*, no havia pres consciència de la influència que ha tingut en mi caminar pel bosquet i veure les vinyes i el mar en lloc de passejar per un carrer asfaltat i tenir un centre comercial al costat, com els passa a moltes de les meves companyes de classe que viuen a Barcelona. Quan vaig concebre la idea de *Gala* amb aquesta perspectiva de poble, al meu cap visualitzava localitzacions al·lenques com a escenaris idonis per explicar les històries de cada part del curt. Això em va dur a caminar molt pel poble amb la càmera a la mà, identificant llocs que formen part del meu recorregut rutinari, i visualitzant com es veia cada localització amb llum diferent. Aquí es parla català, així que tot i que la meua llengua materna sigui el castellà i el meu català no sigui encara tant fluid, vaig decidir rodar el curt en català. Des de que visc a Alella he conegut molta gent per a

OSCAR PALARÉS

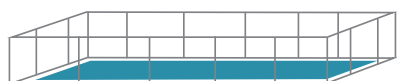
qui el català forma part de qui són i com s'expressen, de la seva identitat, i això per mi té molt de significat, és molt potent i molt important de preservar i representar a la pantalla", explica amb emoció.

I ara què?

Doncs aquest projecte, rodat amb un iPhone 10 i una càmera reflex de fa quinze anys, l'ha dut a rebre una beca per entrar a l'Escac el curs vinent, que confessa que

és un somni fet realitat. "Fins ara m'he rodejat de gent meravellosa a nivell humà que m'ha ajudat moltíssim a aconseguir les meves fites, tot i no tenir la passió pel cinema que tinc jo, i els estic molt agraït, perquè sense elles no hauria estat possible rodar *Gala*. Ara ve una etapa on em rodejaré de gent apassionada pel cinema, amb mitjans professionals i en un entorn tan idíl·lic com l'Escac. La meua expectativa és que tot aquest col·lectiu pugui dur-nos a un altre nivell en com expressem idees càmera en mà. També he muntat una productora, Freespace, amb la meua amiga Inés, que busca convertir-se en un espai perquè gent jove pugui expressar les seves idees audiovisualment, a ajudar-los com m'han ajudat a mi. Ah! I sobretot m'encantaria poder projectar *Gala* a Alella! Com que l'estic presentant a concursos de curts, no la puc tenir oberta a internet, però sí que em faria il·lusió fer-ne una projecció al Casal o a la plaça d'Alella en alguna nit de cinema a la fresca: aviam si des de la Regidoria de Cultura em donen un cop de mà", acaba en Giorgio.

Molta merda, Giorgio! ●

SAFETYKIDS
seguridad infantil para piscinas

**Safety Kids: els nostres
fills i mascotes, més
segurs al jardí de casa**

C/ Doctor Faus, 28 - 08328 Alella
640 305 182 - info@safetykids.es
www.safetykids.es

Alella recupera l'esperit poètic amb Espais de Poesia

Les jornades van acollir recitals, esdeveniments musicals i 'performances' poètiques en uns quants indrets del municipi

Un moment de la festa basada en el llibre *Llumeneres*, que va tenir lloc a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella.

JUDIT BERTRAN

El festival poètic d'Alella, Espais de Poesia, va recuperar la festivitat cultural durant el mes d'abril amb propostes literàries, poètiques i musicals on el focus es va centrar en qüestions com les contradiccions contemporànies, els dubtes existencials i el vincle entre el passat i el present.

Entre els actes duts a terme del 4 al 27 d'abril, a Can Manyé es va poder veure l'exposició *Implosions* sota la mirada poètica de la Blanca Llum Vidal i el disseny sonor de Julián d'Avino. Els apunts recitats i sons van exhibir les contradiccions amoroses i existencials en un entorn de llàgrimes de vidre fusionades amb la llum dels neons de l'obra de l'espai d'arts.

Oriol Sauleda també va protagonitzar un dels esdeveniments més reeixits de les jornades poètiques en una festa a l'Espai d'Arts Escèniques al Casal d'Alella, tot basat en el llibre *Llumeneres*. Sauleda pretenia que tots els assistents arribessin a un sentiment de pertinença a un col·lectiu efímer, acompanyats de tota mena de músi-

ca (techno, salsa, psytrance, swing...) que facilitava el camí cap a la diversió i l'efusió per oblidar-ho tot durant uns instants. L'acte va ser coproduït pel Festival Alcools (Sala Becket), la Casa del Teatre Nu i Fira-Tàrraga.

Espais de Poesia va arrencar amb el club de lectura a la Biblioteca Ferrer i Guàrdia amb la presència de l'autora Teresa Pascual. Es creà un espai enriquit de qüestions sobre els límits del llenguatge, el món, el sentiment, el ser i els éssers vius i morts... tot entrelaçant passat i present.

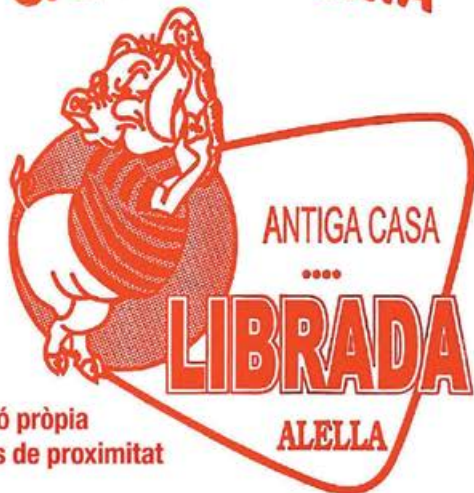
També es va dur a terme un recital on alelencs i alelencs van llegir versos en un homenatge pòstum i popular a Teresa d'Arenys, nom artístic de l'admirada Maria Teresa Bertran Rossell, gran referent de la poesia contemporània catalana i vinculada als Espais de Poesia i al Premi Alella a Maria Oleart.

Espais de Poesia va concloure amb un taller recital a l'Institut d'Alella, on Josep Pedrals va fer una xerrada durant la Setmana de les Lletres. ●

Fina Soler i Fina Maymó, durant el recital.

"CASA CENTENÀRIA" CANSALADERIA

Elaboració pròpia
Productes de proximitat

Telèfon i WhatsApp: 93 555 23 42
info@casalibrada.com - www.casalibrada.com
Empedrat del Marxant 5 - Alella

@casalibrada

Properes guàrdies:

JUNY: dies 15, 16 i 24
JULIOL: dies 6, 7, 27 i 28

Tel./Fax: 93 540 23 42 · Farigola, 12 ALELLA · farmacia@martinezsole.com

HORARI: Matins: 9 a 14h · Tardes: 16.30 a 20.30h · Dissabtes: 9 a 14h

QUEVIURES FONT

CAN JANA DESDE 1888

Fruites i verdures d'Alella · especialitats de temporada

Plaça de l'Ajuntament 5 · Alella · 93 555 23 92
Encàrrecs i servei a domicili

ANNA PONS ABELLA

Osteòpata D.O.
Diplomada en fisioteràpia
Col. Núm. 4001

OSTEOPATIA
ALELLA

Carrer de les Heures, 15 · 08328 Alella · Tel. 608 129 832

Cascos, guants, accessoris ...

VENDA I REPARACIÓ DE MOTOS I BICICLETES

Sant Josep de Calassanç, 12 · Telf. 93 555 14 93 · 08328 Alella · www.alellamotors.cat

Homs
interiorisme
CUINES I BANYS

Av. J. Roca Suárez Llagas, 43 Teià
Tel. 93 540 37 69
www.materialshoms.com

Galeries Alella · cl Santa Madrona, 8

Tel. 93 540 27 74

PERRUQUERIA
LIOTRIC
HOME I DONA

Horari: de 9 a 13 i de 15 a 19h
Dilluns tancat. Dissabte de 9 a 17h

ca
Companyia d'Alella
VINATERIA I TAVERNA

Riera Coma Fosca, 28-30 / Telèfon 93 540 03 41
Riera Principal, 20 / 93 404 69 46
www.varietalis.com

Les llàgrimes i el neó 'implosionen' a Can Manyé

L'exposició de Francesca Llopis i Vanessa Pey va romandre a l'espai cultural del 17 de març al 2 de maig

JUDIT BERTRAN

Les llàgrimes van fer implosió (acció de rompre's de fora a dins) com a resultat d'una col·laboració entre les artistes Francesca Llopis i Vanessa Pey, que treballen des del 2016 posant en relació les seves respectives obres.

Llum! fou el punt de trobada entre ambdues artistes. La història del Castell de Montjuïc les va unir fa vuit anys amb l'objectiu de reflexionar sobre la memòria de l'espai, i més endavant aquesta primera

exposició va evolucionar amb un punt de *performance*, que adoptà el nom de *Rebel Wings*. Llopis interaccionava amb els elements de la instal·lació (neons i gotes) mentre Pey l'enregistrava en vídeo i fotografies.

Fruit del procés, amb la intenció de recuperar i donar-hi una nova vida, *Rebel Wings* s'ha metamorfosat en *Implosions* a Can Manyé durant els mesos de març i abril, fins al 2 de maig, i per evidenciar aquest procés d'evolució entre els neons, les llàgrimes de vidre, la *performance* i la

fotografia, un tret remarcable de la mostra ha estat l'observació de les fotografies de la *performance* de Llopis a l'antic castell de Barcelona d'una peculiar manera: mitjançant un forat en una paret fosca com el passat de Montjuïc. Les imatges, impreses en tela i allargades, difuminaven la silueta de l'artista, que feia implosionar la paraula *llum* i, a través del forat, es viatjava al passat amb una televisió amb totes les imatges que Pey va fer de la primera *performance* de Llopis.

Els neons van escampar-se per tot Can Manyé, esquitxant també dues noves peces que no havien estat a les altres dues exposicions (*Llum!* i *Rebel Wings*), els *Petons* de

LES IMATGES, IMPRESES EN TELA I ALLARGADES, DIFUMINAVEN LA SILUETA DE L'ARTISTA, QUE FEIA IMPLOSIONAR LA PARAULA 'LLUM'

2019-2021 i dibuixos de paper i tinta sobre paper japonès. Així doncs, les implosions de les llàgrimes exemplifiquen aquest procés d'explotar de fora cap a dins, amb una interconnexió entre estètica i emocional, relacionant-ho amb la manera com explostem internament les persones amb emocions com la ràbia i la frustració.

L'obra també evidencia com l'ésser humà pot crear confusió, reivindicar, denunciar, mostrar unes altres visions i realitats des del punt de vista d'una alteritat indefinida. Però sense abandonar aquesta contradicció entre la foscor de la història i la llum de l'obra.

Cloenda avançada

Les llàgrimes de vidre van veure's amenaçades per les llàgrimes d'aigua, perquè el temporal de pluja intensa va avançar la cloenda de l'espai al 2 de maig, tres dies abans, per mantenir la seguretat de l'obra. ●

Acte de reparació a les víctimes alellenques del franquisme

La restitució jurídica es va portar a terme dins la commemoració de la proclamació de la República, que es vol reformular i dotar de contingut històric

Foto de família de tots els participants a l'acte.

RAMON ANGLADA

Ja fa dues dècades que els represaliats del franquisme van deixar de ser invisibles al nostre poble. Primer es va recuperar la memòria dels quatre alellencs condemnats injustament a mort, encapçalats pel darrer alcalde de la República, l'Antoni Pujadas i Nirell. Al seu costat vam anar coneixent les figures del conseller municipal de finances Melcior Perich Guàrdia i els rabassaires Antoni Vidal Ventura i el jove Joan Galbany Oliveras, afusellat amb només 30 anys. I a poc a poc vam conèixer també alellencs condemnats a dures penes de presó, com fou el cas d'Artur Suñé Macià, jutge municipal d'Alella, i el seu fill Artur Suñé Pinilla. Malauradament, faltava encara molta feina per conèixer les vides, la professió, si la me-

mòria popular els recordava i especialment quins van ser els motius de la condemna, de tot un seguit de dones i homes d'Alella identificats com a *rojós* i empresonats per la dictadura.

El 12 d'abril, a l'Espai d'Arts Escèniques Casal d'Alella, es feia un primer pas per recuperar-ne la memòria. La Llei 11/2017, del 4 de juliol, de reparació jurídica de víctimes del franquisme, aprovada miraculosament per unanimitat, declarava il·legals els tribunals de l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació i obria la porta d'aquesta manera a la reparació i restitució jurídica de les víctimes. L'Arxiu Nacional de Catalunya seria la institució encarregada d'elaborar una acurada llista de les víctimes d'aquests procediments judicials sense garanties on,

entre més coses, s'identificaven els anys de condemna i la població d'origen o residència. La petició de nul·litat la portava a terme l'Ajuntament d'Alella amb un decret d'alcaldia del juny del 2019, on s'acordava la petició al Departament de Justícia de l'emissió dels documents oficials de reparació jurídica amb el clar objectiu de portar a terme una reparació simbòlica del mal patit per les víctimes. I quan ja era tot a punt, l'any 2020 la covid-19 ho va aturar tot.

Un acte carregat d'emoció

Finalment, quatre anys després, en un acte organitzat conjuntament per l'Ajuntament d'Alella i el Centre de Recerca Històrica d'Alella, Cerquem les Arrels, es portaria a terme el lliurament als familiars de les víctimes dels certificats de reparació jurídica amb l'anul·lació dels sumaríssims i les condemnes de presó. Una vuitantena de persones, majoritàriament familiars de totes les edats, però especialment nets i besnets, ompliren la caixa escènica en un acte conduït per la periodista alellenca Anna Alfaro. El tercer tinent d'alcalde, Cristóbal Zueras, va inaugurar l'acte destacant que era un primer pas per obrir una nova etapa en la recuperació de la memòria històrica i, seguidament, va intervenir breument el director general de la Memòria Democràtica de la Generalitat, Alfons Aragoneses, que va recordar la importància de les polítiques de recuperació de la memòria democràtica i va oferir el suport per continuar la recerca històrica. Just abans del lliurament dels certificats, el documentalista i historiador Ramon Anglada, membre de Cerquem les Arrels i redactor d'aquesta publicació, va fer un resum dels sumaríssims que acabarien en pena de mort per passar a identificar tres elements bàsics que apareixen en les condemnes de la majoria d'empresonats: haver format part del Comitè de Milícies Antifeixistes d'Alella, haver tingut responsabilitat

en el govern municipal o haver estat membre d'alguna formació política en període republicà i finalment haver participat en l'única experiència de col·lectivització agrícola al nostre poble, la col·lectivització número 1 d'Alella a les Quatre Torres. Anglada va tancar la intervenció destacant la figura d'uns altres alellencs que, tot i no aparèixer a la llista oficial de represaliats, se'ls ha de considerar com a tals. Foren els casos de Josep Font Pujol, mort al front de Terol, però que les seves germanes patirien la repressió; Salvador Ribas Pares, empresonat a les instal·lacions de la Universitat de Deusto, convertides en camp de concentració i que, malgrat la gravetat de la seva malaltia i les peticions incessants dels seus familiars, no rebria l'aval ni de falangistes ni religiosos per tornar a casa; Salvador Oliveras Villalonga, membre d'ERC i de la Unió de Rabassaires, que després de fugir a França i emmalaltir al camp de concentració de Sant Cebrià, tornaria caminant cap a Alella on finalment moriria amagat; i els casos dels que salvaren la vida fugint a França, com foren Amadeu Monturiol Sellarès i Aquil·lí Homs Tort.

Seguidament s'encetaria la part més emotiva de l'acte amb la interpretació d'*El cant dels ocells* a càrrec dels germans Aina i Eloi Cuenca (piano i violoncel), alumnes de l'Escola Ressonà, i tot seguit va comen-

çar el lliurament de certificats d'anul·lació de condemnes. Un lliurament que anava acompanyat de la projecció d'imatges dels represaliats al costat del seu nom i els anys de condemna a presó. I mentre tot això passava van arribar dos dels moments més commovedors de la nit. D'una banda, les paraules que Josep Pujadas, net de l'alcalde Antoni Pujadas, va voler dirigir quan va rebre el certificat: "El meu avi va ser un home bo que no es mereixia morir d'aquesta manera." I, d'una altra, les de Mariona Castellví, besneta d'Antoni Vidal Ventura, que amb la veu tallada es va adreçar als assistents en nom de les famílies de totes les víctimes: "Soc una de les besnetes d'Antoni Vidal i m'emociona en particular ser aquí avui juntament amb el meu pare i la meva tieta, Pere i Lluïsa Castellví, els seus nets, que van viure de primera mà el dolor d'una mare, Pepeta Vidal, marcada des de la infantesa per l'assassinat del seu pare i que va patir el que va suposar ser *rojo* a Alella i familiar d'un dels represaliats. L'àvia tenia el record de quan els seus germans els obligaven a anar a la Falange, a la seva germana, la Maria la feien anar a servir amb una faldilla blava i una blusa amb les fletxes bordades al pit, o aquell dia que el seu germà, en Tomàs, va aparèixer amb el cap rapat: 'Roig, que ets fill d'un roig', l'assenyalaven pel carrer... 'Vam haver de callar

molt', deia. I la mare, la Carmeta, sostenint en silenci la ràbia i la tristesa d'una pèrdua injusta. Treballant per tirar endavant la família, servint en cases benestants a Barcelona i d'estiueig a Alella, sempre amb la por i l'amenaça constant que els pogués passar res més."

L'acte es va tancar amb la intervenció de l'alcalde d'Alella, Marc Almendro, que va destacar la importància de la memòria i justícia i la necessitat de reparar el mal d'aquestes condemnes injustes que van afectar tant víctimes com familiars, infants inclosos.

Malgrat aquest acte tan necessari, continuem sense saber els detalls de la majoria de sumaríssims que afecten aquests quaranta-cinc alellencs. Per què un condemnat a cadena perpètua és després indultat? Per què apareixen sempre els mateixos testimonis acusatoris? Qui era aquesta refugiada de guerra que és detinguda al nostre poble i empresonada? Hi ha encara massa incògnites i ara sí que és ben urgent resoldre-les perquè massa gent ha marxat sense poder gaudir d'aquesta petita dosi de justícia. Com diu el dibuixant Paco Roca: "*El olvido es la muerte. Pero recordar es traer de vuelta a los que ya no están. Al abrir la fosa las almas salen... y al igual que el espíritu de Patroclo, recuperan la voz para que se las recuerde.*" ●

Papers de vi

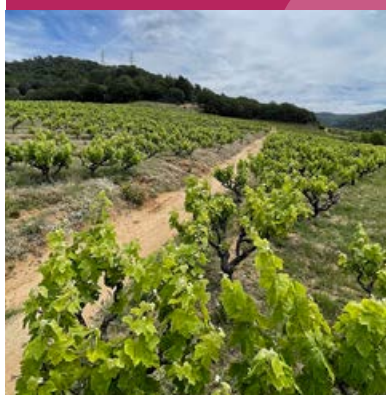
DO ALELLA · ENOTURISME · GASTRONOMIA · CULTURA

D'aquí a pocs dies veurà la llum el número 88 de 'Papers de vi'

T'informem de tot el que has de saber de la propera edició del Tast Tiana

Tastem totes les novetats del territori

Ruta del vi DO Alella: Martorelles

Compartim un àpat amb The Tyets i maridem les seves cançons amb plats i vins d'Alella

En Josep, la Maria, la Mireia i la Marta del Garden Center Arenas

LAIA DE BOBES / FOTO: JORDI FARRÚS

El Garden Center d'Alella va néixer per culpa d'una desgràcia agrícola i econòmica. La família Arenas tenia la casa i un negoci de cultiu de flor variada al marge de ponent de la Coma Fosca; a finals de la dècada del 1960 s'havien especialitzat en la producció de dàlies i sobretot de bulbs d'aquesta planta, que recollien al novembre i guardaven en un magatzem per vendre'ls durant tot l'any. Però per Nadal de l'any 1972 un fong els va podrir tota la producció i el 1973 no van poder servir res. «Llavors et plantejés: “No pot ser que ens ho juguem tot a una carta”, i va sortir la idea d'acudir a València, on es constituïa l'associació espanyola de centres de jardineria. Hi vam anar la tia Mercè i jo, em va agradar i l'hi vaig plantejar a la Maria», explica en Josep... i la Maria apunta: «Vam estar bastant de temps discutint-ho, perquè implicava molta dedicació els caps de setmana, que nosaltres acostumàvem a dedicar als fills»... però, finalment, van decidir tirar endavant.

«La col·laboració del pare va ser vital, ja que em va cedir els terrenys i els seus treballadors... I així vam començar». Els diners per fer la inversió inicial, per cert, van sortir del futbol i de la família, ja que també la tia Mercè i els pares hi van ajudar. «Vaig estar dels setze anys fins als vint-i-nou jugant-hi: al juvenil B del Barça, el Mataró, el Condal (ara Barça B), el Júpiter, el Premià i el Masnou. Cada diumenge cobrava... Amb els cèntims del futbol vaig comprar un dos cavalls al meu pare i els mobles per casar-nos», explica en Josep. El futbol va ser també el responsable que ell i la Maria es coneguessin a Llorenç del Penedès, d'on és ella i d'on era la mare del Josep.

Van obrir el dia sant Josep del 1974; feia deu anys que s'havien casat i tenien tres criatures; en Lluís, el gran, només tenia quatre anys, la Mireia dos i mig i la Núria, la petita, tot just començava a caminar. «L'ajut de la tia Mercè i la implicació de la Maria Mercè i la Montserrat», germanes d'en Josep, «van ser clau per tirar endavant; és de justícia que ho destaquem», diuen. Quan van arrencar, en Josep era l'únic que tenia estudis especialitzats: «A l'escola de jardineria de Barcelona, el professor Joan Pañella Bonastre em va encomanar l'afició i l'estimació a les plantes», diu; aleshores la Maria va pensar que no volia ser a la botiga sense saber res de plantes, i ella i la Maria Mercè es van apuntar a un curs de dos anys a la mateixa escola i amb el mateix mestre.

«Aquí vam començar amb unes infraestructures molt obsoletes», expliquen, però tot plegat va funcionar bé des del principi: «El primer dia, va ser obrir i ja va entrar gent», recorden; és evident que van cobrir una necessitat, ja que aleshores de *gardens* només n'hi havia un a Barcelona, i al Maresme el d'Alella era l'únic. «Els amos de les grans cases del poble, com que tenien jardí, s'estimaven les plantes, i jo m'hi entenia, hi havia bona sintonia», explica la Maria, i la Mireia apunta: «Al principi era tot molt centrat en les plantes i prou; la idea de posar-hi una part dedicada a la decoració va de ser la Maria... això sí que era una novetat».

En Josep i la Maria agafaven idees viatjant amb motiu de les trobades que feia l'associació internacional de centres de jardineria. «Teníem la il·lusió i l'empenyo d'anar-hi: agafaves idees d'Alemanya, Holanda, França, Anglaterra... A Anglaterra, sobretot, hi ha una gran afició a la jardineria i estan molt avançats!», explica en Josep.

Els anys van passar i els fills van créixer. En Lluís ja d'adolescent va dir que voldria continuar al Garden, i per això va estudiar enginyeria agrícola a Barcelona i després gestió de jardineria... a Anglaterra, precisament. En tornar va casar-se amb la Marta; quan van arribar de viatge de nuvis, ella va dir: «Veig que teniu molta feina, voleu que em quedi?»... i com que li van dir que sí, va deixar la seva feina d'infermera i es va incorporar a l'equip familiar; era l'any 1999. I l'última en afegir-s'hi va ser la Mireia, que havia estudiat Biologia i havia estat treballant un temps als Estats Units. Llavors les obres d'ampliació i millora del Garden ja

estaven acabades i en Josep es volia jubilar; la Maria també va passar a un segon pla i la segona generació va agafar el relleu al capdavant del negoci. En Lluís feia de gerent i duia la feina administrativa, «que és la feina més difícil», apunten; per iniciativa seva van informatitzar el Garden i van fer canvis d'horaris i torns per obrir cada dia i no tancar als migdies, amb una manera de funcionar més adaptada als temps actuals. La Mireia s'ocupava de la part vegetal: anar als vivers, comprar les plantes i altres productes, etc., fent la feina que fins aleshores havia fet sobretot en Josep; i la Marta, que s'estava a la botiga, s'ocupava de la flor i la decoració, i va esdevenir la cara més visible per als clients, com fins aleshores ho havia estat la Maria. «Era un trio perfecte», diuen. La mort d'en Lluís, massa jove, ara fa quatre anys, va

Si un personatge és algú que té certa importància i popularitat, es podria dir que el Garden d'Alella, un comerç emblemàtic, és un personatge conegut per tots els allelencs i per molta gent de molt més enllà dels límits del terme municipal. En Josep Arenas i la Maria Soler van fundar l'establiment fa cinquanta anys, i la Mireia Arenas i la Marta Costa hi estan ara al capdavant. Hem parlat amb tots ells per poder presentar-vos el Garden com a personatge.

ser un trasbals familiar i va comportar que les dues noies agafessin també les tasques de gestió; gràcies al suport tota la família i especialment d'en Xavi, el marit de la Núria, economista, van poder continuar endavant.

«El futur és incert, però encara tenim molta empenya», diu la Mireia. En la següent generació, la dels seus fills (en tenen tres cada una), tot i que encara ningú hi ha manifestat un interès especial, tots els joves han col·laborat en el negoci quan hi ha més feina, com els caps de setmana o per Nadal... «I ho fan molt bé, eh?!», diu la Maria amb satisfacció.

«És que aquest és un ofici molt maco, és preciós!: no hi ha rutines, contínuament hi ha coses diferents, et desenvolupes com a persona i disfrutes tractant amb la gent», diu la Maria. Tant és així, que la gent va al Garden per anar-hi, senzillament perquè és un lloc agradable: «Hi ha parelles que venen amb els fills perquè ja hi venien amb els pares, i és una tradició familiar que continua: anar a Alella el cap de setmana, comprar-hi vi i pa, i passar pel Garden». I fixeu-vos que en diuen així: «el Garden», i no «el Garden Arenas»... perquè és el Garden, tot un personatge allelenc. ●

Pensaments d'una noia de Gaza

COMISSIÓ DE COOPERACIÓ

Aya Shalayel és una estudiant de batxillerat de Gaza (Palestina), amb un talent natural com a pianista. L'11 d'octubre passat, l'Aya i la seva família de set membres van agafar la documentació necessària i unes poques pertinences i van abandonar casa seva per anar cap al sud de la franja de Gaza cercant un lloc més segur. Hi havia sempre l'esperança de poder tornar aviat a casa. El 18 d'octubre uns amics els van enviar una foto del seu edifici, on havien viscut des de feia molts anys. Estava totalment destrossat. Al sud de la Franja moltes famílies s'amunteguen buscant un lloc per poder dormir i viure i l'Aya i la seva família van trobar un espai de menys de 30 metres quadrats on es van instal·lar.

Després de molts intents per poder sortir de Gaza, finalment el 10 de febrer van aconseguir anar a Egipte, després de pagar una gran quantitat de diners. Sortir de Gaza ha permès a l'Aya poder continuar el batxillerat a distància. L'Aya ha estat escrivint sobre les seves preocupacions. Publiquem alguns dels seus escrits.

Dissabte, 27 de gener

Aquest matí, encara estava una mica endormiscada quan escoltava la veu de la meva mare i els meus germans. M'he vist a mi mateixa estirada al llit de la meva habitació, les seves veus venien de la nostra cuina com un clàssic dissabte a la tarda. En el fons sabia que això no era real, era una mena de pensament delirant sobre la meva antiga vida, bé... la meva vida abans de la guerra. Però vaig seguir fingint que tot era real, és una bogeria pensar que la meva vida normal-quotidiana només existeix en els meus

somnis, em fa plorar. Oh, com trobo a faltar la meva rutina normal! Com tornaria de l'escola i correria al meu llit calent per fer una migdiada després de l'escola, una migdiada que duraria almenys quatre hores, així que només faria la migdiada els dies que no tingués cap activitat després de l'escola. Uns altres dies tornaria a casa en sortir de l'escola i em dutxaria ràpidament i em prepararia per anar al conservatori de música per a les meves classes de piano, tres dies la setmana. Ara tot el que he esmentat no és sinó imaginació.

Dissabte, 3 de febrer

Avui fa 120 dies...

120 dies fora de casa meva.

120 dies sense ser jo mateixa.

120 dies de faltar massa coses que no puc començar a comptar.

Una d'elles és la meva millor amiga.

Mirava per la finestra el pati del lloc on ens hem desplaçat i em vaig adonar que dues noies de la meva edat jugaven a tennis i es divertien malgrat les terribles circumstàncies que estan passant. La meva ment de seguida em va fer pensar en ella. De com estariem rient, plorant i compartint tants sentiments si estiguéssim juntes, hi ha tantes coses que vull dir-li, vull abraçar-la tan fort per compensar tots els dies que no ens veiem. Han passat quatre mesos sense que ella sigui la primera amb qui parlar al matí, sense caminar tantes vegades juntes a l'escola i esmorzar. Arribàvem sense alè a classe!

Sense que vingui a casa amb mi després de l'escola. I tornar a menjar, sobretot coses dolces i beure cafè, de vegades miràvem un o dos capítols del nostre programa de tele-

visió favorit i quan anàvem a casa seva, la seva mare insistia perquè em quedés fins a l'hora de dinar, i no teníem més remei que trucar a ma mare i suplicar perquè em deixés quedar, finalment ella cedia si no em quedava gaire temps, i quan fos fosc la mare vindria a buscar-me i li demanàvem de nou que em deixés quedar una estona més. La mare probablement suggeriria fer una passejada amb el cotxe i hi estaríem d'acord amb il·lusió, aniríem a la platja, menjaríem gelats i ens divertiríem molt i, finalment, tornaria a casa.

Passariem la resta del dia enviant *tiktoks*, xerrant, compartint les fotos que vam fer poc abans a les nostres històries d'Instagram i, finalment, faríem els deures de l'escola juntes i després, desitjant-nos una bona nit, aniríem al llit.

Ella solia ser una gran part del meu dia i, de sobte, no hi és.

Sembla que tots els bons moments que vam passar juntes ens els han arrencat.

Déu meu, la trobo tant a faltar que fins i tot les paraules no ho poden descriure.

Dimecres, 21 febrer

Crec que el cop que havia estat més trista va ser quan anava a cinquè de primària i la meva mare no em deixava anar a l'excursió escolar perquè venien els exàmens, o l'estiu passat quan la meva família va anar de vacances a Jordània i jo no vaig poder anar-hi simplement perquè no vaig obtenir el permís, ves a saber per quin motiu. Ha resultat que no era "tristor" el que sentia abans...

L'11 d'octubre de 2023, el dia que vaig sortir de casa per escapar-me literalment de la mort, no sabia que seria l'última vegada que seria a casa, no sabia que no hi tornaria

mai, recordo que estava mirant la meua habitació per darrera vegada mentre pensava: “Està bé, marxaré una estona, però tornaré aviat.”

Ha resultat que mai he estat tan trista com el dia que vaig saber que el nostre edifici havia estat arrasat fins als fonaments, se n’havia anat per sempre com si res, sense dir-me un adeu com cal: en aquell mateix moment em vaig sentir completament sola en aquest món cruel, vaig plorar a llàgrima viva sabent que mai tornaria enrere, sabent que darrere meu deixava tants records, no sols materials, sinó també tants moments emotius.

Va ser un punt de canvi en la meua vida, només que no per a bé...

Mai havia conegut una llar abans, vaig criar-me entre veïns i amics amb els quals em sentia jo mateixa, vaig tenir tots els meus alts i baixos allí...

Però no hauria de plorar perquè s’ha acabat, hauria de somriure perquè va passar.

El meu futur és potser difícil de predir, però quan perds alguna cosa que una vegada vas estimar amb tot el cor, només cal saber que les onades tendeixen a abandonar

la mar caòtica per arribar finalment a una riba tranquil·la.

Dimecres, 15 de maig

La pregunta final que no deixaré de fer-me és: “Com tiraré endavant?”

I espero desesperadament una resposta clara com si fos la solució d’or per a tota la meua tristesa.

Però el cas és que no girem full. I no ho dic en sentit negatiu o, almenys, no és el que estic fent ara mateix.

Bé, la meua resposta més honesta és que aquesta mena de tristesa, cal tractar d’aprendre a viure-hi, deixem a un costat tots els nostres sentiments i convivim amb tots dos en alguna mena de pau, encara que siguin sentiments totalment separats.

Comença amb un enorme forat negre sense sortida i mai es fa més petit, tot i que es va recobrint de vida, quan seguim amb el nostre dia a dia, quan tornem a riure, amb el pas del temps, quan ja no és la tristesa on centrem la nostra vida. No vol dir que hagi desaparegut o que l’hàgim superada, en absolut, el més mínim desencadenant ens pot tornar a esgarrapar de nou, la tristesa continua present només que d’una manera

ACTIVESTILLS - MOHAMMEDZAANOUN

Camp de persones desplaçades al sud de Gaza.

diferent, més profunda només, no tan dura, no qualsevol cosa la treu a la superfície, si bé encara és dins nostre sempre. Es converteix en una cosa quotidiana, la manera en què puc ser feliç, i encara així continuar afligida, sense que sigui d’una manera dramàticament trista. Encara puc gaudir de les petites coses de la vida.

Només per saber com funciona aquest procés abans de dir a algú “has de tirar endavant”, no existeix tal cosa com “tirar endavant”, només hi ha afrontament, acceptació i la misericòrdia de Déu. ●

GARDEN ARENAS

Plantes · Floristeria · Decoració

Visita la nostra botiga online
www.gardenarenas.com

Riera Fosca, 11-29 - 08320 Alella
Tel. 93 555 12 43 - WhatsApp 620 99 37 51

web@gardenarenas.com
www.gardenarenas.com

“L'èxit del nostre ball és la música en viu, el pisco labis i el bon ambient”

El grup de WhatsApp del ball de la gent gran treu fum cada dijous per aconseguir plaça per anar a ballar el cap de setmana

Gent gran ballant a Can Gaza un dissabte al vespre.

AGNÈS CÉSPEDES

Són poc més de les set de la tarda d'un dissabte i de Can Gaza surt música alegre de la que et fa bellugar els peus sense ni adonar-te'n. És una nova sessió de ball de l'Associació de Gent Gran d'Alella, la proposta més reeixida de les que s'ofereixen en el seu ampli programa de cursos, tallers i activitats per als associats. Més de cinquanta persones s'hi troben cada setmana per compartir una bona estona de balls animats, sopar i una bona conversa amb les amistats.

Avui la música va a càrrec de Sergi Blanco, un solista que amb el seu teclat i una bona veu interpreta des d'un bolero fins a un rock&roll d'allò més marxós. Però són diversos els grups que passen per Can Gaza:

el Duet Cava, l'Esmeralda, l'Àlex, el Duo Cabana... grups senzills, “però de qualitat”, que coneixen els gustos dels balladors a la perfecció i saben tocar la música que més

A L'ESTIU JA NO ES LIMITA L'AFORAMENT PERQUÈ EL BALL ES FA AL PATI I SÍ QUE HI CAP TOTJAM

els agrada. “En els últims anys ha canviat molt la música que ballem. Cada vegada hi ha menys ball de saló i molta més música moderna, el rock&roll, el twist i per ballar sueltos”, explica Àngel Cayuela, president

de l'associació. “Agrada molt la música de quan érem joves, dels anys 60 i 70”, constata.

El ball és una de les activitats que sempre s'havien organitzat a l'associació, però va ser fa uns catorze anys que la proposta va fer un tomb per revitalitzar-la i fer-la més atractiva. L'impulsor d'aquells canvis va ser Antoni Mir, que acabava d'entrar a la junta i va veure clar que allò d'anar posant discs i tenir la gent asseguda al voltant de la sala ja no podia ser i que calia modernitzar-se. Es va cuidar de tot: va introduir la música en directe, amb solistes i duets de música popular, va condicionar la sala amb il·luminació festiva -fins i tot una bola de discoteca!- i va buscar les millors opcions per oferir un sopar als assistents en acabar cada ball. I tot per un mòdic preu de 10 €, que es manté invariable des de fa anys. “Es tracta que tothom hi pugui venir, l'aportació tot just cobreix els costos”, explica el mateix Mir, responsable de tota l'organització i també vicepresident de l'entitat.

Mentre es balla hi ha barra lliure de refrescs i aigua i patates fregides a les taules, però en acabar el ball arriba el moment de recuperar forces amb un petit sopar. Un pa amb tomàquet amb pernil o formatge, unes pizzes i uns fränkfurts són l'oferta habitual, que inclou també unes postres -flam o iogurt-, cava, galetes i, de vegades, fins i tot un còctel. Un menú complet que s'amaneix amb la companyia d'amics i coneguts i una bona estona per fer-la petar. “L'èxit del nostre ball és la música en viu, el pisco labis i el bon ambient que es crea entre tots”, remarca.

És important reservar plaça

La clau d'aquest ball és la bona organització, tant per la reserva i contractació dels músics que hi actuen cada setmana, com per la selecció i compra del sopar, la gestió econòmica i, sobretot, el control de l'aforament, que es fa imprescindible durant els

mesos de tardor i hivern, quan el ball es fa dins la sala interior de Can Gaza. “A dins hi cabem just 54 persones. No n’hi podem permetre més i és per això que, per venir al ball, cal reservar plaça abans”, subratlla Mir. Així, cada dijous puntualment a les 17 h s’obre la convocatòria en un grup de WhatsApp que triga poc més de dos minuts a omplir-se amb els noms de tots aquells que volen anar al ball de dissabte. “La llista d’assistents es fa per rigorós ordre d’inscripció. Els que arriben tard, malauradament, en queden fora”, diu Mir.

No obstant això, amb l’arribada del bon temps el ball es trasllada al pati i aleshores ja hi ha lloc per a tothom qui ho vulgui. “Aleshores la inscripció és necessària tan sols per gestionar el menjar que caldrà comprar i les taules que haurem de parar”, concreta, en una feina que fa ell personalment. I és que a l’estiu, a més del ball setmanal, s’hi celebren fins a tres revetlles, la de Sant Joan, la de Sant Jaume i la de Santa Rosa, sempre amb gran èxit d’assistència perquè “tothom s’ho passa molt bé”, assegura Cayuela.

Beneficis per al cos i la ment

Ballar és, a més de divertit i agradable, una activitat fantàstica per a la salut. Moure el cos i deixar-se portar per la música augmenta l’energia i millora la condició física, a més d’ajudar a reduir l’estrès i la depressió, afavorir l’autoestima i, com que és una activitat social, acompanyar aquells que es poden sentir més sols. Per això, Antoni Mir afirma satisfet: “Qui ha vingut algun cop al ball de Can Gaza, sol repetir. En parella o sol. Tingui l’edat que tingui. Aquí tots som balladors assidus.” ●

SALA DE MOSTRES

Em permet aquest ball?

A Can Gaza compten amb una bona colla d’incondicionals que no fallen mai a la cita amb el ball del dissabte

JOSÉ LUÍS MARTÍNEZ (75 anys)

Això del ball de la gent gran ho coneixia de l’etapa en què

hi venia la meva mare. I la imatge que en tenia de llavors era com molt antiga, de balls antics, amb gent molt gran i música ben bé d’una altra època. Però ja deu fer uns dos anys que hi vam venir amb la dona i haig de dir que ens ho passem la mar de bé. La gent és molt ferma i amb bon caràcter. Ara procurem no faltar-hi cap dissabte, perquè realment en gaudim molt.

MONTSE CORBALÁN (74 anys)

Vam conèixer el ball perquè un dia que havia vingut a

gimnàs em van animar a participar-hi. I ja des d’aquell primer dia ens va encantar. I des d’aleshores, som aquí cada setmana. No hi faldem mai. M’entusiasmen tant la gent que hi ve com els grups de ball que hi actuen, que ho fan molt bé i ens posen la música que més ens agrada, dels anys 60 i 70, del temps que érem joves. A més, en acabat fem un sopar que, pel preu que surt, és una autèntica ganga!

MARIA FONT (76 anys)

M’agrada molt ballar, especialment el rock&roll, i en

general tota la música de la nostra època, com també el twist. Els balls de saló clàssic no ens agraden tant. Amb el meu home som molt balladors i cada setmana som aquí, procurem no fallar mai perquè l’ambient que hi ha és *estupendo*, tothom és molt maco i hi hem fet grans amics. Hi venim perquè ens ho passem molt i molt bé.

AGAPITO SÁNCHEZ (80 anys)

És ben fàcil d’explicar: vinc al ball perquè aquí m’ho pas-

so realment bé. Gaudeixo molt amb la música, la gent... Diuen que ballo molt bé el rock, però és perquè em deixo portar i m’encanta. Però també vinc pel munt d’amistats que tenim aquí. Ens hi trobem cada dissabte, passem aquesta estona junts, riem molt...

ISABEL GIL

Ja deu fer uns cinc anys que assisteixo al ball del dissabte i, si no em

surt cap impediment, miro de ser-hi cada setmana. Hi coneixes gent nova i també hi fas amistats i coneguts del poble. I hi ballem de tot: balls de parella, balls *sueltos*... tot el que ens animi i ens faci moure de valent. Jo havia fet algun curs de balls en línia, poca cosa, però crec que em defenso bé amb la música que sigui. Es tracta de deixar-se anar.

RAFAEL RAMÍREZ

Deu fer ja ben bé vuit anys que vinc al ball del dissabte i és que tota la

vida m’ha agradat molt ballar. Penseu que de ben petit, amb uns 7 anys que devia tenir, ja anava a la Calàndria, al Masnou, a acompanyar la meva mare i la meva germana. Hi ballava de tot amb elles i en vaig aprendre molt. Ara aquí m’ho passo molt bé també. Hi vinc sempre que puc.

JOAN LEÓN (78 anys)

Fa ben bé uns deu o dotze anys que assisteixo al ball. Al principi érem

quinze o vint persones, quatre gats, i ara hem de limitar l’aforament perquè, si ballem dins la sala, no hi cabem! S’hi està molt a gust. Nosaltres ja no vivim aquí, però tot i així som socis -jo soc de la junta- i venim cada dissabte. Ens hi coneixem tots, i això fa que l’ambient sigui molt bonic i agradable. Hi fem molta vida social!

M. TERESA LLORET (76 anys)

És un casal fantàstic! A ballar ja deu fer més de deu anys

que hi venim. Cada dissabte som aquí. Per l’ambient que hi ha, per la gent que hi hem conegut, per la música... per tot! Aquí cadascú fa el que li ve més de gust. Hi ha plena llibertat per ballar o no ballar, gaudir de la música, ballar amb un o altre... És encantador, i encara més quan amb el bon temps ho fem al pati. A l’estiu és fantàstic, és quasi com una revetlla cada setmana.

Badalona suma dos vins nous amb els primers blancs de Vall de Betlem

Vinya de la Vall de Betlem amb el monestir de Sant Jeroni de la Murtra al darrere.

JORDI BES LOZANO

Tenir paciència i no deixar-se vèncer a la primera de canvi són virtuts necessàries per elaborar vi. El projecte Vall de Betlem, que ha recuperat el cultiu de la vinya als peus del monestir badaloní de Sant Jeroni de la Murtra, és un bon exponent de resiliència vitivinícola. Malgrat que els senglars se'ls han cruspit el raïm moltes vegades, la sommelier Anna Abellan i el cuiner Ignasi Niubó no han desistit mai dels seus plans, iniciats el 2016. Després d'haver protegit la vinya amb una tanca perimetral gràcies a una subvenció, l'any passat van collir el raïm suficient per elaborar els primers vins, dos blancs amb DO Alella: la Murtra, de malvasia de Sitges, i les Maleses, de garnatxa

blanca. Amb aquests, Badalona avança en la represa vinícola i ara ja s'elaboren un total de cinc vins nascuts a partir de vinyes del municipi.

Vall de Betlem ha adoptat un dels noms amb els quals es coneix la vall, on amb tota probabilitat ja es cultivava vinya molt abans de la fundació del monestir, que va ser el 1416. Quan Abellan i Niubó s'encarregaven del restaurant la Sargantana, se'ls va despertar l'interès pels vins i per recuperar la tradició vinícola de Badalona. El que els va acabar de convèncer va ser una foto antiga que van adquirir d'un portal d'internet on apareixen dos homes entre frondosos ceps amb Sant Jeroni de la Murtra de fons. El 2016 van llogar la parcel·la de 2,7 hectàrees

que queda sota el monestir a la Fundació Climent Mur i van començar a plantar-hi ceps, un procés que va culminar el 2021. Les varietats triades van ser, a més de la malvasia de Sitges i la garnatxa blanca, el macabeu, el moscatell de gra petit i el su-moll, l'única negra.

La intenció inicial era obtenir els primers vins de la verema del 2020, però ha calgut esperar força més. S'han vist afectats per l'embat de la covid, que els va fer tancar el restaurant, i sobretot pels senglars, que no els ho han posat gens fàcil. A més, aventurar-se a fer vi de Badalona no és el mateix que d'un indret consolidat, com el Penedès, amb vinyes a ple rendiment. "Aquí si et plantes un projecte de vinya has de començar de zero", remarca Abellan. L'altre projecte vitivinícola del municipi, la Masia Coll situada al mateix barri de Canyet on hi ha Vall de Betlem, la tradició vitivinícola els venia de família i Josep Coll l'ha reviscolat –s'hi originen tres vins, els dos Orígens de Can Coll i el Badiu de Vins de la Memòria del sommelier Xavi Nolla–, però fins ara aquests eren els únics referents vinícoles badalonins.

La trobada amb Abellan és a peu de vinya en un dia assolellat on absolutament tot evoca la primavera. Abans de tastar els vins, el redactor en cap d'Alella, Òscar Pallarès, no pot resistir-se a tastar un grapat de micacos que ell mateix acaba de collir. És com anomenen a Badalona els maricacos, o sigui, les nespres. Abellan recorda que a la finca hi havia vinya fins al 1969, després es va poblar d'horts i cadascú s'hi va plantar el seu nesprer, però ara torna a ser l'hora de la vinya. Li agradaria que els vins s'elaboressin al celler del monestir de Sant Jeroni i que es convertís en "un espai col·laboratiu de vinificació" per als petits projectes del territori alellenc que no tenen celler propi, però les vetustes instal·lacions ho fan inviable.

Així que ara per ara cap vi badaloní s'elabora a la ciutat, atès que els Orígens es fan al Celler Marfil d'Alella, mentre que el Badiu i els dos de Vall de Betlem, al de Can Roda de Santa Maria de Martorelles. Els de Vall de Betlem, amb l'ajut de l'enòleg Toni

Anna Abellán és una de les ànimes del projecte.

Sánchez-Ortiz i el tècnic en enologia Josep Maria Pérez-Romero, i el resultat ha satisfet els impulsors. “Haviem imaginat uns vins frescos, fàcils, que respecten la tipicitat de la varietat i del territori”, com la influència del mar, detalla Abellán. Ahora expressen un any marcat per la sequera, cosa que s’ha traduït en “acideses altes i poc grau alcohòlic”. Estan al voltant del 12,5% d’alcohol i, segons la sommelier, “recorden vins més del nord que no pas de la Mediterrània”.

Vins de producció limitada

Els dos vins han fet criança en botes d’acer inoxidable amb mares. De la garnatxa les Maleses, se n’han elaborat 366 ampolles i és un vi lleuger per obrir boca en un àpat. Recorda fruita blanca, llima i fins i tot herba llimona. A més, té un punt salí, fa salivar i venen ganes de prendre’n més. Pel que fa a la malvasia la Murtra, que també ha macerat amb les pells, són 325 ampolles que tenen un marcat perfil de malvasia de Sitges fresca. És aromàtica, elegant i sense artificis, amb notes d’aranja, meló i herbes aromàtiques. Calculen que els vins estaran disponibles

ES VA INICIAR FA VUIT ANYS: “AQUÍ SI ET PLANTEGES UN PROJECTE DE VINYA HAS DE COMENÇAR DE ZERO”

LA PROTECCIÓ DE LA VINYA DE L’EMBAT DELS SENGLARS HA PERMÈS VINIFICAR PER PRIMER COP

ELS VINS SÓN LA MURTRA, UNA MALVASIA DE SITGES, I LES MALESES, UNA GARNATXA BLANCA

abans que arribi l’estiu exclusivament a través de la web del projecte, atesa l’escassa producció: primer es vendran plegats amb un pack de suport –inclourà una visita a la vinya i una cianotípia– i, posteriorment, es podran adquirir separatament.

Inicialment també havien pensat a plantar pansa blanca, la varietat insígnia de la DO Alella, però de moment hi han desistit perquè hi ha molts vins fets de pansa en aquest territori vitivinícola i el llistó és molt alt. “N’has de saber molt i aquí no hauríem destacat”, tem Abellán. Ara, a més de malvasia i garnatxa, l’any passat també van collir una mica de macabeu i sumoll. Massa poc per embotellar-ne un vi, però suficient per pensar que almenys el macabeu pot ser el tercer vi que s’elabora a la Vall de Betlem a partir de la verema d’enguany. “Tenim aquella sensació que ens queda molt de recorregut. Ja hem tret vi, però ja estem parlant del vi que traurem. Aquí hi ha la màgia”, celebra la sommelier.

Un jardí de vinyes en una ciutat

Mentrestant, volen consolidar Vall de Betlem com un indret per gaudir d’activitats enoturístiques i encara més tenint present que és un projecte desconegut. “Encara hi ha molta gent que no sap que està passant això aquí”, assegura Abellán, en part perquè des de fa molts anys que la vinya gairebé ha desaparegut del municipi: “No s’associa Badalona amb un lloc de producció vitivinícola.” Ara, l’entorn on creix la vinya del projecte d’Abellán i Niubó és esplèndid. De fons té el monestir i la Serralada de Marina, d’una banda, i la creu de Montigalà i el mar, de l’altra. Fins ara havien de fer les activitats tastant altres vins, però ara ja tenen els seus primers per oferir als participants experiències estrictament lligades amb el projecte.

Se n’ha viscut un primer tast amb la presentació al febrer al Centre Cultural del Carme del llibre *Denominació d’Origen Alella. La fortalesa d’una història vinícola de passat, present i futur*, en la qual

Tap de vi de la Vall de Betlem.

es va poder gaudir dels cinc vins badalonins: els dos de Vall de Betlem, els dos Orígens de Can Coll (el blanc de pansa i el rosat a l’estil de Canyet de pansa i merlot) i el Badiu, el blanc de pansa de Vins de la Memòria. A més d’ampliar l’oferta enoturística, Abellán espera que el projecte vitivinícola de Vall de Betlem pugui estar a ple rendiment entre el 2026 i el 2027. Ara per ara no en poden viure i calcula que com a molt pot proporcionar un sou i mig, però no descarten ampliar-lo tot plantant més vinya a una finca del costat. ●

La primera malvasia de Sitges badalonina

A Vall de Betlem han fet recerca i fins i tot té un sentit que a Badalona tinguin malvasia de Sitges. Antigament, al monestir s’elaborava vi vermell, vi cuit, vi blanc i vi grec. “Si feien vi grec, és que feien vi de malvasia”, garanteix Abellán, de manera que van optar per plantar-ne i així ha nascut la Murtra. Aquest vi els diferencia dels altres de Badalona i de la DO Alella i n’està contenta. Ella l’acompanyaria amb un arròs de verdures amb carn o un risotto.

**POLLASTRES A L'AST
I MENJAR CASOLÀ
DE QUALITAT
PER EMPORTAR**

Riera Principal 58/60 · 08328 Alella
Tel. 93 555 23 18
f restaurantlanau
@lanaudalella

R O S T I S S E R I A

ANTENES MARTINEZ

ANTENES DE TV I SATÈLLIT
XARXES DE CABLE ESTRUCTURAT
XARXES DE FIBRA ÒPTICA-EXTENSIONS
CIRCUIT TANCAT DE TV WIFI-LAN-INTERNET
VIDEOVIGILÀNCIA-SEGURETAT
ICT

TV/Telefonia/Ethernet/Wifi/Seguretat/Smart

C/. Àfrica, 16-A
08328 Alella (Barcelona)
Tel. 93 540 16 78 - 669 76 18 81
antenesmartinez@hotmail.com
www.antenesmartinez.cat

excavacions ALELLA S.L.

- excavacions per a la construcció
- moviments de terres
- servei de contenidors i sacs

Santa Teresa, 3 · 08328 Alella tel. 93 540 30 09

ELECTRICITAT PISCINES POUS
FONTANERIA CLIMATITZACKS

C/ÀFRICA, 18 ALELLA TLF: 93 540 40 36

www.florsjoan.com
comandes@florsjoan.com
Tel 615860822
Flors i plantes a domicili online

C/Àfrica, 3 · Alella · 93 540 57 41
info@alellapiscines.com

**Cuidant la teva piscina...
t'estem cuidant a tu!**

fablan's

estilistes
HOME - D'ONA

- Productes de primera qualitat · Especialistes en extensions
- Les últimes tendències en moda
- Recollits · Manicura i Depilacions Facials
- Tractaments més complets per al teu cabell · Tècniques de maquillatge

Rambla d'Àngel Guimerà, 25 · Tel. 93 555 91 21 · fablan_s@hotmail.com

Ja és a les llibreries el llibre 'Denominació d'Origen Alella'

L'equip de redactors de la revista *Papers de Vi* ha elaborat el volum *Denominació d'Origen Alella. La fortalesa d'una història de passat, present i futur*. Us convidem a conèixer la història d'aquest territori, els seus paisatges, els cellers i a gaudir d'una quinzena d'activitats vinícoles, culturals i naturals que el llibre us proposa, per fer a llarg del trenta-un pobles i ciutats que conformen la DO: del Maresme, el Vallès Oriental i el Barcelonès.

És el llibre que us portarà a descobrir aquest territori vinícola, a valorar les seves forteses i a gaudir dels vins que s'hi elaboren

alella Denominació d'Origen
bop
Papers de vi

amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya
UNIÓN EUROPEA Fons Europeu Agrícola de Desenvolupament Rural: Europa s'inverteix en les zones rurals
WINE-MODERATION ELISE I COMPARTIR | CUSA

TASQUES DIPLOMÀTIQUES

El mal ja està fet

Eudald Serra i Arenas

Escric aquest article pocs dies abans que se celebrin les eleccions al Parlament de Catalunya i, si no hi ha cap sorpresa majúscula, tots els sondejos indiquen que la formació política Ciudadanos s'haurà quedat sense representació parlamentària i gairebé desapareixerà del panorama polític català.

Però no per ser una notícia previsible, tal com s'ha anat fent evident aquests darrers temps amb la pèrdua constant de vots i de representació tant a escala estatal com autònoma i local, no deixa de ser un fet força destacable tenint en compte el paper que ha jugat aquesta formació política a casa nostra especialment els últims deu anys.

Perquè no hem d'oblidar que des de la irrupció en unes eleccions catalanes l'any 2006, amb gairebé 90.000 vots i tres diputats, Ciudadanos va anar pujant com l'escuma fins a arribar a obtenir als comicis del 2017 trenta-sis parlamentaris i convertir-se en la força més votada a Catalunya, amb prop d'1,1 milions de vots. A partir d'aquí, el descens sense frens fins a arribar a una més que probable desaparició.

Estem parlant, per tant, d'un partit polític que no arriba als vint anys de vida i que en poc més de deu va passar de ser desconegut al més votat, per al final convertir-se en un grup residual al mapa polític del país. És a dir, un gegant amb peus de fang. Un edifici que va arribar a ser imponent, però construït amb uns fonaments febles i ple d'aluminosi que ara és a punt de declarar-se en estat ruïnós.

Segurament hi deu haver molts motius pels quals un partit que arriba tan amunt pot acabar desapareixent al cap de set o vuit anys, però al meu entendre n'hi ha un que sobresurt. El ma-

teix motiu pel qual va ser creat i li va permetre ascendir a tota velocitat ha suposat, a la vegada, la seva sentència de mort. I per a alguns dels poders fàctics i econòmics de l'estat, els ha servit per fer una feina que ara ja no els cal.

I és que Ciudadanos, quan va ser creat a principis d'aquest segle per gent que venia principalment del PSC i del PP, tenien gairebé un únic argument i objectiu polític en ment: la llengua. Durant bona part de la seva trajectòria, el cavall de batalla d'aquest partit ha estat denunciar la situació d'inferioritat, segons ells,

encarregat no sols de fer trontollar el sistema lingüístic, sinó també de provocar una divisió i un enfrontament que anteriorment no existia.

Han arribat a polititzar tant el tema de la llengua, que durant els anys en què totes els ponien han acabat provocant que uns altres partits com el PP i fins i tot els socialistes els hagin comprat part del seu argumentari per por de perdre més vots i una part del seu electorat.

Situats al mapa polític gràcies al cavall de batalla de la llengua, el procés independentista va fer la resta. I d'aquesta manera es conver-

teixen en els abanderats de l'unionisme a Catalunya aconseguint anul·lar temporalment els altres partits que arrosseguen més vot espanyolista a casa nostra.

Només cal recordar les campanyes furibundes després de l'1 d'octubre del 2017, amb posades en escena clarament provocatives i buscant la brega i la confrontació, com per exemple vam experimentar al nostre poble amb aquell desembarcament de tota la seva cúpula per arrencar els llaços grocs que hi havia als nostres carrers per recordar els presos i exiliats polítics.

Segurament més d'un se n'alegrarà, de la desaparició política de Ciudadanos, després de com han actuat aquests últims anys, però bo seria no oblidar que en el tema de la llengua i la confrontació, el mal ja està fet. Ells segurament seran esborrats del mapa, però el caldo de cultiu que han creat és més viu que mai i molts dels que fins ara formaven part d'aquest partit han trobat refugi en altres i continuaran estenen les seves idees. I el pitjor de tot, el seu missatge ha calat entre una part important de la població catalana. I sinó, només cal veure com el seu argumentari l'estan utilitzant ara uns altres partits i segurament aquest 12 de maig n'obtidran rèdits. ●

del castellà a Catalunya i, a la vegada, intentar combatre el que consideraven la posició privilegiada de què gaudia el català principalment a les escoles i a les administracions públiques.

Ciudadanos irromp a Catalunya amb un clar objectiu de torpedinar la llei d'immersió lingüística que anys abans va ser aprovada per unanimitat al Parlament, fins i tot amb els vots del PP, i que per una immensa majoria ha estat considerada una les lleis que més consens generava i de la qual més profit es podia treure.

Amb l'excusa que tothom ha de poder triar la llengua vehicular a l'escola, però obviant que la llengua originària del país i la que està en ple retrocés és el català, Ciudadanos s'ha

lescasedalella.cat

Web de divulgació històrica i patrimoni arquitectònic d'Allella

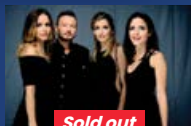

CaixaBank

CAP ROIG FESTIVAL

L'has de viure!

Calella de Palafrugell, Girona
12.JUL.2024 | 16.AG.2024

Sold out
The Corrs
12.JUL

Raphael
13.JUL

**Guillem
Gisbert**
14.JUL

John Fogerty
19.JUL

Diana Krall
20.JUL

Sopa de Cabra
21.JUL

Sold out
Estopa
26.JUL

Passenger
27.JUL

Concert solidari
Últimes entrades
The Tyets
28.JUL

**Andrés
Calamaro**
2.AG

Chris Isaak
3.AG

Pablo López
4.AG

Los Secretos
5.AG

Alvaro Soler
6.AG

Rozalén
7.AG

Taburete
8.AG

Miki Núñez
9.AG

Carles Sans
PER FI SOL!
10.AG

Sergio Dalma
11.AG

El Pot Petit
amb La Black Music Big Band
12.AG

Sara Baras
14.AG

Coque Malla
15.AG

Gossos
16.AG

PROMOTOR I ORGANITZADOR

**CLIPPER'S
LIVE**

PATROCINADOR PRINCIPAL

 CaixaBank

 VENDA D'ENTRADES
caproigfestival.com

PATROCINADORS

 HYUNDAI

 **ESTRELLA
BRAND**

mesoestetic

 Coca-Cola

 RACC
Mobility
Club

 idealista

NINO ALVAREZ

RESTAURANT

 HERMANOS TORRES

VILLAGE

 CAL BLAY
DES DE 1982

HOTELS OFICIALS

 **CONDES
DE BARCELONA
HOTEL**

 MONUMENT
HOTEL

MITJANS OFICIALS

 L'AVANGUARDIA

 SE2

Ràdio
Girona

 **Los
20
CATALUNYA**

 **Los
20
clotís**

 dial

AMB EL SUPORT DE

 **Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura**

 Diputació de Girona

 **AJUNTAMENT DE
PALAFRUGELL**

 **AJUNTAMENT DE
PALAFRUGELL**

 **AJUNTAMENT DE
PALAFRUGELL**

 **AJUNTAMENT DE
PALAFRUGELL**

TREN OFICIAL

 renfe
TREN OFICIAL

ESCAPA'T AMB MI

'Ad cuius bonum'

Jordi Prat

Avui, i aquest avui podria ser qualsevol dia dels darrers mil dies que fa que faig exactament el mateix, estava assegut per no escriure repantingat, a la terrassa d'un dels bars del poble, fent el meu primer cafè. A prop tenia una paradeta informativa dels que han adoptat, com a ofici de vida protolaboral, la defensa d'un model diferent de poble. Els pots anomenar Col·lectiu de la Miralda o simplement ciutadans preocupats pel model de poble que l'alcalde i els seus coadjuvants (on ara podem incloure també Junts) ens volen fer empassar sí o sí com una realitat inapel·lable.

Dins la inefabilitat del model Francisco-Almendro, tant d'esquerres com ho van ser Stalin o més a prop Colom, el que no acceptes t'ho fan empassar com si fossis una oca. Podria ser la tècnica del colibrí,

però deriva, per als que pensen una mica, en un fet molt més traumàtic i menys agradable.

He sentit: "Ja són aquí els que no tenen res millor a fer un diumenge al matí que tocar-nos el que no sona." Textual. A hores d'ara entenc que us esteu preguntant qui ho ha dit... però això és el que no toca escriure.

A poc a poc ens adonem que, malgrat que sí que hi hauria una clau de volta per desfer l'entortolligat malson del desenvolupament urbanístic acordat fa tant de temps que ni existia Facebook, els cotxes elèctrics, la IA o simplement els fills dels que són a l'ajuntament avui, un món molt diferent, els que manen ara mateix (que espero fermament que no manin demà) tiren endavant el gra al cul més gran que Alella podria patir. De fet Sr. Almendro, vostè i els seus seran recordats, en un món

on la gent té poca memòria, com els que van clavar en pro de l'esquerra, les polítiques socials o simplement l'uniformisme estúpid dels que pensen poc l'estocada final, sanguinària i grisa com el ciment, al poble d'Alella.

Recordem d'una manera molt clara la seva pregunta durant el debat municipal, en què, com de costum, el poble va asseure's a escoltar mediocritats durant dues hores: "On éreu

tot això va passar (no aprovar, sinó passar), i vostè sàpiga que era allà, la identitat del seu tarannà municipalista estarà fortament tocada. Formaran part malauradament de l'històric nefast d'Alella i potser, amb una mica de criteri, quan totes les obres de deformació del poble hagin acabat i tinguem potser algun altre govern (segurament igual de curt de mires que el seu), algú proposarà posar els noms dels regidors que ens han acompanyat a aquest desastre als carrers de polígons buits, de barris rusc de l'extraradi del poble, o simplement de vies de circumval·lació que circumval·laran el no-res. Potser aquest serà el gran homenatge que els farà el poble per recordar-los ab eternum, els dies que ningú dels seus va fer res per aturar aquest desori.

Si realment fossin municipalistes, els alcaldes que ha tingut Alella els darrers vint

anys ara estarien encadenant-se al costat del poble per aturar la gran destrossa a què ens han abocat, però és veritat també que són trampolinistes i segurament aprenents de fira de portes giratòries que els portin a ells a un millor futur, i no pas a nosaltres.

La bústia de l'"Escapa't amb mi" en va plena, de queixes en aquest sentit, i sols us en faig partícips. També un dels temes candents és la gestió absurda i sospitosa que s'ha fet de l'abastament de l'aigua, Sorea-Agbar, i de totes les pèrdues vint anys després que ens volen entaforar a les nostres factures com a particulars, és de remena i suca. La pregunta és qui remena i qui suca o, com dirien a Roma: "Ad cuius bonum."

I vosaltres, govern d'Alella, on éreu quan tot això va passar? ●

SKYLINE (ALELLA/2024)

SKYLINE (ALELLA/2025)

BRUCE WAYNE

tots vosaltres quan això es va aprovar?" Segurament no érem on vostè era i segur que en aquella època, quan un informàtic es va trobar de cop amb l'oportunitat de la seva vida (ser alcalde?), la informació que ara tenim no fluïa de la manera que hauria estat desitjable, en un poble i un govern que era i ha continuat sent un "club bastant opac" en mans d'una esquerra que mai ha estat tan de dretes com avui. Que ens semblin alguns dels partits de l'oposició d'esquerres comparat amb vostès és que alguna cosa s'ha dissociat, a més de dins nostre, dins seu.

On érem aleshores... doncs radicalment no som avui.

Quan d'aquí a deu anys algú li preguntí a vostè o a algun dels seus regidors de les legislatures anteriors, o de les seves, on eren quan

Vols estar al dia de tot el que passa a Alella?

Subscriu-te al butlletí de revistaalella.cat i segueixnos a:

revistaalella
Revista independent d'informació local

de l'1 al 6
de juliol 2024
14a edició

MÚSICS EN RESIDÈNCIA

ESTIVAL DE MÚSICA DE CAMBRA
D'ALELLA DES DEL 2010

VENDA D'ENTRADES
A PARTIR DEL 4 DE JUNY
Oficina de Turisme d'Alella
alella.koobin.cat

www.alella.cat/musicsenresidencia
www.musicsenresidencia.com

ORGANITZA

AJUNTAMENT D'ALELLA

COL-LABORACIÓ
ESPECIAL

AMB EL
SUPPORT DE

COL-LABOREN

Can Bernadas

AVUI TASTEM...

Papers de vi
La pansa i la garnatxa

Pansa blanca i garnatxa blanca són les dues varietats amb què s'han elaborat els dos vins que Papers de vi presenta per al 2024. Des de ja fa una dècada, Testuan produeix el seu popular 3 de Testuan amb un 80% de pansa i un 20% de garnatxa. Avui, de la mà de Papers de vi, Testuan ens permet gaudir del seu vi desmuntat: la pansa i la garnatxa del 3 de Testuan del 2018, però embotellades separatament i amb la noble oxidació que els ha conferit el pas del temps. Les dues varietats passen per un procés de cria durant uns quants mesos en bota vella de roure (amb les mares i fent *bâtonnage*) i en dipòsit en forma d'ou. Abans de fer el cupatge definitiu de l'anyada 2018, van embotellar per a Papers de vi les dues varietats separades. L'onzè vi de la col·lecció no és un vi, sinó que en són dos. Els podeu tastar separatament o gaudir-ne ahora tot comparant-ne l'evolució. ●

LLIBRES

Descubre el
gusto de la
elegància
efervescente

Lluís Perucho
Autoeditat. 2023

Òscar Pallarès

L'alellenc Lluís Perucho presenta aquest llibre amb una colla de propostes de sangries elaborades amb vi escumós. Una proposta la mar de refrescant ara que s'acosta la calor, les revetlles i els vespres de sopars a la fresca amb la família i els amics. Una mica d'història i un repàs dels estris bàsics necessaris per a la preparació d'aquests còctels dona pas a una trentena de receptes originals, herència dels anys que va passar a la Companyia d'Alella, entre les quals ens declarem fans de la sangria anomenada Alellá Spritz.

LA PARRÒQUIA AVUI

Marc Ciruela

La Pasqua és el període de cinquanta dies des de Diumenge de Resurrecció a Diumenge de Pentecosta, també dit de Pasqua Granada, que enguany varem celebrar el 19 de maig. Amb la fi de la Pasqua, diverses ciutats del nostre entorn entomen festes amb catifes de flors o l'ou com balla, que se celebren al voltant del dijous de Corpus Christi, festivitat dedicada a l'adoració del cos de Crist present en el sagrament de l'eucaristia. Aquesta festivitat va ser instruída pel papa Urbà IV com a celebració pública del cos de Crist i es feien processons amb la sagrada forma. A la parròquia, són uns mesos de molta activitat. Passada la Setmana Santa, el 10 de maig celebrarem la Pasqua Arxiprestal al santuari de la Cisa juntament amb la resta de parròquies que formen l'arxiprestat. A més, superat el curs ve l'hora de celebrar bateigs, primeres comunions i confirmacions. Enguany, les primeres comunions les celebrarem l'1 de juny, però no hi haurà confirma-

ons a Alella atès que enguany van celebrar-se a Sant Pere del Masnou amb el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. David Abadías. Acabat el curs, el grup de catequistes inicia les preparacions per al curs vinent, que començarà com cada any a l'octubre. Les inscripcions, com aquest any, es faran a través de la web Esglesiadalella.com fins al final de setembre. Recomanem a les famílies que estiguin atentes a les informacions que es donaran a través de la web, a la comunitat de WhatsApp i als taulers de l'església. Passada la Pasqua, les comunions, bateigs i tot el moviment d'aquests mesos, entrarem en el període de durant l'any i amb l'estiu els diferents grups parroquials es podran prendre unes merescudes vacances. Això serà una vegada celebrada la festa major en honor a Sant Feliu, que venerem l'1 d'agost. En el seu honor, celebrarem l'habitual missa solemne a les 12 del migdia acompanyats de la Coral Joia d'Alella.

Bon estiu i bona Festa Major de Sant Feliu! ●

Paraules d'Antes

Ricard Farré
i Àlex Pujols
Cossetània. 2024

Òscar Pallarès

El duet musical Arribar i Ploure va presentar l'any passat la cançó Paraules d'antes, que va gaudir de gran èxit entre els *freaks* que ens estimem el català. Una cançó que empra un munt de paraules que ja no fem servir i entre les quals hi ha un munt de col·loquialismes, castellanismes, barbarismes i trets dialectals. Ara hi tornen amb les paraules d'antes, però en forma d'un divertit conte infantil il·lustrat per Toni Galmés. Heu de *sapiger* que, encabat de llegir-lo, *dingú* podrà dir-vos que esteu *etivocats*. Au, *boranit*.

DISC

Alizz

Conducción temeraria
Whoa/Warner. 2024

Albert Alabau

Alizz, més conegut per haver estat la mà dreta de C Tangana que no pas per la seva trajectòria en solitari, torna amb un segon disc més previsible que el primer, però ple de bones cançons on trobem guitarres afilades, melodies contagioses i lletres ara profundes, ara un xic adolescents, però que prenen molta força en conjunt, a alt volum i, sobretot, en conducció ràpida. Un disc molt ben produït i que, tot i que no et canviarà la vida, és dels que venen de gust no parar d'escoltar, dels que et fan rejuvenir, cantar, gaudir... i accelerar.

Celebració del Diumenge de Rams amb els nens de catequesi.

Confraries, oratoris i capelles a Alella

CEDIDA

Benedicció de la capella de Maria Auxiliadora al barri del Rost cap a la dècada de 1950.

Jordi Prats

La nostra parròquia ha venerat al llarg dels anys diversos sants i santes que tenien els altars a les capelles que se'ls dedicava. Consta en diversos testaments que s'ha venerat sant Feliu, santa Madrona, santa Susanna, santa Maria Mare de Déu, sant Joan, sant Sebastià i sant Esteve, entre més.

De les capelles que existien a l'església, sabem que la que hi havia a sota del campanar era dedicada a santa Susanna en un principi, després s'hi va venerar sant Isidre i finalment la Mare de Déu del Roser ja el 1589: ens consta perquè Bernat Jonc va ordenar al seu testament la celebració de set misses al seu altar.

L'any 1602 es va fundar, el segon diumenge de maig, la confraria del Roser, en virtut de la butlla donada per fra Gaspar de Vivó, prior del convent de Santa Caterina de Barcelona, amb la clàusula que havien d'anar a Roma per con-

firmar-la. Els administradors de dita confraria es nomenaven entre pagesos de la parròquia que s'encarregaven de tot el que calia per celebrar la festivitat de Nostra Senyora del Roser. En aquesta festa es convidaven els rectors de Teià i de Tiana, amb els seus vicaris. Es cantava la missa amb diaca i sotsdiaca i sempre es deia sermó. A la tarda es cantaven vespres i després es feia la processó. L'any 1952 es van commemorar amb grans actes els 350 anys de la fundació de la confraria a Alella. El rector i algunes nenes del poble van ser convidats a un programa de ràdio a Barcelona on es va explicar la tradició rosariana a Alella, es va llegir un poema del poeta alellenc Emili Pòlit i una de les nenes va explicar com es feien els rosaris.

Com hem comentat, un dels sants més venerats a la nostra parròquia ha estat sant Isidre, patró dels pagesos, que ja es venerava a Alella poc temps després d'haver estat canonit-

zat pel papa Gregori XV el 1622. Va ser el 1638 quan, sent rector Onofre Talavera, es van reunir trenta-quatre parroquians per votar i jurar fer festa el dia 15 de maig, dia de Sant Isidre.

Una altra santa venerada ha estat santa Madrona. Es va votar el 13 d'abril de 1611 a casa de l'orguenista, avui del campaner, celebrar la diada de Santa Madrona que va coincidir amb la col·locació de la primera pedra de la reforma d'aquell any. La votació es va fer amb el consentiment del bisbe de Barcelona, Joan de Montcada, que més tard va ratificar la decisió. Es va dedicar a la santa una de les capelles noves que es van fer amb la reforma de l'església.

També es va venerar sant Francesc d'Assís, a qui van destinar una de les capelles noves que es van crear amb l'ampliació anterior. Va ser gràcies a la pietat de Joan Sors, pagès, que l'any 1648 va fer daurar el seu altar i en

va encarregar la imatge per 450 lliures. Alella també es va posar sota la protecció de sant Abdó i sant Senén, dos sants poc coneguts, quan la població es va trobar sota la plaga de la llagosta i se'ls va demanar protecció en canvi de celebrar festa perpètua els seus dies, amb missa matinal i missa major. A més, qui treballés aquells dies havia de pagar una lliura de cera a l'obra. Es va votar i es acordar el 26 de juliol de l'any 1687.

A més de la confraria del Roser, també van existir altres confraries com la de Sant Sebastià i Sant Antoni Abat o la de Sant Joan i Sant Antoni.

La confraria de Sant Sebastià i de Sant Antoni Abat estava governada pels fadrins de la parròquia i tenia tres administradors. Es feien càrrec de la festa de l'octava de Corpus, la més lluada de la parròquia.

Aquesta festa va començar amb el rector Onofre Talavera i es guarnien totes les cases amb flors, per la qual cosa també se'n deia la festa les Enramades de Corpus. El dia de Corpus i el divendres següent s'encarregaven de la il·luminació els habitants de la plaça; el dissabte, la confraria del Sagrament; de la del diumenge, se'n feia càrrec el rector; la del dilluns, les cases de mar; la del dimarts, els habitants de Coma Clara; la del dimecres, els de Coma Abundosa o Coma Fosca, i, finalment, la del cap d'octava, els fadrins. El dia de Corpus es feia la processó llarga i a l'octava es feia curta. Consta que era una festa molt important al poble amb assistència de gent i rectors dels pobles veïns, tant a la processó com a la ballada del dia de l'octava.

La confraria de Sant Joan i de Sant Antoni era governada per una germandat de menestrals, que eren aquells que tenien oficis que es feien combinant tècniques mecàniques o manuals (fusters, per exemple) i que posteriorment va englobar la petita burgesia amb una part d'obrers qualificats. Es va crear el 2 de març de 1692 i cada any nomenaven dos administradors i un clavari, que era l'encarregat de portar-ne les finances.

A l'altar major hi havia l'administració de Sant Feliu que es cuidava de la festa del sant quant a la música i la ballada, si n'hi havia. Eren escollits dos administradors entre els fadrins pagesos que a més eren els que portaven els ganfarons a la processó.

A més de les capelles que hi havia dins l'església, la nostra parròquia ha tingut, dins la demarcació, moltes capelles públiques on es podien celebrar misses, com també oratoris privats. Algunes estan en desús o han desa-

paregut, però unes altres encara conserven la deguda forma per poder-hi celebrar. Ens consten les següents:

– Capella pública de casa de Josep Fàbregas, àlies Can Cortès, dedicada a Nostra Senyora de la Concepció. No n'hi ha cap document a l'arxiu parroquial.

– Capella pública del comte de Santa Coloma, àlies Cal Governador. Després va ser propietat de Josep Safont i d'Anton Borrell i Folch. És dedicada a Nostra Senyora de l'Assumpció. L'any 1820 es va renovar el permís per poder-hi dir missa. L'any 1845, Josep Safont va fer el mateix i també Anton Borrell, el 1893, després d'haver fet tota la capella nova. Es trobava en bon estat i a l'arxiu parroquial consten els documents de la renovació dels permisos per celebrar-hi missa.

ALELLA ES VA POSAR SOTA LA PROTECCIÓ DE SANT ABDÓ I SANT SENÉN QUAN LA POBLACIÓ ES VA TROBAR SOTA LA PLAGA DE LA LLAGOSTA

– Capella pública de Can Sans. Era dedicada a santa Anna.

– Capella pública d'Antón Guardia, de Can Claresvalls, que va passar a mans del marquès d'Alella. Era dedicada a sant Cristòfol i avui està desapareguda.

– Capella pública de Can Calderó, dedicada a Nostra Senyora de Núria. La fundació d'aquesta capella data de l'11 de juliol de 1682. El poble tenia la tradició d'anar-hi cada any el 8 de setembre per guanyar-se el jubileu, que va ser concedit pel papa Pius XI, a perpetuïtat, el dia 22 de març de 1682. S'hi podia celebrar missa.

– Capella pública de Casa Planella, coneguda com Can Teixidó i després va ser del comte de Llar. Era dedicada a Nostra Senyora de Montserrat i l'any 1820 es va renovar el permís per tornar-hi a celebrar misses, tal com consta a l'arxiu parroquial. Actualment ja no pertany a la parròquia d'Alella, atès que va passar a la jurisdicció del Masnou.

– Capella pública de la Casa Trinxet, també coneguda com a Casa Gaietana. Era dedicada a Nostra Senyora de Montserrat i l'any 1841 es va renovar el permís per poder-hi celebrar, però es va quedar en desús i actualment consta derruïda.

– Capella pública de Can Magarola, també dita del marquès de Bàrcena. Ara ja no existeix.

– Oratori privat de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, dedicat a Nostra Senyora del Roser i inaugurat l'any 1890, segons que consta a l'arxiu parroquial. Tenien posades les estacions del Via Crucis i s'hi podia celebrar.

– Oratori privat de Can Cabús, dedicat també a Nostra Senyora del Roser. Es va inaugurar el 1892. Consta en un document de l'arxiu parroquial que l'any 1900 s'hi deia missa. Actualment està derruïda.

– Oratori privat de les Quatre Torres. Dedicat a Nostra Senyora de la Immaculada Concepció de Maria. Es va obtenir permís de Roma el 1901 per poder celebrar-hi missa.

– Oratori semipúblic de Ca la Madam, on es van establir les monges franceses de l'Orde de la Trapa i després les monges ursulines, també franceses. Hi podien celebrar la Santa Missa i tenien les estacions del Via Crucis. Consten a l'arxiu les concessions a les monges de la Trapa el 1904 i a les ursulines el 1906.

– Oratori privat del marquès de Castellvell, dedicat a Nostra Senyora dels Dolors. Avui desaparegut.

El bisbe Pere Martínez Sanmartín, a la visita pastoral a la nostra parròquia del 22 d'abril de 1846, fa menció, a més de les ja esmentades, les capelles següents:

– Capella pública de Can Coll, dedicada a Nostra Senyora dels Àngels i avui abandonada.

– Capella pública de la Casa Miralda, dedicada a sant Llorenç, màrtir. Es va rehabilitar per poder-hi dir missa l'any 1923. Se'n desconeix l'estat actual.

– Capella pública de la Casa Bonvehí, dedicada a Nostra Senyora de la Mercè. L'any 1856 la va construir Francisco Moreu, notari de Barcelona.

– Capella pública de la Casa Roig, ara del marquès d'Alella. Dedicada a Nostra Senyora de la Soledat, va ser inaugurada el 1864, tal com consta a l'arxiu parroquial. Actualment és un oratori privat perquè es troba dins la casa del marquès d'Alella.

També consta que es van fer quatre capelles en sòl públic que posteriorment van ser absorbides per la urbanització del poble, com són la capella dedicada a la Mare de Déu de Fàtima, que es trobava al Canonge; la dedicada a la Mare de Déu de la Mercè al carrer Doctor Homs; la dedicada a Maria Auxiliadora a la plaça de Maria Auxiliadora, i la capella del Sant Crist al passeig de Marià Estrada amb cruïlla amb el passeig d'Anton Borrell. ●

Adrià Sánchez, Júlio Sánchez i Violeta Prat són el present i futur del taekwondo allelenc.

ÒSCAR PALLARÉS

Tres dècades de taekwondo a Alella

Alella ja fa molts anys que és un territori de referència a Catalunya en una modalitat d'arts marçials, el taekwondo, que ja està plenament consolidada al poble. De la mà del mestre Julio Sánchez, un dels primers que va començar a practicar el taekwondo quan pràcticament ningú sabia què era, diverses generacions d'allelencs han pogut provar aquest esport. Alguns s'han convertit en campions i uns altres han transmès, amb el pas dels anys, la seva afició als fills. L'any vinent ja farà trenta anys de l'arribada del taekwondo a Alella, que és indissociable de la figura de Julio Sánchez, un autèntic pioner que és sens dubte l'entrenador més longeu de qualsevol disciplina esportiva al municipi. Ens parla del recorregut fins a arribar on són ara i de les perspectives de futur de l'Escola de Taekwondo d'Alella.

PEP VIDAL

Com i quan vas començar a fer taekwondo?

Vaig començar l'any 1972 a Barcelona, quan el taekwondo era dins la federació de judo, en un gimnàs coreà. Tenia 12 anys i hi vaig estar vuit o nou anys. Vaig obtenir el cinturó negre i vaig començar a competir. Vaig guanyar el campionat de Catalunya, vaig ser subcampió d'Espanya i després vaig buscar uns altres gimnasos per Barcelona i més llocs.

Per què vas començar a fer aquest esport?

Vaig començar per les pel·lícules de Bruce Lee. Em van agafar en el seu punt àlgid. Era el que hi havia en aquella època. A Alella ja fa trenta anys que hi soc, però fent taekwondo més de cinquanta, i llavors pràcticament ningú sabia què era.

Com van ser els inicis a Alella?

Quan em vaig casar vaig venir a viure aquí. Vaig estar un temps prenent-m'ho amb més tranquil·litat, m'entrenava al Masnou en un gimnàs del carrer Fontanils fins que em van trucar d'Alella per oferir-me fer karate. Jo els vaig dir que karate no en feia, però karate coreà, que és com taekwondo, sí, i ho vaig agafar. Vam començar el 1995 amb un grup de vuit nens, per tant, actualment ja fa vint-i-nou anys. Des d'aquell moment, l'activitat va anar creixent i l'any següent ja érem gairebé el doble i va anar augmentant fins que érem vuitanta nens i nenes. Després es va estabilitzar i en els últims anys, després de la covid, en tenim uns seixanta.

Com ha estat l'evolució en tots aquests anys?

El taekwondo ha canviat molt en aquest temps. Antigament els petos no eren com els d'ara, eren de canyes de bambú, no es portava casc i hi havia molt poca protecció. Ara ha canviat molt, els petos són electrònics, tot va amb sensors i els cascs protegeixen millor. Ha evolucionat cap a la seguretat dels competidors, però sí que és cert que ara probablement el taekwondo és menys espectacular i menys vistós que abans. Ara es busca molt el punt, abans era un "toma y daca", et pegaven i tu responies, ara està més centrat a sumar el punt. És més tècnic i ha guanyat en seguretat, per això s'ha mantingut als Jocs Olímpics a diferència d'altres arts marcial, i no es lesiona pràcticament ningú. La probabilitat de lesió és de menys d'un 1%.

Quin ha estat el millor moment de l'escola?

Hem tingut dos grans moments. Un va ser al principi dels 2000, quan vam tenir diversos campions de Catalunya infantils, i l'altre els últims set o vuit anys abans de la pandèmia. Hem tornat a tenir campions com Pol Martín, Blai Martín, Victoria Tihomirova i sobretot, en els últims anys, Violeta Prat. Ella despuntava molt

i en el futur es pot beneficiar també de la seva doble nacionalitat austríaca i espanyola. Si no s'hagués lesionat a falta de quinze dies per al campionat d'Europa, al qual anava a competir amb la selecció d'Àustria, podria haver tingut possibilitats de ser campiona. És una de les millors taekwondistes que he entrenat.

I quin ha estat el pitjor?

El pitjor moment va ser la pandèmia, sens dubte. No podíem fer res, treballàvem fora, no hi havia contacte, no es podien fer combats i ens passàvem el dia netejant els petos. Va ser molt

**"ÉS MOLT DIFÍCIL COMPE-
TIR AMB ELS CLUBS. SOM
UNA ESCOLA I NO DISPO-
SEM DELS MITJANS QUE
ENS AGRADARIA"**

difícil per a nosaltres i a més la recuperació va ser molt lenta. Abans de la pandèmia teníem més de setanta nens i nenes i quan vam reprendre l'activitat no arribàvem a quaranta.

Quants en teniu actualment?

Ara en tenim més de cinquanta, gairebé seixanta. Principalment són petits, de 8 a 10 anys és l'edat que tenim més nens apuntats. Els grans, els que s'entrenen en l'última franja, són una generació que van començar de petits aquí amb només 5-6 anys i han seguit fins a aconseguir el cinturó negre. Els nens que comencen d'hora i els agrada, acaben als 17-18 anys obtenint el cinturó negre.

Què significa tenir el cinturó negre?

Si fóssim als Estats Units, probablement estarien becats en alguna universitat. Aquí, realment, no significa pràcticament res. O ets el número 1 o una campiona olímpica com l'Ariadna Cerezo, o simplement serveix per anar a competir a diferents ciutats, conèixer i visitar llocs que potser no visitaries, però no gaire més. Econòmicament no implica res, fins i tot hi perds diners.

Quants entrenadors sou?

Som tres entrenadors. Hi soc jo, que soc el passat. Hi ha el meu fill, que és el present. I hi ha la Violeta Prat, que probablement és el futur i que ja m'ha cobert algunes vegades quan he estat malalt. Entre tots tres entrenem tots els competidors de totes les edats.

Quines són les pròximes competicions que prepareu?

A partir d'aquest mes, com que és any olímpic, totes les activitats queden parades. A l'octubre començarà de nou tot amb el campionat de Catalunya, que es fa a Alella. Ara tenim una

aturada i al setembre ja tornarem per preparar-lo. El d'Alella és un campionat que es fa cada any aquí i que de moment el podem mantenir bé. Venen més de tres-cents competidors a participar-hi. També participem en opens internacionals.

Quins són els objectius que us marqueu?

Per nosaltres és molt difícil competir amb els clubs. Som una escola i no disposem dels mitjans que ens agradaria, necessitariem alguna cosa més per créixer. Els clubs viuen d'això. Tot i això, competim sempre amb orgull i estem entre els cinc millors de Catalunya.

Com veus el futur de l'escola?

El veig bé. Continuem tenint nens i nenes que volen fer taekwondo, però és cert que estem una mica limitats pel fet de ser només una escola d'iniciació. Els nens que venen a fer taekwondo el dilluns, el dimecres estan fent bàsquet i ens falta una mica de constància. No és el mateix que un club on es pot fer fins a tres entrenaments per setmana, combats regularment... Tot i això, alguns nens d'aquí són bons, però òbviament tindrien més possibilitats si tinguéssim més temps. Voldríem fer aquest pas, però som conscients també del que hi ha i ens hi adaptem.

Com convidaries la gent a provar el taekwondo?

Hi convido sobretot les noies. De la classe que tenim el dimecres, de dinou participants, setze són noies. És un esport que està tenint molt bona acollida entre les noies i hi ha moltes campiones olímpiques europees. Les animo a provar-ho. Hi ha molta protecció, és molt difícil fer-se mal, es treballen les cames, els braços i serveix de defensa. ●

Foto d'arxiu de Julio Sánchez.

CEDIDA

ATLETISME

L'atleta local Edgar Olivares guanya la IV Trail Solidària

Amb un gran esforç organitzatiu del club d'atletisme d'Alella, el Serra Marina, el 28 d'abril es va celebrar una nova edició de la Trail Solidària. La cursa, en benefici de l'ONG Yamuna –que treballa en projectes de cooperació i educació al desenvolupament a l'Índia i Madagascar–, va aplegar més de 300 atletes inscrits. Presentava dos recorreguts, de 12 i 21 quilòmetres, amb sortida des de les pistes d'atletisme i travessant els boscos d'Alella. Per primera vegada, el guanyador de la cursa llarga va ser alellenc. Edgar Olivares, atleta del Serra Marina, va ser el primer a creuar la línia de meta amb un temps d'1:51:44. Va superar el segon classificat i el primer veterà, Carlos Gámez. Sara Prickett, amb un crono final de 2:26:15, va ser la guanyadora femenina de la cursa llarga, en un final molt ajustat en què es va imposar a Montserrat Alférez (2:27:05). En les curses curtes, els vencedors van ser David García i Sarah Mccrea. ●

VÒLEI

Històric ascens del Vòlei Alella a Primera catalana femenina

El sènior femení del Club Vòlei Alella ja és equip de Primera catalana i ha assolit un dels èxits esportius més importants per a l'esport femení del municipi els darrers anys. Com vam explicar detalladament en el reportatge del darrer número de la revista, l'equip estava en disposició d'aconseguir el tercer ascens consecutiu aquesta temporada. Sota la direcció de l'entrenador Luis Rada, les noies han completat un curs a un nivell altíssim i van posar la directa cap a l'ascens en les últimes jornades de la fase de promoció de Segona catalana. Han guanyat els deu darrers partits de lliga i a falta de dues jornades, gràcies a la victòria contra el Sant Cugat per 3 sets a 1 al Poliesportiu Abelardo Vera, es van assegurar pujar de categoria. D'aquesta manera, l'equip femení se situa a la mateixa categoria que el masculí, que és equip des de fa anys de Primera Catalana, tot i que encara no ha confirmat la continuïtat a la categoria i probablement haurà de jugar una eliminatòria per la permanència. ●

FUTBOL

La junta encapçalada per Dani Gil continuarà al capdavant del CF Alella

Un cop finalitzat el termini per presentar candidatures a les eleccions a la junta directiva del CF Alella, només s'ha presentat una candidatura continuïsta. El club mantindrà, per tant, la junta directiva actual durant quatre anys més, fins a la temporada 2027-2028. Daniel Gil renovarà oficialment el mandat com a president a partir del 16 de maig i comptarà amb els mateixos integrants de la junta actual: Roger Mas, com a tresorer i vicepresident; Bernat

López, com a secretari, i Jordi Ignasi Mas, Enric Fogo i Marc Hurtado com a vocals. S'hi incorpora com a vocal Edgar Bascon, jugador dels veterans i treballador del FC Barcelona. Una de les decisions més importants que ha pres la junta de cara al futur és confiar la coordinació esportiva a Nicolás Fiorito, creador de la metodologia de l'acadèmia Marc Cucurella i entrenador al RCD Espanyol. El nou coordinador ocuparà el lloc de Miguel Pirt, que continuarà sent l'entrenador del primer equip. ●

El CF Alella prepara un gran torneig amb modalitat 'genuine'

La temporada esportiva 2024-25 a Alella ja té una gran cita al calendari, el 7 de setembre. Aquell dia començarà el Torneig del Vi, que aquest any incorporarà per primera vegada una competició d'equips amb persones amb discapacitat, coneguda com a *genuine*. "Somia sense límits" serà l'eslògan de l'esdeveniment i vol deixar ben clar que l'objectiu és que cap esportista se senti desplaçat. Com a mínim, quatre equips formats per persones amb diversitat funcional disputaran una competició paral·lela a la ja tradicional en modalitat benjamí. Alguns dels millors planters de Catalunya, com el de l'Espanyol, ja han confirmat la presència. ●

La Unió es queda sense opcions d'ascens

Tot i fer una molt bona temporada, la Unió Esportiva Alella ha arribat al tram final de la lliga sense opcions de poder pujar de categoria. Les derrotes contra el Dosrius (3-2) i el campió de lliga, el Premià de Dalt (0-1), van despenjar els groc-i-negres de les primeres posicions i han arribat a les últimes jornades sense jugar-s'hi res. Situació similar per al primer equip del CF Alella, que en la mateixa competició de Quarta Catalana (grup 11), ha anat de menys a més i ha competit fins al final en tots els últims partits. Si no hi ha sorpreses, els dos clubs alellencs es tornaran a trobar la temporada vinent en l'última categoria del futbol català. ●

FUTBOL SALA

El sènior i el juvenil lluiten per l'ascens fins al final

No depenen d'ells mateixos, però mentre hi hagi opcions matemàtiques els equips de l'Alella FS no tiren la tovallola. El primer equip necessita que un dels dos primers classificats, el Castellterçol o l'Arenys de Mar, perdin punts en les jornades que resten per poder accedir a les posicions d'ascens. Situació molt similar a la del juvenil, que també necessita una ensopagada del Sant

L'equip juvenil, de celebració.

Joan de Vilassar per recuperar el liderat. També és segon classificat el cadet, que ho té més complicat per atrapar el primer. Independentment del que acabi passant, la valoració del curs esportiu és molt positiva perquè s'ha demostrat un creixement que ha permès que gairebé tots els equips hagin fet una millor segona volta en comparació amb la primera. ●

BÀSQUET

L'equip cadet B del Bàsquet Alella ja és campió

Bona temporada per als equips formatius del Bàsquet Alella en tots els aspectes més enllà dels resultats esportius, que en alguns casos també han acompanyat. Especialment pel que fa a l'equip cadet B, que ha completat un curs a un gran nivell i després de superar la primera fase al nivell D amb ple de victòries, també ha estat el millor de la segona fase al nivell C. L'equip només ha patit dues derrotes en tot el curs i va celebrar el títol de lliga el 12 de maig. El sènior, per la seva banda, ha acabat a la meitat superior de la taula després d'un curs irregular en què no s'ha acabat de reenganxar a la lluita per l'ascens. ●

CEDIDA

RUGBI

Les Tintorereres guanyen la lliga i ho celebren a Saragossa

L'equip format per jugadores de Badalona i del Club Rugby Alella es va proclamar campió de lliga de Segona catalana dues jornades abans del final, després d'una gran temporada. En l'últim partit a casa, la federació els va lliurar la copa i van gaudir d'un merescut homenatge. Després de celebrar-ho al terreny de joc, les al·lenques i les badalonines van marxar de gira final de temporada a Saragossa a la darrera d'abril. Entre més activitats, van gaudir d'un descens pel riu Ebre. El sènior masculí també va acabar primer la fase regular, però va perdre a les semifinals del *play off* pel títol contra el Poble Nou, que va acabar sent el campió. L'equip sub-16 també ha acabat la competició aquesta temporada amb bons resultats. ●

SENDERISME

La Caminada dels Tres Pobles torna a ser un èxit de participació

Més de mil participants van completar el 14 d'abril la ja tradicional Caminada dels Tres Pobles. En la dissetena edició, la passejada va tornar a reunir veïns i veïnes de les tres poblacions (Alella, el Masnou i Teià). Van fer exercici amb un recorregut de 9 quilòmetres, en què van poder gaudir de la natura i van compartir una bona estona a l'aire lliure en un dia plenament assolellat. L'activitat va finalitzar al Centre Enoturístic i Arqueològic de Vallmora amb un esmorzar popular. La caminada, l'organitzen cada any els ajuntaments d'Alella, el Masnou i Teià, amb el suport de la Diputació de Barcelona i d'una quinzena de col·laboradors. ●

CEDIDA

PROTAGONISTES

AINA SOLDEVILA és la capitana de l'equip Tintorereres de Badalona i Alella que ha aconseguit el campionat de lliga de Segona catalana.

TITO RABAT va sumar els primers punts de la temporada al campionat mundial de Superbikes en la cursa disputada al Circuit de Catalunya.

JORDI RULL entrena, conjuntament amb Roger García, l'equip Cadet B del Bàsquet Alella que ha completat una fantàstica temporada.

VÍCTOR YUSTOS i els seus germans David i Álvaro són peces clau de l'Argentona CF, equip que disputarà la promoció d'ascens a la Lliga Elit.

ANNA GIRALT és la màxima golejadora, amb 25 gols, de l'equip femení de futbol 7 federat de la Unió Esportiva Alella.

COL·LEGI
SANTA MARIA DEL
PINO

**Escola totalment privada, trilingüe
i immersa en la Cultura de Pensament**

Infantil

Activitats en anglès cada dia, amb professors angloparlants nadius. Ambient proper, contacte constant amb la natura i les millors metodologies.

Primària

Aprentatge cooperatiu i col·laboratiu, per projectes, anglès en grups reduïts, robòtica i programació, creativitat, música... Tauletes digitals i llapis electrònic.

Secundària

Motivació, acompanyament i orientació de l'alumne en aquesta etapa de consolidació personal i acadèmica. Educació física en un entorn verd. (Continuïtat Batxillerat a Barcelona).

L'escola que vols.

Escola d'una sola línia caracteritzada per l'atenció personalitzada dels alumnes, de forma constant, perquè aprenguin a fer front als reptes de futur amb coneixement, pensament i intel·ligència emocional.

Robòtica

Batxillerat Dual Amèrica

Royal Academy of Music

Centre Autoritzat

Altes capacitats

Diplôme D'études

93 555 44 11

Alella, Maresme (Barcelona)

pinoalella.com

Cuina pròpia i transport escolar